This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

KC
16077
NEDL TRANSFER
HN 5Z4X V

KC 16077

ACADEMIÆ HARVARDIANÆ SIGILLUM
VE RI TAS
1638.
FROM THE
DONATION FUND
OF
MDCCCXLII.
Rec^d Oct. 12,
1847.

THEOCRITUS
BIO ET MOSCHUS

EX RECOGNITIONE

AUGUSTI MEINEKII.

2d Ed.

BEROLINI

TYPIS ET IMPENSIS GE. REIMERI

A. 1836.

KC 16077
~~Gt 14.165~~

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

PRAEFATIO.

Cum divendita esse accepissem exempla editionis Bucolicorum graecorum ante hos tredecim annos a me curatae, denuo animum ad illa carmina recognoscenda applicui: qua in re quam rationem sequutus sim paucis exponam. Novorum subsidiorum cum nihil mihi suppeteret atque in Gaisfordianis opibus acquiescendum esset, his ita usus sum ut, cum textum exhibuerim Valckenarianum a Gaisfordio modeste correctum, plurimis tamen locis aliam lectionem repraesentarim. id ubicunque factum est, si leviora excipias, in margine indicatum reperies. Contra codicum vel vetustissimarum editionum auctoritatem quidquid sive ab aliis sive a me ipso novatum est, in adnotationibus monendum duxi; qua in re non mirabor tamen si quando minus diligens fuisse deprehendar, id quod accidit mihi Theocr. Idyll. IV. 51. ubi non monito lectore Falckenburgium sequutus τἀτρακτυλλίδες edidi pro ταὶ ἀτρακτυλλίδες. Quod corruptis locis aliquoties apposui corruptelae indicium (*) multo pluribus locis apponendum fuisse haud infitior: sunt enim depravatissima haec carmina multoque graviores corruptelas subiisse videntur quam plerique editores suspicati sunt. In

commemorandis criticorum coniecturis quod severum habui delectum, nolo equidem ita accipi ac si nihil eorum quae silentio praetermisi probandum existimem; atque omnino meminisse velim lectores, non iustam me exhibere voluisse editionem, sed quae Gaisfordianae quasi supplementum haberi posset. Theodori Bergkii, felicissimi coniectoris, emendationes petii ex Diurnis scholasticis eiusque ad Anacreontem adnotationibus; alias ipse mecum vir doctissimus communicavit per epistolam. Thomae Briggsii coniectanea suppeditavit Gaisfordii poetarum minorum volumen secundum et quartum: ipsam enim, quam illum parasse audio, editionem inspicere non licuit. De dialecto, qua usi sunt poetae bucolici, disputare non supersedissem equidem, nisi totam hanc rem in ampliore, quam paraturus sum, horum poetarum editione accuratius tractare mihi proposuissem; vix enim certo pede in hac quaestione procedere licebit, nisi antea melioris notae codices accuratius quam adhuc factum est excussi fuerint. Interim hanc legem, quamquam non constanter, sequutus sum, ut quos dorismos interpretes contra librorum fidem his carminibus intulissent, rursus expellerem.

Quod coniunctim edi solet cum Theocriteis carmen Anacreonticis versibus scriptum in Adonidem, quum manifesta inferioris aetatis indicia habeat, repetere nolui: ac magnopere vellem etiam alia quaedam aut plane reccidissem a Theocriteis aut incerto auctori assignassem. In his numero idyllia quae inter Theocritea le-

guntur, undevicesimum, vicesimum et vicesimum septimum: quorum quae primo et postremo loco commemoravi, neminem hodie adeo invenustum et Theocriteae rationis imperitum esse credo, quin ea a Theocrito abiudicanda esse persuasum habeat. Minus de vicesimo Idyllio sive *Βουκολίσκῳ* constare video, quod carmen quum Jo. Toupius satis futili argumento usus (v. Valcken.) Theocrito ereptum iverit, alias afferre iuvat rationes, quibus controversia dirimi posse videtur. Nihil nunc dicam de argumento carminis, cuius ea est simplicitas quae a Theocriti subrustica suavitate aliquantum abhorreat; nihil de manifesta aliorum Theocriti locorum imitatione, cuius luculenta aliquot exempla attulerunt interpretes: graviora, ut mihi quidem videtur, argumenta ex orationis indole peti possunt, cuius ea est ratio, ut Moschum potius vel Bionem quam Theocritum carminis auctorem esse appareat. Ita quam vs. 19 et 32 et apud Bionem I. 53 habemus formam doricam *ἐμμί*, ea nunquam usus est Theocritus, quod fugit Brunckium, qui XVIII. 48. contra librorum fidem edidit *Ἑλένας φυτόν ἐμμι.* Tum constanter abstinuit Theocritus in bucolicis carminibus correptione syllabae ante *βλ* vel *γλ*, qua bis usus est *Βουκολίσκου* scriptor vs. 6. *οἷα βλέπεις* et vs. 13. *ὄμμασι λοξὰ βλέποισα.* Idem fecit Bio III. 17. *πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,* XII. 3. *τὰς δὲ γλυκείας ἐλπίδας,* et semel Moschus III. 117. *κοὐκ ἐγλυκάνθη.* quod enim II. 74. legebatur *ἐβέβλητο* nunc cessit genuinae lectioni *ἐόλητο.* *Λαλεῖν* de cantu legitur vs. 29. *κἠν αὐλῷ λαλέω κἠν δώνακι κἠν πλα-*

γιαύλῳ, contra usum Theocriti (nam V. 34. huc non pertinet), non item Moschi, cuius vide III. 48 et 113. Praeterea ad haec velim attendas. κρήγυος, quo vocabulo optimi quique scriptores (v. Buttmanni Lexil. I. p. 25.) atque in his ipse Theocritus Epigr. XXI. 3. pro χρηστὸς utuntur, nostri carminis auctor pro ἀληθὴς dixit vs. 19. ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον. Porro σεσηρέναι, quod Theocritus de libidinoso et suavi risu dixit V. 116 et VII. 19, in nostro carmine contraria significatione legitur de risu contumeliae pleno vs. 14. καί τι σεσαρὸς καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξε. Denique ne illud quidem negligendum est, ad quod non attendit Valckenarius ad Idyll. I. 35, nunquam Theocritum ultimam syllabam doricarum formarum in οντι exeuntium elisisse: elisit vero Βουκολίσκου scriptor vs. 31. καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ', ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν. Possem alia addere; sed haec speciminis loco sufficiant.

Scribebam Berolini Cal. Mai. a. MDCCCXXXVI.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Argum. p. 16, 2. corr. *καταβιβάζων* cum Hersterhusio. Theocr. 1, 28. *ποτόσδον·* 2, 152. *φεύγων,* 8, 14. *ἀμνόν.* 10, 114. *τοιγὰρ* 11, 33. *εἷς.* nam *ἧς* ex iis dorismis est, quibus non usus esse videtur Theocritus. 13, 46. *ἤτοι* 15, 83. *τοι* cum Gerhardio 18, 48. *φυτόν εἰμι.* 20, 37. *ὅν τε* cum libris 21, 29. *πόκ'* 22, 132. *ὦ* 142. *βάντες* cum Briggsio et Boissonadio, cuius editionem nunc demum inspicere licuit. 175. *ἄρηϊ* 24, 36. *ἄνστα* 102. *ὧς* 25, 116. *ἔμεν* 136. malim *ὀδμήν* 138. *σθενεϊ* 253. *ἑτέρηφι* Bio 1, 48. *δέ σευ* 62. *Ἔρωτες* 2, 5. *Σκύριον* 6. *λάθρια* 4, 6. *ἔπι* Mosch. 2, 56. malim *Ἑρμείας* 86. *ὑπογλαύσσεσκε.* In adnotat. p. 161, 33. post „accusativos" adde „nisi semel in articulo Id. V. 89." — p. 166, 30. post „vs. 73." adde „et 119." — p. 186, 12. Choeroboscus apud Bekker. An. Gr. p. 1402. et Arcad. p. 92. excipiunt *νηδύς*, cui adde *λιγνὺς* ex Euripidis Phaet. 45. Herm. — p. 200, 26. similiter Briggsius qui *Χαλύβεσσιν* corrigit. p. 143.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς Συρακούσιος ἦν τὸ γένος πατρὸς Σιμιχίδου, ὥς αὐτός φησι

Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδης ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν καὶ μητέρα Φίλινναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχήν, ἀγροῖκοί τινες εἰςελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ πο-

ρευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς, ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὰν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διάφορον τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι καὶ ποιμενικὰ καὶ μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον φέρειν ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν

δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗι ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια βουκολικά. ἰστέον ὅτι εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα ἀπὸ τοῦ εἶδος ἡ θεωρία· οὐκ ἠδύλλιον παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖός ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα μῖγμά ἐστι παντὸς εἴδους καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως [μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως], ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ [ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ], ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκ-

πέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει. ὅμως τοῦτο προτέτακται διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησί, πρόςωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προςώπου. τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλος ἤτοι Μενάλκας ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ. δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστιν, ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. πῶς βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα διάλογοι (διαλέγεται γάρ ἔν τισι πρόσωπα), ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ

διηγηματικὸν καὶ τὸ δραματικὸν καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ ταύτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; διὰ τὸ μέλλειν παρειςαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου. Θεοκρίτου Θύρσις ἢ Ὠιδή· τουτέστιν ὁ βουλόμενος. Θύρσιν ὑπογραφέτω ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προςταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου

ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προςδιαλεγόμενον Κορύδωνι καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα ἐμφαίνοντα. τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόςωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μουνατός φησιν ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προςδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον οἱ δὲ σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τὸ σιμὸς τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὅν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι ἰσχυρὸν ὄντα ὡς ἀγωνίσηται, τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου καὶ εἰσὶ λεπταί. τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος, εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ καὶ ἑξακοστῇ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δέ, ὥςπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ρκδ' Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προςδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προςώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας, τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην, ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται ὁ μὲν αἰπόλος τράγον ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν, Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς προςδιαλέγεται ταῖς αἶξὶ καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἶξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί· Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προςδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προςώπου τοῦ Πολυφήμου. τὰ πράγματα δέ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προςώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν

φαινομένων ποιητής. Δοῦρίς φησι διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια, τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπήει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου, ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ΑΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ ὡς Μούνατός φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν· Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δέ ἐστιν ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν τὰ ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησί (τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας), ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατίναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύ-

κας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὑτοῦ δυςθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχήν, ὁ Μίλων προςπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν φησίν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ λεπτὴ καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλορρημονεῖν ἔφη αὐτῷ· τυφλὸς γὰρ οὐ μόνον ὁ Πλοῦτος ἀλλὰ καὶ ὁ Ἔρως. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδήν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὑτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου Κύκλωπι, οὗ ἡ ἀρχή

ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. γέγονε δὲ συμ-

φοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας ἀΐτας λέγει· οἱ δέ φασιν ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου, ἢ ἀΐτας οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰςπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτούς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρός ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι, τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προςδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα, τοῦ

μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θειοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτόν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος, οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλλουσι τίνος υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς, Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης, Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος, Ἀλκαῖος Ἴριδος καὶ Ζεφύρου, Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προςέκειτο Λύκῳ τινί, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προςιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰςάγεται καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ὑποτίθεται γάρ τινας Συρακουσίας τὸ γένος παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παρακαλοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ Ἴσθμια. ἔστι

δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προςώπου· καὶ γὰρ πρόςωπα εἰςάγονται ἥ τε Γοργὼ καὶ ἡ Πραξινόη καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ. προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόςωπα παρεισάγονται, γραῦς τις ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἀοιδός.

(Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. *Αἱ δὲ Συρακούσιαι ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων θαυμάζουσι τὸν ὄχλον καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ ᾄδουσάν τινα καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.* VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥςτε τύραννον αὐτὸν ἀναγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν χαρίτων τὸ δὲ διδόντων. ὅτε οὖν τις παρ᾽ αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν διδόντων πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰςβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ

Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅ τινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι· τινὰ δὲ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. ᾄδουσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΗ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἠλακάτην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων εἰς Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον τὸ

ῥοδοπάχεες ἁγναὶ Χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.

ὁ δὲ λόγος πρὸς τὴν ἠλακάτην.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΘ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Γέγραπται τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φιλίαν· διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα
ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, ἁδὺ δὲ καὶ τύ
συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἁ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς
τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν λῆς αἰπόλε τᾷδε καθίξας,
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις ὦ ποιμὰν τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμμιν
συρίσδεν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γάρ ἀπ' ἄγρας

6. κρέας || 13. ᾇ τε μυρῖκαι

τανίκα κεκμαὼς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρός,
καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες
καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,
δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα τῶ τε Πριήπω
καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ᾽ ἀείσῃς
ὡς ὅκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
ἃ δύ᾽ ἔχοισ᾽ ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
ἀμφῶες νεοτευχὲς ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον,
τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος· ἁ δὲ κατ᾽ αὐτόν
καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
ἔντοσθεν δὲ γυνά τι θεῶν δαίδαλμα τέτυκται,
ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
νεικείουσ᾽ ἐπέεσσι. τὰ δ᾽ οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
ἀλλ᾽ ὁκὰ μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
ἄλλοκα δ᾽ αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ᾽ ὑπ᾽ ἔρωτος
δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
λεπράς, ἐφ᾽ ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
ὁ πρέσβυς κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ᾽ αὐχένα πάντοθεν ἶνες
καὶ πολιῷ περ ἐόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
τυτθὸν δ᾽ ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά,
τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι φυλάσσει
ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ᾽ ἀλώπεκες, ἃ μὲν ἀν᾽ ὄρχως
φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἁ δ᾽ ἐπὶ πήραν

17. κεκμακὼς || 24. ὥς ποκα || 30. κεκονισμένος || 32. γυνά, τι

πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν
σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας
οὔτε φυτῶν τοσσῆνον ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
παντᾷ δ᾽ ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος·
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ᾽ ἔδωκα
ὦνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
οὐδέ τί πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ᾽ ἔτι κεῖται
ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
αἴκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
κοῦτοι κερτομέω. πόταγ᾽ ὠγαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
οὔτί πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ᾽ ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.
πᾷ ποκ᾽ ἄρ᾽ ἦθ᾽ ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα νύμφαι;
ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
οὐ γὰρ δὴ ποταμῶ γε μέγαν ῥόον εἴχετ᾽ Ἀνάπω,
οὐδ᾽ Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ᾽ Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἔκλαυσε θανόντα.
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλαὶ δ᾽ αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
ἦνθ᾽ Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ᾽ ὤρεος, εἶπε δέ· Δάφνι
τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὠγαθὲ τόσσον ἔρασσαι;
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.

52. ἀκριδοθῆραν || 59. οὐδ᾽ ἔτι || 61. αἴ κέν || 62. κοῦτοι τι φθονέω || 63. ἐκλελαθόντα || 65. ἅδ᾽ ἁ φωνά || 68. ποταμοῖο μέγαν || 72. ἀνέκλαυσε

ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος
κῆφα· Δάφνι τάλαν τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
πάσας ἀνὰ κρᾶνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ζατοῖσ'. ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανός ἐσσι.
βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
ᾡπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
καὶ τὺ δ' ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
τάκεαι ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
κῆπε· τύ θην τὸν Ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν·
ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κὴν Ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι.
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος.
[ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.]
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὡραῖος χὤδωνις ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει
καὶ πτῶκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.
  ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,

83. κράνας || 98. ἀρ' οὐκ || 103. ἔρωτος || 106. hoc ceterisque locis τηνεὶ

καὶ λέγε· τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ'. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ Πὰν Πὰν εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
τὰν Σικελάν, Ἑλίκα δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
λήγετε βωκολικᾶς Μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
ἔνθ' ὦναξ καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν·
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.
λήγετε βωκολικᾶς Μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
λήγετε βωκολικᾶς Μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
ἐκ Μοιρᾶν, χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον. ἔκλυσε δίνα
τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
λήγετε βωκολικᾶς Μῶσαι ἴτε λήγετ' ἀοιδᾶς.
καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

125. *Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον* || **132.** *νῦν ἴα* || **135.** *τὰς* || **143.** *ὥς μιν*

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο,
πλῆρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύνθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποχ' ἵκει,
οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές.
οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
ᾤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα;
βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
αὔριον, ὥς νιν ἴδω καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνα
φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν χαὶ σκύλακες τρομέοντι
ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδη
φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκας
μήτέ τι Μηδείας μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

150. πεκλύσθαι

3. ἐμοὶ βαρὺν εὖντα || 4. οὐδέποθ' ἥκει || 12. καὶ || 14. ὀπάδει

ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι. δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι.
πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
αἴθω· χὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα
κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
ὣς τῆνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν Ἅιδα
κινήσαις ἀδάμαντα καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμες.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἐς τρὶς ἀποσπένδω καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ.
εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται εἴτε καὶ ἀνήρ,
τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

17. hoc ceterisque locis ἴϋγξ || **18.** Θέστυλι δειλαία· || **20.** τέτυγμαι; **30.** χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας || **34.** κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα

ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι
μαινομένῳ ἴκελος λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
 ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
ὡγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
αἰαῖ Ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
 ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
σαύραν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
ἐκ θυμῶ δέδεμαι, ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ,
καὶ λέγ' ἐπιφθύζοισα· τὰ Δέλφιδος ὀστέα μάσσω.
 ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
νῦν δὴ μώνα ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
ἐκ τίνος ἄρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
ἦνθ' ἁ τὠὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος, τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
 φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καί μ' ἁ Θευμαρίδα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις
ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσεν
τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
ὡμάρτευν βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας.
 φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτόν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,
στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,
ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.
 φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη

55. ἔρως || 58. σαῦράν τοι || 62. ἐπιφθύσδοισα || 64. μούνη
67. δή ποκα || 70. Θευχαρίλα || 74. τᾶς Κλεαρίστας.

δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, οὐδ' ἔτι πομπᾶς
τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξεν,
κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ,
ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα
ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον ἅτις ἐπᾷδεν;
ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
χοὔτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
εἰ δ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
τηνεῖ γὰρ φοιτῇ, τηνεῖ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἅσυχα νεῦσον
κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας
ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
ἦ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,

83. κοὐδ' ἔτι || 109. κνυζῶνται || 110. ἴσα

ἐς τὺ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος ἤ με παρῆμεν.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
ἦνθον γάρ κἠγὼν ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον Ἔρωτα
ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἧς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρός
καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.
εὗδον δ' αἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλεν,
καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ
ὦ γύναι ἐςκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον
αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει,
  φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθής
χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόςωπα
θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
χὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέωμι Σελάνα,
ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
κοὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
μάτηρ τᾶς ἁμᾶς αὐλητρίδος ἅ τε Μελιξοῦς
σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτραχον ἵπποι
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

126. εἶχε || 127. ἀλλᾷ || 142. θρυλλέοιμι || 146. τᾶς γε ἐμᾶς
147. ἔτρεχον

κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾶται.
κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρός,
οὐκ ἔφατ᾽ ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον οὕνεκ᾽ ἔρωτος
ἀκράτω ἐπεχεῖτο καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ᾽ ἀλαθής·
ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοκ᾽ ἐφοίτη,
καὶ παρ᾽ ἐμὶν ἐτίθη τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ᾧτέ νιν οὐδέποκ᾽ εἶδον.
ἦ ῥ᾽ οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ᾽ ἔτι κήμέ
λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ᾽ Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
πότνι᾽· ἐγὼ δ᾽ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόθον ὥςπερ ὑπέσταν.
χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε, χαίρετε δ᾽ ἄλλοι
ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας
καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ.
ἆ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλὶ τί μ᾽ οὐκ ἔτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον

149 ἔραται || 151. αἰὲν pro οὕνεκ᾽ || 152. ἀκράτῳ || 155. ἄλλοτ᾽ 156. ἐτίθει || 164. πόνον
5. κορύξῃ

παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμες,
νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον
ὤ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
ἁ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν
τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
μασδὸν ἐθήλασδε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ,
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
νύμφα, πρόςπτυξαί με τὸν αἰπόλον ὥς τυ φιλάσω.
ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
τὸν στέφανον τιλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω
ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
καἴκα δὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεῷ ἁδὺ τέτυκται.
ἔγνων πρὰν ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη.
εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μέν
τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς,

16. ἐθήλαξε || 21. κατ' αὐτίκα || 27. μὴ et τεὸν || 30. ἁπαλῷ et πάχει || 35. Ἐριθακίς

καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα,
ὃς τοσσῆν' ἐκύρησεν ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
ἀλγέω τὰν κεφαλάν, τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' ἀείδω,
κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

οὐκ ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κἠμὲ φυλάσσει.

41. ἐνὶ || 48. μιν || 51. τόσσων

ΒΑΤΤΟΣ.

αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος εἶμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

κῴχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι αἴδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τὠστέα. μὴ πρῴκας σιτίζεται ὥςπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

οὐ δᾶν, ἀλλ' ὄκα μέν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος. αἴθε λάχοιεν

9. ἦμεν || 12. ὧδε || 16. πρώκας || 17. μιν

τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύωντι
τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοφράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας,
χἁ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται ἅν ποκ᾽ ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

οὐ τήνα γ᾽ οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κηὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος
καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
τηνεῖ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ᾽ ὤρεος ἆγε πιάξας
τᾶς ὁπλᾶς κἤδωκ᾽ Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάϋσαν, χὡ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ᾽· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς με λελόγχη.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

θαρσῆν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ᾽ αὔριον ἔσσετ᾽ ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος ἄλλοκα δ᾽ ὕει.

21. θύοντι || 22. κακοχράσμων || 40. μ᾽ ἐλελόγχει || 41. θαρσεῖν

ΒΑΤΤΟΣ.

θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ᾽ ὁ Λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

σίτθ᾽ ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
ἡξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ᾽ αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
αἴθ᾽ ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

θᾶσαί μ᾽ ὦ Κορύδων ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
ἁρμοῖ μ᾽ ὧδ᾽ ἐπάταξ᾽ ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
τἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

ὅσσιχόν ἐστι τὸ τύμμα καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

εἰς ὄρος ὄκχ᾽ ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

εἴπ᾽ ἄγε μῶ Κορύδων τὸ γερόντιον, ἦ ῥ᾽ ἔτι μύλλει
τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα τᾶς ποκ᾽ ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

ἀκμάν γ᾽ ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών
καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνήργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

εὖ γ᾽ ὤνθρωπε φιλοῖφα. τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδεις.

48. ᾧδε || 55. ὀσσίχον || 56. ἕρπεις || 58. ἄγε μ᾽, ὦ || 63. ἐρίσδει

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ
Η
ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα δῶλε Σιβύρτα
ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

τάν μοι ἔδωκε Λύκων ὠλεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποχ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομᾶτα·
οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεῦδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσεν
ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τόκ' ἐτάκευ
βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

5. Συβάρτα

ΛΑΚΩΝ.

οὐ μὰν οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ σέ γε Λάκων
τὰν βαίταν ἀπέδυσ᾽ ὁ Καλαίθιδος, ἢ κατὰ τήνας
τᾶς πέτρας ὤνθρωπε μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

οὐ μὰν οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας ὠγαθὲ Νύμφας,
αἵτε μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀροίμαν.
ἀλλ᾽ οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, ἐντὶ μὲν οὐδέν
ἱερόν, ἀλλά γέ τοι διαείσομαι ἔςτε κ᾽ ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ὗς ποκ᾽ Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. ἠνίδε κεῖται
ὥριφος· ἀλλ᾽ ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

καὶ πῶς ὦ κιναδεῦ τάδε γ᾽ ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
τίς τρίχας ἀντ᾽ ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ᾽ ἀμέλγεν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ὅςτις νικασεῖν τὸν πλατίον ὡς τὺ πεποίθῃ,
σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
ὥριφος ἰσοπαλής, τυίδ᾽ ὁ τράγος οὗτος, ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

μὴ σπεῦδ᾽· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι. ἅδιον ᾀσῇ
τεῖδ᾽ ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
ποία χἀ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

14. οὔ μ᾽ αὐτὸν τὸν Πᾶνα || 17. οὔτ᾽ αὐτὰς || 25. κίναδ᾽ εὖ
30. τὺ, ἴδ᾽ || 32. τᾷδ᾽ || 34. ᾄδε,

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
μέμναμ'; ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.
ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ' ἕρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

οὐχ ἑρψῶ τηνεῖ· τουτεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγῆαι
ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
ταῖς Νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν

45. τούτῳ δρύες || 47. δένδρων || 51. τραγεῖαι

δέρματα τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα πολλάκις ἀρνῶν.
στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

αὐτόθε μοι ποτέρισδε καὶ αὐτόθε βωκολιάσδευ·
τὰν σαυτῶ πατέων ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδ' ὁ Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
τῆνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἔντι δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

ἴθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον
τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
βωκολιαστάς ἐντι. τὺ δ' ὦγαθὲ μήτ' ἐμὲ Μόρσων
ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ναὶ ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Σιβύρτα,
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

μή τύ τις ἠρώτη ποττῶ Διὸς αἴτε Σιβύρτα
αἴτ' ἐμόν ἐντι κάκιστε τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

57. τετράκις || 62. ὧδε Λυκώπας || 72 et 74. Συβάρτα || 74. ἠρώτα

ΚΟΜΑΤΑΣ.

βέντισθ᾽ οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ᾽ ἀγορεύω
κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ᾽ ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσι.

ΛΑΚΩΝ.

εἶα λέγ᾽ εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πάλιν αὖθις
ζῶντ᾽ ἄφες· ὦ Παιάν, ἦ στωμύλος ἧσθα Κομᾶτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδόν
Δάφνιν· ἐγὼ δ᾽ αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ᾽ ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

καὶ γὰρ ἔμ᾽ ὡπόλλων φιλέει μέγα, καὶ καλὸν αὐτῷ
κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω,
καί μ᾽ ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

φεῦ φεῦ Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
τυρῶ καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα
τὰς αἶγας παρελεῦντα καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ᾽ αὐχένα σείετ᾽ ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἀλλ᾽ οὐ σύμβλητ᾽ ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ᾽ ἀνεμώνα
πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ᾽ αἱμασιαῖσι πεφύκη.

78. πόλιν

ΛΑΚΩΝ.

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν
ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος ἅ τε Κυναίθα;
τουτεῖ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς ὡς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἔντι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔντι δὲ κρατήρ
ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

χἀμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος ὃς λύκος ἄγχει,
ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἀκρίδες αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμόν,
μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἀβαί.

ΛΑΚΩΝ.

τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
οὕτω κὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

98. *πεξῶ* || 101. *ᾳ τε μυρῖκαι* || 108. *ὑπερκηδῆτε* || 109. *ἄβαι*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
σῦκα κατατρώγοντες ὑπανέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἦ οὐ μέμνασ᾽ ὄκ᾽ ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
εὖ ποτεκιγκλίσδευ καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τῆνας;

ΛΑΚΩΝ.

τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ᾽· ὄκα μὰν *τεῖνέ τυ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ᾽ ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· ἢ οὐχὶ παρῄσθευ;
σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

κἠγὼ μὲν κνίσδω Μόρσων τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νιν ἐς τὸν Ἅλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ᾽ ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι
οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι, καὶ τὸ πότορθρον
ἁ παῖς ἀνθ᾽ ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
καὶ σχῖνον πατέοντι καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

115. ὑπηνέμιοι ποτέονται || 116. ὅτ᾽ || 118. ὄκα μὰν πόκα τᾷδε
120. deest ἢ || 123. νυν || 126. ποτ᾽ ὄρθρον

ΛΑΚΩΝ.

ταῖσι δ' ἐμαῖς ὄΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασεν
τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσαν ἐρίσδεν,
οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ Κομάτα
δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
ταῖς Νύμφαις Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύπτιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
τᾶν αἰγᾶν, φλαξῶ τυ πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὅδ' αὖ πάλιν. ἀλλὰ γενοίμαν,
αἰ μή τυ φλάξαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

136. κίσσας || 144. οὐρανὸν || 147. κορύττιλος || 148. φλασῶ
150. φλάσαιμι

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυρρὸς ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.
Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
μάλοισιν, δυςέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ' ἴδε τὰν κύνα βάλλει,
ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
εἰς ἅλα δερκομένα, τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
ἅσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
φράσδεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμῃσιν ὀρούσῃ
ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγῃ·
καὶ φεύγει φιλέοντα καὶ οὐ φιλέοντα διώκει,
καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεῖδεν.
εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλεν,
κοὔ μ' ἔλαθ' οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν ᾧ ποθόρημι
ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,

16. φρύττει

ἀλλ' ἄλλαν τινά φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
ζαλοῖ μ' ὦ Παιὰν καὶ τάκεται, ἐκ δὲ θαλάσσας
οἰστρῇ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὄκ' ἤρων
αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα),
καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια καλὰ δέ μοι ἁ μία κώρα,
ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, κατεφαίνετο, τῶν δέ τ' ὀδόντων
λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασεν,
χὠ μὲν τῷ σύριγγ' ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
νίκη μὰν οὐδάλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ'.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἅλεντα
εἵρπομες ἐκ πόλιος, σὺν καὶ τρίτος ἁμὶν Ἀμύντας·

28. οἰστρεῖ || 30. ἐκνυζῆτο || 36. καλὰ δ' ἐμὶν || 40. post hunc versum inseruntur haec ἃ πρᾶν ἁμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει || 45 οὐδ' ἄλλος

2. σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν

τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος
κἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος, εἴ τί περ ἐσθλόν
χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυσε κράναν
εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτάν
αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον,
χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὁδίταν
ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
οὔνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος, οὐδέ κέ τίς μιν
ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει·
ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
κνακὸν δέρμ' ὤμοισι νέας ταμίσοιο ποτόσδον,
ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
ζωστῆρι πλακερῷ, ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
δεξιτερᾷ κορύναν. καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς
ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς·
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἱμασιαῖσι καθεύδει,
οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι;
ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε φαντί τυ πάντες
συρικτὰν ἔμεναι μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
ἔν τ' ἀμητήρεσσι. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
ἁμέτερον· καί τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίσδεν
ἔλπομαι. ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι
ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
ἀλλ' ἄγε δή ξυνὰ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,

6. Βούριννας et ἄνυε || 11. τῶ || 13. ὤνομα || 23. ἠλαίνονται
28. ἔμμεν συρίκταν || 34. ἀλωάν

βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἠμὲ λέγοντι
πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον οὔτε τὸν ἐσθλόν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω οὔτε Φιλητᾶν
ἀείδων, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάξας,
τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκέν ἐσσι
πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅςτις ἐρευνῇ
ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδόν
ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν ὅρη φίλος εἴ τοι ἀρέσκει
τοῦθ' ὅ τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
  Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μυτιλάναν,
χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
κύματα, χὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
ῥύηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.
χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν,
τόν τε νότον τόν τ' εὖρον ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταίτε μάλιστα
ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μυτιλάναν
ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ
πὰρ πυρὶ κεκλιμένος, κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ·
χἀ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔςτ' ἐπὶ πᾶχυν
κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.

52 et 61. Μιτυλάναν || 54. κ' Ὠρίων || 56. ῥύσηται || 65. κρητῆρος

καὶ πίομαι μαλακῶς μεμναμένος Ἀγεάνακτος
αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνεύς,
εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο,
εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον
ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα.
ᾀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
ζωὸν ἐόντα κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος,
ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι,
οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τύ θην τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας
φωνᾶς εἰσαΐων, τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο θεῖε Κομᾶτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀνεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον ᾧ τυ γεραῖρεν
ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλός
τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,

77. ἐσχατόεντα || 90. ἀπεπαύσατο || 95. ὑπάκοισον || 97. ἐρῇ

ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ᾽ ὀστέον αἴθετ᾽ ἔρωτι.
τόν μοι, Πὰν Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅςτε λέλογχας,
ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
εἴτ᾽ ἔστ᾽ ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς εἴτέ τις ἄλλος.
κἢν μὲν ταῦθ᾽ ἔρδῃς ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
εἰ δ᾽ ἄλλως νεύσεις, κατὰ μὲν χρόα πάντ᾽ ὀνύχεσσιν
δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
εἴης δ᾽ Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ᾽ Αἰθιόπεσσι νομεύοις
πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
ὔμμες δ᾽ Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
νᾶμα κατοικεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
βάλλετ᾽, ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύςμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος, αἱ δὲ γυναῖκες
αἰαῖ φαντὶ Φιλῖνε τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.
μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ᾽ ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύσδων νάρκησιν ἀνιαρῇσι διδοίη·
εἷς δ᾽ ἐπὶ τᾶςδε φέριστε Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας,
ἄμμιν δ᾽ ἀσυχία τε μέλοι γραία τε παρείη,
ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ᾽ ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας
ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ᾽ ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας
εἷρφ᾽ ὁδόν, αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
στραφθέντες χὠ καλὸς Ἀμύντιχος ἔν τε βαθείαις
ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες
ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισιν.

109. νεύσαις || 116. καὶ οἰκεῦντες

πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών,
πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρας.
ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
δαψιλέως ἁμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
κρατῆρ' Ἡρακλῆι γέρων ἐστάσατο Χείρων;
ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ,
τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλεν,
τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε νύμφαι
βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
αὖτις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἁ δὲ γελάξαι
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Η'.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

145. ἄμμιν || 150. κρητῆρ' || 156. αὖθις

ἄμφω τώγ' ἤστην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀεῖδεν.
πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
τὸν δ' ἄρα χὡ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ' οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

χρῄσδεις ὦν ἐςιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

χρῄσδω τοῦτ' ἐςιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

καὶ τίνα θησεύμεσθ', ὅτις ἁμῖν ἄρκιος εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
χἁ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

σύριγγ' ἃν ἐποίησα καλὰν ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν ἴσον κάτω ἶσον ἄνωθεν·
ταύταν κατθείην, τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν ἴσον κάτω ἶσον ἄνωθεν.

3. ἤτην || 13. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον
18. ἐγὼ

πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγέω
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.
ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χοὶ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
  πάποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
  Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
  μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,
τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
  τεῖδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοί, παντᾷ δὲ γάλακτος
  οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
  χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χαἰ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔνθ' οἶς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
  σμάνεα πληροῦσιν, χαἰ δρύες ὑψίτεραι,

23. ἀλγῶ || 24. γε || 34. πᾷ ποχ' et συρικτὰ || 45. ὄϊς
46. καὶ

ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὠ τὰς βῶς βόσκων χαὶ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὢ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὢ βάθος ὕλας
μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὢ κόλε καὶ λέγε Μίλων
ὡς Πρωτεὺς φῶκας καὶ θεὸς ὢν ἔνεμεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα,
ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ ὢ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.
Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ' ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
ὢ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
ταὶ δ' ὄϊες μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.
σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
ὡς τὸ μὲν ὤρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀεῖδεν.
κἠμὲ γὰρ ἐκ τὤντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελεῦντα καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,

51. Μίλων' || 72. κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω

ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
[ἁδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς·]
ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὃ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.
ἁδύ τι τὸ στόμα τευ καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά·
κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λεῖχεν.
λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησεν
νικήσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
ὥτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
καὶ Νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

ΝΟΜΕΥΣ Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ'.

Βωκολιάσδεο Δάφνι, τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως.
χοἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
ἔμπροσθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

77. desunt unci || 82. στόμα τοι || 84. τᾶς σύριγγος || 91. γαμηθεῖσ'

2. ἐφεψάσθω || 6. ἄλλοτε δ' αὖθις

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς,
ἁδὺ δὲ χἁ σῦριγξ χὠ βωκόλος, ἁδὺ δὲ κἠγών.
ἔντι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξεν.
τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτω δὲ Μενάλκας.
Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖται,
ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὗαι
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
χείματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων,
τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτός
σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰκαρικαῖσι δοκεύσας,
πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν,
τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσιν.
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
γαθεῦσαι, τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

13. ἐρῶντε || 18. κεῖνται || 26. Ἰκαρίαισι || **32.** ἴρηκες δ'. ἴρηξιν || 36. τάσδ'

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι'.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ᾠζυρὲ πεπόνθης;
οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ ὡς τοπρὶν ἄγες,
οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ
ὥςπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
ποῖός τις δείλαιε τύ γ' ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

ἀλλ' ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

τοίγαρ τὰ πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

5. δείλαν τὺ καὶ ἐκ || 7. ὀψαμάτα || 14. τοιγάρτοι et μεν-

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς,
ἁδὺ δὲ χἁ σῦριγξ χὠ βωκόλος, ἁδὺ δὲ κἠγών.
ἔντι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λὶψ κόμαρον τρωγοῖσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξεν.
τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτω δὲ Μενάλκας.
Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς πολλὰς δὲ χιμαῖρας,
ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖται,
ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
χείματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων,
τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτός
σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἱκκαρικαῖσι δοκεύσας,
πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν,
τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσιν.
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
γαθεῦσαι, τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

13. ἐρῶντε || 18. κεῖνται || 26. Ἰκαρίαισι || 32. ἴρηκες δ'. ἴρηξιν || 36. τάςδ'

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι'.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ᾧζυρὲ πεπόνθης;
οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ ὡς τοπρὶν ἄγες,
οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ
ὥςπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
ποῖός τις δείλαιε τύ γ' ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῆ,
ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

ἀλλ' ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΖ.

τοίγαρ τὰ πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

5. δείλαν τὺ καὶ ἐκ || 7. ὀψαμάτα || 14. τοιγάρτοι et μευ

γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
οὕτω γοῦν ῥᾴϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ᾁ παρ' ἁμῖν,
ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐδ' αὖ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις,
ἀλλ' ὀρθαῖς μανίαις, ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων
αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνός,
μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ' ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με,
φεύγεις δ' ὥςπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
ἠράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
ἐξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
παύσασθαι δ' ἐςιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πω νῦν
ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις·
οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά,
ἧς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
ἀλλ' ωὑτὸς τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.

10. δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ || 11. ὀλοαῖς || 16. Κύπριος et ᾶ οἱ || 25. ἔγωγα || 33. εἷς

συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
τὶν τὸ φίλον γλυκύμαλον ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων
πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς
πάσας μαννοφόρως καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον,
τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
ἐντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος,
ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
τίς κὰν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ
ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
ἐξένθοις Γαλάτεια καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
ὥςπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶξαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
οὐδὲν πάποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ

41. ἀμνοφόρως || 49. κεν || 57. πλ. ἔχ. ἐρ. || 62. ὡς κεν ἴδω
68. πᾶ ποχ'

σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα καὶ πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε. τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
πολλαὶ συμπαῖσδέν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεί κ' αὐταῖς ὑπακούσω.
δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Α Ι Τ Η Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΒ'.

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός, ὅσσον ἀηδὼν
συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν,
τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς, σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
„οἵω δή τινε τώδε μετὰ προτέροισι γενέσθην
φῶθ', ὁ μὲν εἴςπνηλος, φαίη χ' ὡμυκλαΐζων,
τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν.

74. κεν || 78. ἐπήν κ' et ὑπακοίσω
9. φρύττοντος || 12. δοιώ et μετ' ἀμφοτέροισι

ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἔσσαν
χρύσειοι πάλιν ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς."
εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
ἀθάνατοι, γενεῆς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα
„ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠιθέοισι μάλιστα.'
ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων
ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
ἢν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
διπλάσιον δ' ὤνησας, ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
ὄλβιοι οἰκείοιτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
ὃς δέ κε προςμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
ὄλβιος ὅςτις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωτᾷ
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
πεύθονται μὴ φαῦλος ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Υ Λ Α Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΓ.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·

15. ἦσαν || 16. πάλαι || 18. γενεαῖς || 28. οἰκοίητε || 35. ἐπιβωστρεῖ || 37. φαῦλον

οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐςορῶμες·
ἀλλὰ καὶ ὡμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδός,
τῶ χαρίεντος Ὕλα τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καί νιν πάντ' ἐδίδαξε πατὴρ ὡςεὶ φίλον υἷα,
ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
οὔθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀώς,
οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ,
ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο
πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι ὧν ὄφελός τι,
ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαωλκόν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας,
σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
ἅτις κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰςέδραμε Φᾶσιν,
αἰετὸς ὣς μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δέ
ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη,
τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργώ
Ἑλλάςποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι,
εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρα.
ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
δειελινόν, πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ,
ἔνθεν βούτομον ὀξὺ βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.

5. Ἀμφιτρύωνος || 11. ἀνατρέχει || 16. ὅκα || 31. ἄροτρον

κὤχεθ᾽ Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
αὐτῷ θ᾽ Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
ἡμένῳ ἐν χόρτῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
κυάνεόν τε χελιδόνιον χλοερόν τ᾽ ἀδίαντον
καὶ θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.
ὕδατι δ᾽ ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνείκα καὶ Μαλὶς ἔαρ θ᾽ ὁρόωσα Νυχεία.
ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν
βάψαι ἐπειγόμενος, ταὶ δ᾽ ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ᾽ ἐς μέλαν ὕδωρ
ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρσὸς ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
ἀθρόος ἐν πόντῳ, ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις
„κουφότερ᾽ ὦ παῖδες ποιεῖσθ᾽ ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος."
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
δακρυόεντ᾽ ἀγανοῖσι παρεψύχοντ᾽ ἐπέεσσιν.
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
ᾤχετο, μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα
καὶ ῥόπαλον τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ.
τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
τρὶς δ᾽ ἄρ᾽ ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ᾽ ἵκετο φωνὰ
ἐξ ὕδατος, παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν εἴδετο πόρρω.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λὶς
ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα,
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ᾽ ἐπελάμβανε χῶρον.
σχέτλιοι οἱ φιλέοντες, ἀλώμενος ὅσσ᾽ ἐμόγησεν
ὤρεα καὶ δρυμώς, τὰ δ᾽ Ἰάσονος ὕστερα πάντ᾽ ἦς.
ναῦς γέμεν ἅρμεν᾽ ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων,

40. χώρῳ || 46. κῶρος || 50. ὄκα et οὐρανῶ || 51. ἑταῖρος 53. κῶρον || 61. ὁπόκ᾽. || 68. μένεν

ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον
Ἡρακλῆα μένοντες. ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται·
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ,
πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ
Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΔ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαῖρεν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ἀλλά τυ αὐτὸν
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ταῦτ' ἄρα λεπτός,
χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, αὐσταλέοι δὲ κίκιννοι.
τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,

1. *χαίρην*

ὠχρὸς κἀννπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
ἤρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

παίσδεις ὠγάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἅσυχος, ὀξύς,
πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπον τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ὡργεῖος κἠγὼν καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς
θηλάζοντά τε χοῖρον, ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
εὐώδη τετόρων ἐτέων σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη. ἦς πότος ἁδύς.
ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον
ὧτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπῆν.
ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
ἁ δ' οὐδὲν παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις. ὡς σοφός, εἶπεν
κἠφᾶπτ'· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψας.
ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντί, Λάβα τῶ γείτονος υἱός,
εὐμάκης ἁπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
χἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποχ' ἅσυχον οὕτως,
οὐ μὰν ἐξήταξα μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
ἤδη δ' ὢν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾇδεν ἀπ' ἀρχᾶς
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρί
παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.

6. ἦμεν || 11. εἰπόν || 15. Βίβλινον || 21. μ' ἐδόκεις || 23. χῆφθα et ἅψαις

τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως
ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω;
ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
μάστακα δ᾽ οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγεῖρεν,
ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
ἰθὺ δι᾽ ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
αἶνός θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν᾽ ὕλαν.
εἴκατι, ταίδ᾽ ὀκτώ, ταίδ᾽ ἐννέα, ταίδε δέκ᾽ ἄλλαι,
σάμερον ἑνδεκάτα, ποτίθες δύο, καὶ δύο μᾶνες,
ἐξ ὧ ἀπ᾽ ἀλλάλων, οὐδὲ θρακιστὶ κέκαρμαι.
οἶ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
ἄμμες δ᾽ οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι οὔτ᾽ ἀριθματοί
δύστανοι Μεγαρῆες ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
νῦν δὲ πόθεν; μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
χὤτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
οὐκ οἶδα. πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθείς
ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ᾽, ἐμὸς ἁλικιώτας.
πλευσοῦμαι κἠγὼν διαπόντιος, οὔτε κάκιστος
οὔτε πρᾶτος ἴσως ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθυμεῖς,
Αἰσχίνα. εἰ δ᾽ οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ ὥστ᾽ ἀποδαμεῖν,
μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

* τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος,

51. νῦν δέ ποθ᾽, ὡς μῦς || 60. τἆλλα δ᾽ et ὅστις ἄριστος

εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἁδύς,
εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον,
πολλοῖς πολλὰ διδούς, αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων
οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί,
Αἰσχίνα. ὥςτ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ᾆ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν. ἕρπει
λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἇς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ
Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΕ'.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοῖ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοῖ.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῷ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

ὢ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω πολλῶν δὲ τεθρίππων.

4. ἀδαμάτω

παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστέρω ἔμ' * ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα Δίνωνα τοιαῦτα,
τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ τυ.
θάρσει Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφύν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ.

καλὸς ἀπφύς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

ἀπφὺς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες τὰ πρώαν θην
πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

χὠμὸς ταὖτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
ἀλλ' ἴθι τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
βᾶμες τῶ 'βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.

7. ἑκαστοτέρω || 10. ὅμοιος || 11. Δείνωνα || 13. Praxinoae tribuitur. λέγω || 14. Gorgoni tribuitur || 15. δὲ pro τὰ 18. ταὐτά γ'

ΓΟΡΓΩ.

ὧν ἴδες, ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.
ἕρπειν ὥρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.
Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεῦδειν·
κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
ἁ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ ἄπληστε.
ἔγχει ὕδωρ· δύστανε τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει τοιαῦτα νένιμμαι.
ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

ναὶ καλὸν εἶπας.
τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
ὦ θεοὶ ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι

25. Praxinoae tribuitur sic scriptus ὢν εἶδες χὤν εἶπας ἰδοῖσα 26. Gorgoni tribuitur || 30. ἄδ' ὡς νᾶμα || 38, 39. πᾷ ποκ' ἔλειπες τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν

χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροὶ.
πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργός
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
ἁδίστα Γοργοῖ τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε μή με πατήσῃς.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πύρρος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσής
Εὐνόα οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ.

θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος δ' ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

παρενθεῖν
εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων· πείρᾳ θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

θᾶσαι Πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

θεσπέσιος. Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ μή τι πλανηθῇς.
πᾶσαι ἅμ' εἰςένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διός, αἴτι γένοιο
εὐδαίμων ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

ἀθρόος ὄχλος·
ὠθεῦνθ' ὥςπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

θάρσει γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

κεἰς ὥρας κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῶ κᾠκτίρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα πόταγ' ὧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται

67. μή τὺ || 69. ὦ μοι || 75. κοἰκτίρμονος

κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
τρυγόνες. ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές;
πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ὡς δ' εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς Δωριέεσσιν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ.

μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω. μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεῖδεν
ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδός,
ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσεν.
φθεγξεῖταί τι σάφ' οἶδα καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας
αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ὠνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,

91. ὡς εἰδῇς || 94. μὴ φυῇ || 101. αἰπεινόν || 105. φέροισαι
107. ἀνθρώπων

ἁ Βερενικεία θυγάτηρ Ἑλένᾳ εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται,
πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστιν.
χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ
δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομένων ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
ὢ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετῶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντος.
πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
ἁ Μίλατος ἐρεῖ χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων,
ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.
νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα,
λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις ὦ φίλ' Ἄδωνι καὶ ἐνθάδε κεἰς Ἀχέροντα
ἁμιθέων ὡς φαντὶ μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
οὐ Πελοπηϊαδᾶν τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.

112. φέροντι || 120. ὑπερποτόωνται || 121. ἐφεζόμενοι || 124. αἰετὼ et φέροντες || 142. Πελοπηϊάδαι

ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
καὶ νῦν ἦνθες Ἄδωνι καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
ὥρα ὅμως κἠς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
χὡνὴρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
χαῖρε Ἄδων' ἀγαπατὲ καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαί ἐντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
ἄμμες δὲ βροτοί, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδοντι.
τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
ἡμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασιν,
πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον,
ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐν πυθμένι χηλῶ
ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
ἔνθ' αἰεὶ σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
τίς τῶν νῦν τοιόςδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν ὡς πάρος ἐσθλοῖς
αἰνεῖσθαι σπεύδοντι, νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
ἄργυρος, οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη,

1. κώραις || 4. ἀείδωμες || 6. ἁμετέρας || 7. ἀδωρήτως || 10 ἐπὶ || 12. αὐή pro αἰεὶ

ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσός
κείμενος; οὐχ ὧδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν,
πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃσι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὡςεί τις μακέλῃ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
πολλοὶ δὲ Σκοπάδῃσιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σηκοὺς
μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσιν·
μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς
ὁπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;

23. ἅδε || 27. τραπέζᾳ || 28. ἐθέλητι || 31. ψυχρῶ || 36. Σκοπάδαισιν et σακούς || 38. Κρανώνιον || 39. μᾶλα

οὐδ' Ὀδυσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθείς
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, Ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθών
ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
δηναιὸν κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισιν·
χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διαειδέϊ πλίνθον,
καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
χαιρέτω ὅς τοιοῦτος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδοῖς
κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς·
πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι·
ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδῇ,
ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας ἢ βαρὺς Αἴας
ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
ἤδη νῦν Φοίνικες ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι
οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν ἐρρίγασιν·
ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα
ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν·
ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων προτέροις ἶσος ἡρώεσσιν
ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.

51. εἴκατι || 52. ἐνθών || 59. ἀμαλδύνοντι || 62. ἰοειδέϊ 63. φιλοκερδείᾳ || 64 ὅστις τοῖος || 66. ἐγὼν τιμάν || 68. δ' ᾧ κεν || 69. τελέθοντι || 72. κινησεῦντι || 73. κεχρῆσετ' ἀοιδᾷ || 76. ἀελίῳ || 77. ἐρρίγαντι

αἱ γὰρ Ζεῦ κύδιστε πάτερ καὶ πότνι' Ἀθάνα
κούρη θ' ἣ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
εἴληχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειεν ἀνάγκα
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν.
ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
δυςμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ' ἀνάριθμοι
μήλων χιλιάδες βοτάνᾳ διαπιανθεῖσαι
ἀμπεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἡνίκα τέττιξ
ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων
ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί
καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν καὶ ὅθι πλατὺ τεῖχος
ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαί, ὦ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν, ἐς δὲ καλεύντων
θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν·
καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

83. κώρα θ' ἃ et πολυκλάρων || 84. εἴλαχας || 85. κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι || 91. βοτάναις || 94. ἁνίκα || 99. ὄπῃ 101. ἐγὼν || 104. αἲ Μινύειον || 105. ποκα.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΖ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω
καὶ πύματος καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν
ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν
παπταίνει παρεόντος ἅδην πόθεν ἄρξεται ἔργου.
τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Λαγιάδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
βουλὰν ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα κενταυροφόνοιο
ἵδρυται στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισιν,
χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,

5. ἀμιθέων || 7. εἰπῆν || 9. ἱλατόμος || 10. ἔργω || 11. πρᾶτον et εἰπῆν || 12. ἐτίμασαν || 14. Λαγίδας || 20. σφιν ταυροφόνοιο

ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.
ἄμφω γάρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
ἀμφότεροι δ᾽ ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα·
τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο,
τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις.
οἱ δ᾽ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
οἵα δ᾽ ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισιν.
τᾷ μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.
τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶν
θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεούσης.
ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίων νόος αἰεί,
ῥηίδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ᾽ οὐ ποτεοικότα πατρί.
κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν᾽ Ἀφροδίτα,
σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ᾽ ἕνεκεν Βερενίκα
εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν,
ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ᾽ ἐπὶ νῆα κατελθεῖν
κυανέαν καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ᾽ ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
πᾶσιν δ᾽ ἤπιος ἥδε βροτοῖς μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα
μισγομένα Τυδῆι τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα,
ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆι, σὲ δ᾽ αἰχμητὰ Πτολεμαῖε

25. θεοὶ || 26. ἀμφοῖν || 32. λευκοσφύρω || 39. ἐὰν || 42. φιλεοίσας
43. ἀστόργω et ἀλλοτρίω et αἰὲν || 44. οὔποτ᾽ ἐοικότα
48. νᾶμα κατενθῆν || 49. κυάνεον || 51. ἅδε et μαλακῶς

αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
καί σε Κόως ἀτίταλλε βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
δεξαμένα παρὰ ματρός, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
ἔνθα γὰρ Εἰλήθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν·
ἣ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο, καδδ' ἄρα πάντων
νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
φᾶ δὲ καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλησιν·
'Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
Δᾶλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων μέγας αἰετὸς αἴσιος ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σᾶμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ.
πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
μυρίαι ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν,
δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται Ἀρραβίας τε
καὶ Συρίας Λιβύας τε κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων.
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσιν

59. πράταν || 60. Ελλειθυιαν || 62. ὦ et εὐμενέοισα || 65. φίλαισιν || 67. Δῆλον || 72. νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις 73. σῆμα || 75. ὀπαδεῖ || 82. πολίων

σαμαίνει, Λυκίοις τε φιλοπτολέμοισί τε Καρσίν,
καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν, ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
πόντον ἐπιπλώοντι, θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ μιν ἀσπιδιῶται
χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαγέρονται.
ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας·
τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
οὐ γάρ τις δηίων πολυκήτεα Νεῖλον ὑπερβὰς
πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις,
οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν·
τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισιν
ξανθοκόμας Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν,
ᾧ ἐπίπαγχυ μέλει πατρώια πάντα φυλάσσειν
οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆι, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός
μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
αἰὲν ἀπαρχομένοιο σὺν ἄλλοισιν γεράεσσιν,
πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσιν,
πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀν·μέλψαι ἀοιδάν,
ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
ἀντ' εὐεργεσίας. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
ὀλβίῳ ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
ἀέρι πα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
μοῦνος ὅδε προτέρων τε καὶ ὧν ἔτι θερμὰ κονία

93. οἱ pro μιν || 94. ἀσφαραγεῦντι || 98. ἐπεμβὰς || 120. πᾳ
121. τοκέων et κονίῃ

στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη,
ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς·
ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅγε μηρία καίει
μασὶ περιπλομένοισιν ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος, τᾶς οὔτις ἀρείων
νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ
χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.
χαῖρε ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
μνάσομαι ἡμιθέων, δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξεις.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΗ'.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ
παρθενικαὶ θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον ἔχοισαι
πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;

122. στειβόμενος || 123. ναώς || 124. αὐτὼς || 125. ἀρωγώς || 126. ὅδε
130. θυμῶ || 135. χαῖρ' ὦναξ || 136. ἁμιθέων || 137. ἕξοις
2. θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον

ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
εὕδειν μὰν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρί
παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ
κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε.
ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
οἵα γαῖαν Ἀχαιιάδων πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
ἦ μέγα κέν τι τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον.
ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτός
χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία,
τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
πότνια νὺξ ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
ἢ κάπῳ κυπάρισσος ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
οὔτέ τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων,
οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
ὦ καλὰ ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη,
ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
ἑρψοῦμες στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
πολλὰ τεοῦς Ἑλένα μεμναμέναι ὡς γαλαθηναί
ἄρνες γειναμένας ὄιος μαστὸν ποθέοισαι.
πρᾶτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο

12. μὲν || 20. Ἀχαιϊάδων γαῖαν || 21. μέγα τοί κε τέκοιτ
22. ἧς || 32. ἐν ταλάρῳ

πλέξασαι σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον,
πρᾶτα δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
λαζύμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις
ἀννείμῃ, δωριστί, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
εὐτεκνίαν, Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
ἀλλάλων, Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
καὶ πόθον, ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν ὦ Ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΘ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα
κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύση
καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε καὶ ἅλατο, τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
δεῖξεν τὰν ὀδύναν καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
χὰ μάτηρ γελάσασα· τὺ δ' οὐκ ἶσον ἐσσὶ μελίσσαις;
χὢ τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

46. λασδόμεναι
3. ἐφύσση || 7. τί δ';

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Κʹ.

Εὐνείκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν. Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; οὐ μεμάθηκα
ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
μὴ τύ γέ μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις,
ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι,
καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
τοιάδε μυθίζοισα τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
χείλεσι μυχθίζοισα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα,
καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
χἀ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργάν,
ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν;
καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν,
χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο,
καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,
ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας,
τὸ στόμα δ' αὖ πακτᾶς γλυκερώτερον, ἐκ στομάτων δὲ
ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ.

1. Εὔνικα || 5. γά || 11. μυθίσδοισα || 13. μυχθίσδοισα
26. στόμα καὶ || 27. μελικήρω

ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω
κἢν αὐλῷ λαλέω κἢν δώνακι κἢν πλαγιαύλῳ.
καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κοὔποτ' ἀκούει.
χὡ καλὸς Διόνυσος ἐν ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει.
οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ
καὶ Φρυγίοις ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσι, καὶ τὸν Ἄδωνιν
ἐν δρυμοῖσι φίλασε καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
βωκολέοντα φίλασεν, ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε καὶ εἰς ἓν παιδὶ κάθευδεν.
καὶ τὺ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τύ
ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνείκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος ἅ τε Σελάνας.
μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΑ'.

Ἁ πενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἢν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,

32. παρέδραμε. κοὔποτ' ἀκούει, || 33. ὡς et ἐπ' || 35. Φρυγίας et ὤρεσιν· αὐτὸν || 39. ἕνα || 42. Εὔνικα || 45. μώνη
4. κἂν

στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισιν,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι
τοὶ κάλαμοι τἄγκιστρα τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
ὁρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι κώας τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς εἵματα πῖλοι.
οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
οὐδὸς δ' οὐχὶ θύραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσά
πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾷ δὲ παρ' αὐτάν
θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προςέναχε θάλασσα.
οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δέ
ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

ψεύδοντ' ὦ φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς.
ἤδη μυρί' ἐςεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος; οὐ γὰρ ὁ καιρός
αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὔ σ' ἐθέλω τὦμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον.
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
οὐ γὰρ * νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
ἄλλως καὶ σχολά ἐντι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις

11. ὁρμειαί || 15. οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν || 16. τήνας || 22. ψεύδονται φίλε || 28. ποιεῖ τιν || 31. μερίζεν || 34. σχολή

κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
ἄλλονος* ἐν ῥάμω; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.
φαντὶ γὰρ* ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

λέγε μοί ποτε νυκτὸς
ὄψιν* τύ τις ἔσσεο δὲ λέγει μάννσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν
(οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'), εἶδον ἐμαυτὰν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών.
χὠ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον,
τὼ χέρε τεινόμενος, περικλώμενον, εἶρον ἀγῶνα,
πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθύ' ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος ἠρέμ' ἔνυξα,
καὶ νύξας ἐχάλαξα καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
ἤνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
παντᾷ τε χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς
ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
καὶ τὸν μὲν πίστευσα καὶ ἄγαγον ἀπειρώταν,
ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,

36. ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ || 37. γὰρ αἰὲν ἄγραν || 38. ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων || 42. μεμαῶτα et καθεσδόμενος || 45. ἄρτως || 48. περὶ κνώδαλον || 49. ἰχθὺν || 50. ἆρ' ἐμὲ νύξεις; || 51. καὶ νύξῃ χαλεπῶς || 52. ἤνυσ' ἰδὼν || 53. πάντοθε τοι || 58. πειστῆρσι κατηγον ἐπ' ἠπείροιο

ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
ταῦτά με κἀξήγειρε. τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρειδε
τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς. οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
χρύσεον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις
ἐλπὶς τῶν ὕπνων. ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΒ'.

Ὑμνέομεν Λήδας τε καὶ αἰγιόχου Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν
χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
ὑμνέομεν καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς,
ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
ἄστρα βιαζόμεναι χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
οἵ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππῃ θυμὸς ἑκάστου,
ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα
εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
νυκτὸς ἐφερποίσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,

60. μένειν et βασιλεύειν || 66 ζατεῖ
1. ὑμνέομες et αἰγιόχω || 4. ὑμνέομες || 11. ὅππα || 15. ἐφερπύσας

κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
αἶψα δ' ἀπολήγουσ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
φάτνη σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
ἱππῆες κιθαρισταὶ ἀεθλητῆρες ἀοιδοί.
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰςαφίκανε θεῶν φίλα τέκνα φέροισα.
ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτήν
εὐνάς τ' ἐστόρνυντο πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος ὅ τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης
ἄμφω ἐρημάζεσκον ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων,
παντοίην ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην.
εὗρον δ' ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι
λεῦκαί τε πλάτανοί τε καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκεν,
δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον
σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

18. ναύταισιν || 19. ἀπολήγοντ' || 26. ὑμφοτέρως || 36. παντοίην δ' ἐν ὄρει — ὕλην, || 37. εὗρον ἀένναον || 45. τεθλαγμένος

ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
ἕστασαν ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕςτε κυλίνδων
χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
τὸν πρότερος προςέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

χαῖρε ξεῖν', ὅτις ἐσσί. τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

θάρσει. μήτ' ἀδίκους μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

θαρσέω, κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

τοιόςδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

ἔλθοις καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

μήτε σύ με ξείνιζε, τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

δαιμόνι' οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

γνώσεαι, εἴ σου δῖψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

ἄργυρος ἤ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

49. ἤυτε et ὁλοοίτροχοι || 50. ὅστ' ἐσσί || 55. ὅτε γ'.

ΑΜΥΚΟΣ.

εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

πυγμάχος ἦ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθός;

ΑΜΥΚΟΣ.

πὺξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ γύννις* ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

σοὺς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσιν
γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχησαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους
κόχλου φυσαθέντος ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
χεῖρας καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
ἐς μέσσον σύναγον φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο·

66. ὀρθά || 71. γεινόμεθ' et μαχεσσαίμεσθ' || 76. πλατανίστως || 77. κόχλω

ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ὦ Πολύδευκες,
βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόςωπον.
αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέων ἢ πρίν,
σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκώς
ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτευν, ἐκ δ' ἑτέρωθεν
ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
δειδιότες μήπως νιν ἐπιβρίσας δαμάσειεν
χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱός
ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς, ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
παῖδα Ποσειδάωνος ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προςώπου.
τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς
πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησεν,
μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν,
πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγείς
ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
πᾶν συνέφυρε πρόςωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον, ἐκ μεγάλου δέ
αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου χροιῇ δέ τ' ἀμείνω.
πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν;
εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

87. ἵετο || **93.** μιν || **98.** πλαγαῖς || **112.** δ' οἱ || **114.** δ' ἐτ'
117. αὐτᾷ

Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον
σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα
δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς, ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων
δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ, στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρί
πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
μέχρι συνηλοίησε παρήια. πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
κεῖτ' ἀλλοφρονέων καὶ ἀνέσχεθε νεῖκος ἀπαυδῶν
ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
τὸν μὲν ἄρα κρατέων περ ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
ω πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον
ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ. σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω,
Τυνδαρίδα ταχύπωλε δορυσσόε χαλκεοθώραξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱώ
δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος,
γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
ἐκ δίφρων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσιν.
Λυγκεὺς δ' ἄρ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας.
Δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
τάσδε πολὺ προτέροις, ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσιν,
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν

129. νῖκος || 135. σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ || 142. ἅμα
144. αὖ

ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ.
„οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικεν
μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
μυρίαι οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο.
τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶναι·
ὔμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσιν,
καὶ πατέρες καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώιον αἷμα.
ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
νῶι γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες."
ἴσκον τοιάδε πολλά, τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο, χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον ἔγχεα λοῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἑὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης,
νῶι δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' ἄρηι
ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
ἁμετέροισι λίπωμεν. ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
εἷς· ἀτὰρ ὤλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους
νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
τάσδ'. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
  Εἶπε, τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,

162. γε || 172. ἔχθεα λῦσαι

σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν·
ὣς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
ἀλλάλων, εἴπού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα πάρος τινὰ δηλήσασθαι
δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.
τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω φόνον αὖτις
τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, τόθι καρτερὸς Ἴδας
κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεύς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
παίδων Λαοκόωσα φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
τύμβω ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
  Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις Ἑλένᾳ τε καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,

191. αὖθις || 199. ὅθι || 215. δέ γε

Ἴλιον οἵ διέπερσαν ἀρήγοντες Μενελάῳ.
ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός,
ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἰλιάδας τε μάχας Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
οἷ' αὐταὶ παρέχουσι καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΓ.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκέθ' ὁμοίω.
μίσει τὸν φιλέοντα καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχεν,
κοὐκ ᾔδει τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει·
πάντα δὲ κὰν μύθοισι καὶ ἐν προςόδοισιν ἀτειρής.
οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα, τὸ κουφίζει τὸν ἔρωτα.
οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόςωπον ἀμείβετο, φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς
ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
καὶ κύσε τὰν φλιάν, οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

4. ᾔδη ‖ 6. κὴν ‖ 9. κουφίζοι

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
λάϊνε παῖ καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε
κῶρ' ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον, ἀλλὰ βαδίζω
ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπόν
ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει.
καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ.
λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει.
ἁ δὲ χιὼν λευκά, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ.
καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισιν
τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς τὸν τλάμονα, μή με παρένθῃς,
στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον, ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ
λῦσον τῶ σχοίνω με καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
εἵματα καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς·
οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις·
χῶμα δέ μοι κοῖλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
κἢν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάπυσον· ὦ φίλε κεῖσαι.
ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο· καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω·
„τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν· ὁδοιπόρε μὴ παροδεύσῃς,
ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον".
  Ὧδ' εἰπὼν λίθον εἷλεν, ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
τὰν λεπτὰν σχοινῖδα, βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ,

35. καὶ τοῦτο || 44. κἂν et ἐπάϋσον || 46. σοι στίχοισι

τὰν ἕδραν δ᾽ ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ἠδ᾽ ἐκρεμάσθη
νεκρός. ὁ δ᾽ αὖτ᾽ ᾤϊξε θύρας καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον, οὐδ᾽ ἐλυγίχθη
τὰν ψυχάν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ᾽ ἐπὶ νεκρῷ
εἵματα πάντ᾽ ἐμίανεν ἐφαβικά, βαῖνε δ᾽ ἐς ἄθλως
γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δέ
ἵστατ᾽ ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως ὑδάτων ἐφύπερθεν.
ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ᾽ ἔκτεινεν ἔφαβον·
νᾶμα δ᾽ ἐφοινίχθη· παιδὸς δ᾽ ἐπενάχετο φωνά
„χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
στέργετε δ᾽ ὔμμες αἴται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν."

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΔ΄.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντά ποχ᾽ ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ᾽ ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
εὕδετ᾽ ἐμὰ ψυχά, δύ᾽ ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
ὄλβιοι εὐνάζοισθε καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ᾽ ἔλαβ᾽ ὕπνος.
ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ᾽ αὐτόν, ὁ δ᾽ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
τᾶμος ἄρ᾽ αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη

59. ἐπὶ
3. ἀμφοτέρως

κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
οἴκου, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο, Διὸς νοέοντος ἅπαντα,
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα, φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
κοίλου ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης, οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσίν·
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
ὀψίγονον γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν·
ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς καὶ ἐπέγρετο πράτα.
"Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
ανστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
ἢ οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείης;
ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅ οἱ ὕπερθεν
κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος,
κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν μέγα, λώτινον ἔργον.

16. οἴκω || 20. ἦνθον || 24. κοίλω || 28. ὅθι || 30. σπείραισιν || 33. δέσμω ἀναγκαίω et εὑρῆν || 36. θείης || 38. οἱ δέ τε || 39. ἠριγενείας || 42. ὅρρ' οἱ || 44. νεοκλώστω

ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης·
δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας.
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
δμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισιν
δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
ἑρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
παῖδα, πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα
Ἀλκμήνα καλέσασα χρέος κατέλεξε νεοχμόν,
καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
ἠνώγει. μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
αἰδόμενός με κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
ἀνθρώποις ὅ τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως.
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα:
θάρσει· μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσὶ θέσθαι.
ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
πολλαὶ Ἀχαιιάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
χειρὶ κατατρίψοντι ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί, σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισιν.
τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα

52. ἑκάστω || **59.** βάλε || **62.** κοίτω || **63.** ὄρνιχες || **68.** ἐμὲ
73. deest.

ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
μόχθους, θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ·
γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
ἀλλὰ γύναι πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ' ἢ παλιούρω
ἢ βάτω ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
καῖε δὲ τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε
νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα
ῥωγάδας ἐς πέτρας ὑπερούριον, ἂψ δὲ νέεσθαι
ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
πρᾶτον, ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται,
θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ
ἐτρέφετ' Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
υἱὸς Ἀπόλλωνος μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως,
τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν
Εὔρυτος ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται

82. μόχθως et θνατὰ || 85. ὁπανίκα || 103. Ἀργείω || 111. ἀλλάλως

δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
παμμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδί
Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆι, τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προςώπῳ.
ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια, καί οἱ ἀαγεῖς
δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
δούρατι δὲ προβολαίῳ ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα
ἀνδρὸς ὀρέξασθαι ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν,
κοσμῆσαί τε φάλαγγα λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
δυςμενέων ἐπιόντα καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθών,
ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς
ναῖε παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστής
ἄλλος ἔην πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός
δέρμα λεόντειον μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ,
δεῖπνον δὲ κρέα τ' ὀπτὰ καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας.

128. ἐνθών || 139. subscriptum λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος εἰδυλλίου

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ
Η
ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΕ'.

* * * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προςέειπε φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς
παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
εἴ κεν ὁδοῦ ζάχρειον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰφρονος Αὐγείαο
οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν οὐδ' ἕνα χῶρον·
ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασιν,
Πηνεοῦ ἀμμέγα τῖφος, ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρός
φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασιν
χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
ἱερὸν ἁγνὸν ξεῖνε τελειοτάτοιο θεοῖο.
εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
δέδμηνθ', οἳ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν

7. εὔτριχες || 15. Μηνίου

ἔσθ᾽ ὅτε βάλλοντες καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἵ πολυεργοί
ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ᾽ ἐπίφρονος Αὐγείαο,
πυροφόροι τε γύαι καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης,
ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ᾽ ἐπ᾽ ἀγροῖς.
ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
ἔσσεται, οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας,
ἠέ τοι Αὐγείαν ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
δίζεαι οἵ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
πάντα μάλ᾽ ἐξείποιμ᾽, ἐπεὶ οὐ σέ γέ φημι κακῶν ἒξ
ἔμμεναι οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασιν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
ναὶ γέρον Αὐγείαν ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
εἰςιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
εἰ δ᾽ ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις
δήμου κηδόμενος διά τε κρίνῃσι θέμιστας,
δμώων δή τινα πρέσβυ σύ μοι φράσον ἡγεμονεύσας,
ὅςτις ἐπ᾽ ἀγρωστῶν γεραρώτατος αἰσυμνήτης,
ᾧ κε τὸ μέν τ᾽ εἴποιμι, τὸ δ᾽ ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
ἄλλον δ᾽ ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀροτρεύς·
ἀθανάτων ὦ ξεῖνε φραδῇ τινὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνεις·
ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
ὧδε γὰρ Αὐγείας υἱὸς φίλὸς Ἠελίοιο
σφωιτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγανοῦ,
χθιζὸς ὅδ᾽ εἰλήλουθεν ἀπ᾽ ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
κτῆσιν ἐποψόμενος ἥ οἱ νήριθμος ἐπ᾽ ἀγρῶν·

29. εὔφρονος || 36. et 43. Αὐγείην || 47. ἡγεμονεῦσαι || 48. ὅστις ἐπ᾽ ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος || 49. μέν κ᾽ || 50. θεός γ᾽ || 54. Αὐγείης || 56 χθιζός γ᾽ εἰλήλουθεν

ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
αὖλιν ἐφ' ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο, νόῳ δέ τε πόλλ' ἐμενοίνα
δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμονεν δέ μιν αἰὲν ἐρέσθαι·
ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο,
σπερχομένου· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
ἀμφότερον ὀδμῇ τε χροὸς δούπῳ τε ποδοῖιν.
θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα
ἀχρεῖον κλάζον τε περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν.
τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ἄσσον ἀείρων
φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο, τρηχὺ δὲ φωνῇ
ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὁθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν.
Ὢ πόποι οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές.
εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
ᾔδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν ᾧτε καὶ οὐκί,
οὐκ ἄν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρηνὲς γένετ' αὔτως.
Ἦ ῥα καὶ ἐσσυμένως ποτὶ τωὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους
δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
ἐρχόμεναι φαίνονθ' ὡςεὶ νέφη ὑδατόεντα,

61. ἐς || 62. δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα || 64. μέμαεν δέ μιν ἐξερεέσθαι || 67. σπερχομένῳ || 72. κλάζοντε περισσαινόν γ'. 76. ὅθ' οὕνεκεν || 82. τοι || 84. ταὔλιον

ὅσσα τ᾽ ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
ἠὲ νότοιο βίῃ ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο·
τῶν μέν τ᾽ οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ᾽ ἰόντων,
οὐδ᾽ ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ᾽ ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ᾽ ἄλλοις·
τόσσ᾽ αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι᾽ ᾔει.
πᾶν δ᾽ ἄρ᾽ ἐνεπλήσθη πεδίον πᾶσαι δὲ κέλευθοι
ληίδος ἐρχομένης, στείνοντο δὲ πίονες ἀγροί
μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
εἰλιπόδων, ὄιες δὲ κατ᾽ αὐλὰς ηὐλίζοντο.
ἔνθα μὲν οὔτις ἕκηλος ἀπειρεσίων περ ἐόντων
εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν
καλοπέδιλ᾽ ἀράρισκε παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγειν,
ἄλλος δ᾽ αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει
πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος,
ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ᾽, ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν,
ἄλλος ἐςῆγεν ἔσω ταύρους δίχα θηλειάων.
Αὐγείας δ᾽ ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες,
σὺν δ᾽ υἱός τε βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος
ὡμάρτευν βασιλῆι διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν
Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί
ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
εἰςορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
ἀνδρὸς ληίδ᾽ ἑνὸς τόσσην ἔμεν᾽ οὐδὲ δέκ᾽ ἄλλων,
οἵτε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ᾽ ᾧ παιδὶ τόδ᾽ ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν,
καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
βουκολίοις, αἵτ᾽ ἔργα καταφθείρουσι νομήων,

103. ἀμέλγων || 108. Αὐγείης || 117. οἵγε || 122. καταφθίνουσι

αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες αἰὲν ἀμείνους·
ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι σύναμ' ἐστιχόωντο
κνήμαργοί θ' ἕλικές τε, διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι
ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
ἐν νομῷ· ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντο.
καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
ἐς πεδίον δρυμοῖο βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὀσμήν,
δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ
ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας, ὅν ῥα βοτῆρες
ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὁθούνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
ὅς δ' ἤτοι σκύλος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος
αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆι
χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
σκαιοῦ ἄφαρ κέραος, κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
κλάσσε βαρύν περ ἐόντα, πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ περὶ νεῦρα τανυσθεὶς
μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
θαύμαζον δ' αὐτός τε ἄναξ υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ λιπόντε καταυτόθι πίονας ἀγροὺς
ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,

133. γαυριόωντες || 140. ὅθ' οὕνεκα || 142. δή τοι || 148. ἐπὶ
150. θαύμαζεν || 153. κατ' αὐτόθι

λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
ᾗ ῥα δι᾽ ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο
οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ θεούσῃ,
τὸν μὲν ἄρα προςέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείω φίλος υἱὸς ἕθεν μετόπισθεν ἰόντα,
ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας
ὡςεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
ἤλυθε γάρ στείχων τις ἀπ᾽ Ἄργεος ὡς μέσος ἀκμῆς
ἐνθάδ᾽ Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο·
ὅς δ᾽ ἤτοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
οὕνεκεν Ἀργείων τις ἕθεν παρεόντος ὄλεσσεν
θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ᾽ ἄλσος,
οὐκ οἶδ᾽ ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
αὐτόθεν ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν ἠὲ Μυκήνην.
ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν,
εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ Περσῆος.
ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
ἠὲ σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
εἴπ᾽ ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
ἥρως, εἴτ᾽ ἐτύμως μαντεύομαι εἴτε καὶ οὐκί,
εἰ σύ γ᾽ ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
εἰπὲ δ᾽ ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
ὅππως τ᾽ εὔυδρον Νεμέης εἰςήλυθε χῶρον·
οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ᾽ Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
ἱμείρων ἰδέειν, ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
ἀλλ᾽ ἄρκτους τε σύας τε λύκων τ᾽ ὀλοφώϊον ἔρνος.
τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ᾽ ἔφαντο
γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.

158. χλωρᾷ ἐοῦσα || 159. τῇ || 160. Αὐγείεω || 164. νέος ἀκμήν
166. δή τοι || 172. κεῖνός γ᾽ || 182. εὐύδρου

Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προςελέξατο μύθῳ.
Ὦ Αὐγηϊάδη τὸ μὲν ὅττι με πρῶτον ἀνήρευ,
αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου
ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
πάντας γὰρ πεδιῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς
λὶς ἄμοτον κεράιζε, μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον ἄτλητα παθόντες.
τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν κοίλην τε φαρέτρην
ἰῶν ἐμπλείην νεόμην, ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
εὐπαγὲς αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο
ἔμμητρον, τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
εὑρὼν σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζαις.
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λὶς ἦεν ἵκανον,
δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
νευρειήν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
πάντῃ δ' ὄσσε φέρων ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
εἴ μιν ἐςαθρήσαιμι πάρος τί με κεῖνον ἰδέσθαι.
ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
φρασθῆναι δυνάμην οὐδ' ὠρυγμοῖο πυθέσθαι.
οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν

201. Πισῆας || 206. φαρέτραν || 209. εὔμετρον || 215. πάρος γ' ἐμὲ
216. οὐδέπῃ || 217. ὠρυθμοῖο

πρίν γ' ἰδέειν ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος, ἀμφὶ δὲ χαίτας
αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ χαροπόν τε πρόσωπον
στήθεά τε, γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
ἐν ῥίῳ ὑλήεντι δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο,
καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
τηΰσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
σκεπτόμενος, λαμ●ροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνεν.
τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων ὅθι πνεύμονος ἕδρη.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς
αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
θὴρ ἄμοτος, μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξεν
κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
σκυζομένῳ, κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
πάντοθεν εἰληθέντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ πολέων ἴδρις ἔργων
ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεός
καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησε σὺν ὁρμῇ·
ὣς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο
μαιμώων χροὸς ἆσαι· ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
χειρὶ προσχεθόμην καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,

233. διέδραμεν || 237. ἕδρα || 246. εἰλυσθέντος ὑπαὶ || 251. πήδησεν ὑφ' || 254. προεσχεθόμην

τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας
ἤλασα κακκεφαλῆς, διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε πρίν γ' ἔμ' ἱκέσθαι
ὑψόθεν ἐν γαίῃ καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη
νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραφρονέοντα βαρείαις
νωσάμενος, πρίν γ' αὖτις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἔφλασα προφθάς,
ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην·
ἧγχον δ' ἐγκρατέως στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσιν,
πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
οὐραίους ἐπιβάς, πλευροῖσί τε μηρ' ἐφύλασσον,
μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας ὀρθὸν ἀείρας
ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν Ἅιδης.
καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαίμην,
ἀργαλέον μάλα μόχθον, ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
τμητὴ οὐδὲ λίθοις πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσιν.
τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν
ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
οὗτός τοι Νεμέου γένετ' ὦ φίλε θηρὸς ὄλεθρος,
πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

262. παραιφρονέοντα || 263. αὖθις || 264. ἤλασα || 269. πλευρῇσί || 270. μέχρις || 273. ἀπαὶ || 276. ἔνθ' ἐμὶν

ΛΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚϚ'.

Ἰνὼ καὐτονόα χἀ μαλοπάρῃος Ἀγαύα
τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
χαἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα
κισσόν τε ζώοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς,
τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι
εὐφάμως κατέθοντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τὰ δ' οὐχ ὁρέοντι βέβαλοι.
μαίνετο μέν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἱ δ' ἐδίωκον,
πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε „τίνος κέχρησθε γυναῖκες;"
Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε „τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι."
μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης·
Ἰνὼ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον
λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωὑτός·
αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι
ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.
οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·

14. ἐπιοῦσα et ὁρόωντι || 17. ἀνειρύσασαι || 22. δ' αὐτ' ἔρρηξε 23. Αὐτονόᾳ || 24. κρέα νομέοντο

αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι·
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου
οὐκ ἐπίμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΖ'.

ΚΟΡΗ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλλον ἔμ' ἅδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

τὸ στόμα μευ πλύνω καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

34. θήκατο || 38. ἐπιμωμητόν
1 et 2. Daphnidi tribuuntur, item 9.

ΚΟΡΗ.

καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη.

ΚΟΡΗ.

ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

φεῦ φεῦ τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰςέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

17. huic versui hic praemittitur **βαλλέτω ὡς ἐθέλει· μόνον Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι** || 20. **δώσῃ**

ΚΟΡΗ.
πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδεν.
ΔΑΦΝΙΣ.
εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
ΚΟΡΗ.
καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
ΔΑΦΝΙΣ.
οὐκ ὀδύναν οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.
ΚΟΡΗ.
ναὶ μάν φασι γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.
ΔΑΦΝΙΣ.
μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
ΚΟΡΗ.
ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.
ΔΑΦΝΙΣ.
ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμις ἐστίν.
ΚΟΡΗ.
ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
ΔΑΦΝΙΣ.
ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
ΚΟΡΗ.
καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
ΔΑΦΝΙΣ.
πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.
ΚΟΡΗ.
ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπενθῆν.
ΔΑΦΝΙΣ.
οὐ μὰν οὐ τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

33. ἀπέλθῃς

ΚΟΡΗ.

τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοί ἐστι Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα. τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

θάρσει κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

βάλλεις εἰς ἀμάραν με καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

μίμνε τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

53. ἀπέστιχες

ΚΟΡΗ.

παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφός, οὐκέτι κώρα.
῞Ως οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν
ἀλλήλοις ψιθύριζον. ἀνίστατο φώριος εὐνή.
χἠ μὲν ἀνεγρομένη γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν
ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας κεχαρημένος εὐνᾶς.

Η Λ Α Κ Α Τ Η.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΗ'.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας
γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος,
θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
ὅπᾳ Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπαπάλω *.
τυίδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πὰρ Διός,
ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,
καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν
δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν,
σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὶς ἐν βοτάνᾳ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοενεί, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·

2. οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος || 4. ὅππα et ὑφ' ἁπαλῶ || 5. τᾷδε et αἰτεύμεθα || 6. ὅππως || 12. μαλακῶς et πόκως 13. αὐτοετεί

οὔτως ἀνυσιεργός, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
οὐ γάρ εἰς ἀκίραις οὐδ' ἐς ἀέργοις κεν ἐβολλόμαν
ὀπάσαι σε δόμοις ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
καὶ γάρ σοι πατρίς, ἅν ὤξ Ἐφύρας κτίσσε ποκ' Ἀρχίας
νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφά
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραὶς ἀπαλαλκέμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ ποτιδών σ'· ἦ μεγάλα χάρις
δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΘ'.

Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεα·
κἄμμε χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας.
γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω
ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἀμέραν· ὄκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
πῶς ταῦτ' ἄρμενα τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο νέος προγενεστέρῳ,
τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,

15. ἀκιρὼς et ἀεργὼς || 16. ὀππάσαι et δόμως || 17. ποτ'
20. νόσους et λυγρὰς || 21. Μίλατον
2. κἄμμες || 3. κἠγὼν || 7. ζῇ || 9. ταῦθ' ἄρμενα || 11. κεν

ὄπᾳ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης.
καΐ κέν σευ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος,
τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν.
φίλη δ', ἆς κε ζόῃς, τὸν ὔμοιον ἔχειν ἀεί.
αἲ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεποίησε σιδαρέω.
ἀλλ' ἀπρὶξ ἁπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι
*ὀμνάσθην ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι
καὶ ῥυσοί, νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετον
οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίαις φορεῖ,
κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεΐοι φίλοι.
αἰ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
ἐν θυμῷ δὲ λέγεις „τί με δαιμόνι' ἐννοχλεῖς“,
νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
βαίην καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον,
τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
προμόλοιμί κε πανσάμενος χαλεπῶ πόθω.

13. ὄππᾳ || 15. ματῆς || 17. τῷδ' || 19. ὑπερηνορέων || 20. φίλει || 24. ἐξεπόνασε || 28. ῥυσσοί et ἔχεν || 29. ἔντι et ἐπωμαδίας || 33. ὄππως || 34. Ἀχιλλήϊοι || 36. ἐνοχλεῖς

ΕΚ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον,
ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθύν,
ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ φιερώτατος ἄλλων·
καί κε λίνα στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
ἔμπλεα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Α'.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
  ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσιν.
ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιάν,
  Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσεν.
βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλός,
  τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
  βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε,
τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
  νεβρίδα, τὴν πήραν ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

Γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
  ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.

1. αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν
Β'. 2. βωκολικὼς ὕμνως || 3. τὼς τρητὼς

ἀγρεύει δέ τυ Πὰν καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
κισσὸν ἐφ᾽ ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι, ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα * καταγόμενον.

Δ'.

Τῆναν τὰν λαύραν, τόθι ταὶ δρύες, αἰπόλε κάμψας
σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
τρισκελὲς αὐτόφλοιον ἀνούατον, ἀλλὰ φάλητι
παιδογόνω δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
ἕρκος δ᾽ ἔνθ᾽ ἱερὸν περιδέδρομεν, ἀέναον δέ
ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ.
ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
ἄμπελος, εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.
ξουθαὶ δ᾽ ἀδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσαι
μέλπουσι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
ἕζεο δὴ τηνεῖ καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
εὔχου ἀποστρέψαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους,
κεὐθὺς ἀπορρέξαι χίμαρον καλόν. ἢν δ᾽ ἀνανεύσῃ,
τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
σακίταν. ἀΐοι δ᾽ εὐμενέως ὁ θεός.

Ε.

Λῆς ποτὶ τᾶν Μοισᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
ἁδύ τί μοι; κἠγὼν πακτίδ᾽ ἀειράμενος
ἀρξεῦμαί τι κρέκειν, ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ

Γ'. 6. καταγρόμενον || Δ'. 1. τῶς αἱ δρύες || 4. παιδογόνῳ 5. σακὸς δ᾽ εὖ ἱερὸς || 11. ξουθαὶ ἀηδονίδες et ἀνταχεῦσι 12. μέλπουσαι || 14. εὐχέ ἀποστέρξαι || 15. ἐπιρρέξειν Ε'. 1. Νυμφᾶν

Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἄντρου ὄπισθεν
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ϛ'.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον εἰ καταταξεῖς
δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅιδαν·
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος,
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τοι πλέον, ἁνίκα τήνας
ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῶ Παιήονος υἱός,
ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος
Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἆμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστάς
μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχναν.

Η'.

Ξεῖνε Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴῃς.
καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλῆς
πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

Θ'.

Ὤνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
ναυτίλος ἴσθ'· ὡς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν

Ε. 5. λασίας δρυὸς || ϛ'. 6. ὀστέων || Θ'. 1. Ἄνθρωπε

ἠπείγεν κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης,
ἔμπορος ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτήν
ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

Ι΄.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
αἶνον ἔχων Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΙΑ΄.

Εὐσθένεος τὸ μνῆμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
χυμινοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής,
καίπερ ἄκικυς ἐὼν εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΙΒ΄.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ Διόνυσε
καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
μέτριος ἦν ἐν πᾶσι, χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ΙΓ΄.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπών
οὐρανίαν, ἁγνῆς ἄνθεμα Χρυσογόνας
οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχεν
ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
ἐκ σέθεν ἀρχομένοις ὦ πότνια· κηδόμενοι γάρ
ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΙΑ΄. 4. χυμνοθέτης et ἧς || 5. τεθναὼς || ΙΒ΄. 3. παισί

ΙΔ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτός
 Εὐρύμεδον τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΙΕ'.

Γνώσομαι εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον ἢ καὶ ὁ δειλός
 ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπόρ' ἔχει.
χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς, ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Ις'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον ὦ ξένε
 σπουδᾷ, καὶ λέγ' ἐπὴν ἐς οἶκον ἔνθῃς·
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ
 τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
προςθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
 ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΙΖ'.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος χὡνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
 εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
ὦ Βάκχε χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
 τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
οἳ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πεδωριστᾷ πόλει,
 οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ
(σωρὸν γὰρ εἶχε ῥημάτων) μεμναμένοι
 τελεῖν ἐπίχειρα.

ΙΖ'. 5. τοὶ et Πελωρεῖς τᾷ || 7. χρημάτων

πολλὰ γὰρ ποττὰν ζόαν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα.
μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΙΗ΄.

Ὁ μικκὸς τόδ᾽ ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ᾽ ἐπὶ τᾷ ὁδῷ κἠπέγραψε Κλείτας·
ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

ΙΘ΄.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴςιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ ποτ᾽ ἀῶ.
ἦ ῥά νιν αἱ Μοῖσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
ὡς ἐμμελής τ᾽ ἔγεντο κἠπιδέξιος
ἔπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ᾽ ἀείδειν.

Κ΄.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὅδ᾽ ὔμμιν υἱὸν ὠνὴρ
τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ Καμείρου
χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ᾽ ἀέθλους.
τοῦτον δ᾽ αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ᾽ εἰδῇς,
ἔστασ᾽ ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας
πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

ΚΑ΄.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ᾽ Ἱππῶναξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ᾽ ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς ἀπόβριξον.

ΙΔ. 9. ζοὰν τοῖς παισὶν || ΙΘ. 5. κἀπιδέξιος

ΚΒ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α΄.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι Κύπρι κάθευδε·
ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε καὶ πλατάγησον
στάθεα καὶ λέγε πᾶσιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιᾷ
λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
χιονέας κατὰ σαρκός, ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠδύραντο,
καὶ Νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα
λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
πενθαλέα νήπλεκτος ἀσάνδαλος, αἱ δὲ βάτοι νιν
ἐρχομέναν κείροντι καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
ὀξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν καὶ παῖδα καλεῦσα.
ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο,
στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, οἱ δ' ὑπομαζοί

18. ὠρύσαντο

χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος αἰαῖ.
ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν,
καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
πάντας ἀνὰ κναμώς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἰαῖ.
ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο· μεῖνον Ἄδωνι,
δύςποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
ὥς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα,
ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κὴς ἐμὸν ἧπαρ
πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν, ἐπεὶ σύ με δύςμορε φεύγεις.
φεύγεις μακρόν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
ζώω καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
θνάσκεις ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.

33. κλαίοντι || 55. κρέσσων || 59. χήρη

σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν;
ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόν· σὺ δὲ νεκρός, Ἄδωνι.
καὶ νέκυς ὢν καλός ἐσσι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,
τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
ῥαῖνε δέ μιν καλοῖσιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισιν.
ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν ὀϊστώς,
ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτρην,
χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβητι
χρυσείῳ φορέησιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει,
ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ὑμάν,
Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἰαῖ.
αἰαῖ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον ἢ Ὑμέναιος
αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τὸν Κινύραο,

61. ἔμηνας || 70. τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις || 71. ἐστι || 77. μύρτοισιν pro καλοῖσιν || 83. λέβησι || 84. χρυσείοις || 91. τῶ

ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι.
αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα·
καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει.
οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν.
δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β΄. [ΙΕ΄.]

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῆς νύ τί μοι Λυκίδα Σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν,
ἱμερόεν γλυκύθυμον ἐρωτικόν, οἷον ὁ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ᾐόνι τᾷ Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

κἠμοὶ συρίσδεν Μύρσων φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

* Σκύριον Λυκίδα ζαλῶν μένος ἀδὺς ἔρωτα, *
λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
* πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
* κἠν ὅπος ἐν κώραις Λυκομηδίσιν * ἀπαλέγοισαι
* ἀηδήνηα τὰ παστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος, ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
οὔτε Μυκηναίων οὔτ' Ἤλιδος οὔτε Λακώνων,
μεῖνεν ἐὸν κατὰ δῶμα φέρων * δισσὶν ἀνὰν ἄρνα.*

3. ἐπ' ηϊόνι Γαλατείᾳ || 4. κἠν μοι || 5. ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἀδὺν || 8. χὤπως ἐν et ἀπαλέγοισα || 9. ἀηδήνη τ' ἀπαστὸν

λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
παρθενικὸν κόρον εἶχεν, ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
χιονέαις πόρφυρε παρηίσι, καὶ τὸ βάδισμα
παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ.
θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηιδαμείᾳ,
καὶ ποτὲ μὲν τήνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπῄνει.
ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι, πάντα δ' ἐποίει
σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
αἱ δύο παρθενικαὶ συνομάλικες αἱ δύο καλαί.
ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρά
*νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο . . . . . .

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'. [ς'.]

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἴαρος ὦ Μύρσων ἢ χείματος ἢ φθινοπώρου
ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοί
θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργείῃ τε καὶ ὄκνῳ.
ἤ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.

17. κόπον || 19. παρειῆς || 21. δ' Ἄρεος || 23. κείνας
3. ὅσσα

ΜΥΡΣΩΝ.

κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήια ἔργα βροτοῖσιν·
πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
ἐξερέω Κλεόδαμε τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ.
οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
οὖλον χεῖμα φέρειν νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.
εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
ἁνίκα μήτε κρύος μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
χὰ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα καὶ ὁμοίιος ἀώς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'. [Β'.]

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
ὄρνεα θηρεύων τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασεν,
χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων
τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
χὼ παῖς ἀσχαλόων, ὅκα οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
μειδιόων κίνησε κάρη καὶ ἀμείβετο παῖδα·
φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
φεῦγε μακράν. κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον. ὄλβιος ἐσσῇ
εἰςόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

7. ἵνιχ' οἱ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε. [Γ.]

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα
ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτ' ἐδίδασκεν.
ὣς λέγε· χὰ μὲν ἀπῆλθεν, ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον
νήπιος ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
ὡς χέλυν Ἑρμάων, κιθάραν ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκεν
θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους καὶ ματέρος ἔργα.
κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτ' ἐδίδασκον,
ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ. [Δ.]

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον ἢ φοβέονται,
ἢκ θυμῶ φιλέοντι καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
κἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ἀείδῃ,
τῆνον ὑπεκφεύγοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
βαμβαίνει μοι γλῶσσα καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

5. ἀπῆνθεν et βωκολίασδον || 8. κίθαριν δ'
1. οὐ pro ἢ || 2. ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι || 3. ὀπηδῇ || 8. ἀθανάτων || 9. μευ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ΄. [Ε΄.]

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν ἃ μὴ μάθομεν πονέεσθαι,
εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
κῦδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
ἢ Κρονίδας ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθῆν
ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κεἰς ἔργα πονεῦμες;
ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
χὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

Η΄.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόω παρεόντος,
εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας,
οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας* ἄροιτο κελεύθους.
ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς,
ὄλβιος ἦν θνάσκων ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

Θ΄. [Ις΄.]

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενήας,
Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,

5. ἤρητο
1. Ἀφρογενείας

τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
χαῖρε φίλος, καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος, ὥνεκα τήνα
σάμερον ἀρχομένα τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντας ἐνοχλέω·
ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι.

Ι'. [ΙΖ'.]

Ἅμερε Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
* τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπήχθεο, καὶ τί νιν αὐτά *
ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
ἄγριον ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὁμοῖον;
ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἦμεν,
ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

ΙΑ'. [Ζ'.]

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα.
δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμώετο τέχναν·
χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι χρῖεν ἅπασαν
ὠτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

ΙΒ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν ἐς τὸ κάταντες
τῆνο ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων,
λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ΙΓ'. [Θ'.]

Οὐ καλὸν ὦ φίλε πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,

7. ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω || 8. συνερᾶσθαι
3. ἀπέχθεο et τί νυ || 6. ἄμμιν || 2. ἐπεμαίετο

μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ΙΔ'. [Γ'.]

Μοῖσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν.
μολπὰν ταὶ Μοῖσαί μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
τὰν γλυκερὰν μολπάν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

ΙΕ'. [ΙΔ'.]

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας
χὠ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

Ις'. [ΙΓ'.]

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπεὶ χὠ Φοῖβος ἀείδειν
μισθὸν ἔδωκε.* τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ΙΖ'. [ΙΔ'.]

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλόν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

2. μηδέ τι et ἄλλου || 1. ἐπὴν

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·
οὐ γὰρ ἶσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά,
ἐν δὲ χολᾷ νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἠπεροπευτάς,
οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
βάλλει κεἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
καὶ πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον·
τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντί
τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε μηδ' ἐλεήσῃς.

κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
κἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε. καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φαρμακόεντα.
ἢν δὲ λέγῃ „λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα",
μή τι θίγῃς πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς,
ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
λυσιμελὴς πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ,
εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισιν
Φοίνικος θυγάτηρ ἔτι παρθένος Εὐρωπείη
ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
ἐνδαπίῃ καὶ μᾶλλον ἑῆς περιίσχετο κούρης·
φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
ἡ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιωομένη παλάμῃσιν
εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν, ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δέ
εἰςέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν·
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλεν;

13. *βιαζομένη*

ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
τίς δ' ἦν ἡ ξείνη τὴν εἴςιδον ὑπνώουσα;
ὥς μ' ἔλαβε κραδίην κείνης πόθος, ὥς με καὶ αὐτὴ
ἀσπασίως ὑπέδεκτο καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε, φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
ἥλικας οἰέτεας θυμήρεας εὐπατερείας,
τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν ἀναύρων,
ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐΰπνοα λείρια κέρσοι.
ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο
τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη
θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
ᾔιεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαάσσῃ,
ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
μήτηρ Τηλεφάασσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰώ,
εἰςέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναίην,
φοιταλέῃ δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
φῶτες ἀολλήδην, θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
ἐν δ' ἦν Ζεὺς Κρονίδης ἐπαφώμενος ἠρέμα χερσὶν
πόρτιος Ἰναχίης, τὴν δ' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος, ἡ δ' ἄρα πόρτις
χαλκείη, χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.

25. ἔβαλε || 31. Ἀναύρω || 40. Τηλεφαέσσῃ || 42. Τηλεφάεσσα
45. γυναικός || 51. τὴν sine δ'

ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσιν.
τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς
χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
λειμώνων ἐαροτρεφέων θαλέεσκε πέτηλα.
αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην
δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσῃσιν ἄνασσα,
ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐόλητο
θυμὸν ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας καὶ γίγνετο ταῦρος,
οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
ὦλκα διατμήγει σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον.
[οὐδ' οἷος ποίμνῃς ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.]
τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε καὶ ἵμερον ἀστράπτεσκεν,
ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,

67. θαλέθεσκε || 69. μέσῃ ἔστη || 74. ἐβέβλητο || 81. διατμήσσει || 82. et 83 desunt unci || 86. δι' ἵμερον ἀστράπτοντε

ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθείς
παρθενικάς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι
ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός· τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμή
τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο καὶ κύσε ταῦρον.
αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φαῖό κεν αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν, ἐδέρκετο δ' Εὐρωπείην
αὐχέν' ἐπιστρέψας καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσιν·
Δεῦτ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας
νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται οἷά τε νηῦς.
πρηΰς τ' εἰςιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
ἄλλοισι προςέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτός
αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα,
αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας
χεῖρας ὀρεγνυμένη, ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφίς,
χηλαῖς ἀβρεκτοισιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
ἡ δὲ τότ' ἐρχομένοιο γαληνιάασκε θάλασσα,
κήτεα δ' ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάροιθε ποδοῖιν,
γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἀντοχέοντο.
καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος

97. μυκάσατο. φαίης κ' αὐλοῦ || 104 νῆϋς || 114—17. desunt
119. ἐστιχόωντο

κῦμα κατιθύνων ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες,
κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
εἴρυε πορφυρέην κόλπου πτύχα, ὄφρα κε μή μιν
δεύοι ἐφελκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
ἱστίον οἷά τε νηός, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος οὔτ' ὄρος αἰπύ,
ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
ἀμφί ἑ παπτήνασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν·
Πῇ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
ἀργαλέην γε πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
ἦ ἄρα τις θεός ἐσσι; θεοῖς δ' ἐπεοικότα ῥέζεις.
οὐδ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς οὔτέ τι ταῦροι
ἐν πόντῳ στιχόωσι, σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
ἄτρομος αΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθείς
εἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
πατρὸς ἀποπρολιποῦσα καὶ ἑσπομένη βοΐ τῷδε
ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω καὶ πλάζομαι οἴη.
ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
ἵλαος ἀντιάσειας, ὃν ἔλπομαι εἰσοράασθαι
τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.

127. πορφυρέας et πτύχας || 128. ἐφελκομένην || 129. ὤμοισι || 134. τοίην || 136. ἀργαλέοισι πόδ. || 141. οὔθ' || 142. στείχουσι || 143. ἄβροχος || 145. ἴκελος || 150. ἀντιάσειας. ἐέλπομαι

Ὣς φάτο· τὴν δ' ὧδε προςεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς·
θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
αὐτός τοι Ζεύς εἰμι, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅττι θέλοιμι.
σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
ταύρῳ ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπη νυμφήια σεῖο
ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τά περ φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν σφετέρην ἀνελάζετο μορφήν,
λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι.
ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
καὶ Κρονίδη τέκε τέκνα καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι καὶ Δώριον ὕδωρ,
καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε,
ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα.
νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰαῖ
λάμβανε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,

153. εὐρύκερως || 156. ὅ,ττ' ἐθέλοιμι || 159. ὅπᾳ || 166. uncis includitur.
7. βάμβαλε σοῖς

καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει,
ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆι μέλος ληθαῖον ἀείδει.
ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
πλασδόμεναι γοάοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
καὶ Σάτυροι μύροντο μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος, αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται ὅττι σιωπῇς,
κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων,
κάτθανε δ' ἐν καρῷ λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
οὐ τόσον εἰναλίῃσι παρ' ᾀόσι μύρατο δελφίν,
οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κῆϋξ,
οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν,
οὐ τόσον ᾀῴοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
ἀδονίδες πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
ας λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις

40. 41. inter hos versus leguntur haec ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι, sed uncis inclusa

ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
ὄρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίξεται ὦ τριπόθατε;
τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
εἰςέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα,
ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα; τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
ἑσδομέναν* παρὰ σεῖο παρ' ἀϊόνεσσι θαλάσσας.
οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισιν
ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
πάντα τοι ὦ βῶτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασεν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
τοῦτό τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος,
τοῦτο Μέλη νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρὰν τοι Ὅμηρος,
τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καί σε λέγοντι
μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι ὃς μὲν ἔπινεν
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
χὼ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα
καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·

51. ποτὶ || 59. περὶ || 69. τῷ || 70. deest || 78. δὲ πῶμ' ἔχε

κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπεν,
καὶ βώτας ἐλίγαινε καὶ ἀείδων ἐνόμευεν,
καὶ σύριγγας ἔτευχε καὶ ἁδέα πόρτιν ἔμελπεν,
καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
οὐ τόσον Ἀλκαίω περιμύρατο Λέσβος ἐραννά·
οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Τήϊον ἄστυ·
σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

. . . . . .

. . . . . .

ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
βουκολικᾶς, ἀλλ' ἄν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς
κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος. ἄμμε γεραίρων
ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
αἰαῖ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
ὕστερον αὖ ζώοντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτερικοὶ σοφοὶ ἄνδρες,
ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.

83. ἄμελγε || 89. Ὕλαι || 90. Ἀλκαίῳ πέρι μ. || 93. post hunc sequuntur haec: πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταὶ ἐκ Μοισᾶν σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος· κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι, δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει, ἔν τε πολίταις Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς, || 103. καρτεροὶ ἢ

τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
φάρμακον ἦλθε Βίων ποτὶ σὸν στόμα· φάρμακον εἶδες.*
τοιούτοις χείλεσσι ποτέδραμε κοὐκ ἐγλυκάνθη;
τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος ἢ κεράσαι τοι
ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἦ φύγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε Μοῖσαι.
ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ
ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεύς,
ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλυτῆι μελίσδεις,
ὡς ἂν ἀκουσαίμην τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ.
κἀκείνα Σικελὶς καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιζεν
ἄγκεσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
ἐσσεῖθ' ἁ μολπά, χὼς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
ἁδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
καὶ σέ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγών
συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ καὐτὸς ἄειδον.

Μ Ε Γ Α Ρ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

Μῆτερ ἐμή, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις
ἐκπάγλως ἀχέουσα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱός

111. πῶς τευ τοῖς || 113. ἔκφυγεν || 122. Σικελικὰ κἠκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν || 123. αἰόσι.
1. Μᾶτερ ἐμά || 2. ἀχέοισα

ἀνδρὸς ὑπ᾽ οὐτιδανοῖο, λέων ὡςεί θ᾽ ὑπὸ νεβροῦ;
ὤμοι ἐγώ, τί νυ δή με θεοὶ τόσον ἠτίμησαν
ἀθάνατοι; τί νύ μ᾽ ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
δύςμορος, ἥτ᾽ ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν
ἠδ᾽ ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν,
τοῦ δ᾽ οὔτις γένετ᾽ ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων
ἠέ τινος Κηρῶν ἢ Ἐρινύος αἰνὰ βέλεμνα,
παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμόν
μαινόμενος κατὰ οἶκον, ὁ δ᾽ ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
βαλλομένους ὑπὸ πατρί, τὸ δ᾽ οὐδ᾽ ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ.
οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
μητέρ᾽ ἐήν, ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
ὡς δέ τ᾽ ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
ὀλλυμένοις, οὕςτ᾽ αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ᾽ αὐτούς
πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια φίλον γόνον αἰάζουσα
μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
ὣς γ᾽ ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτή
κεῖσθαι φαρμακόεντα δι᾽ ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξίν.
τῷ χ᾽ ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐν χερσὶ τοκῆες
πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης,
καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
νῦν δ᾽ οἱ μὲν Θήβην κουροτρόφον ἐνναίουσιν
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·

6. ἠτίμασαν ‖ 27. τέκος ‖ 30 ἔχοισα ‖ 32. ἐπὶ ‖ 36. ἱπποτρόφον

αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κάτα κραναὴν πόλιν Ἥρας
πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
μοχθίζει πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ
νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤματα πάντα.
ἄλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐΰφρήναι με παραστάς
κηδεμόνων· δὴ γάρ σφε δόμων κάτα τοῖχος ἐέργει,
καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
ναίουσ', οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα
οἷα γυνὴ πανάποτμος ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτή
ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχνυται Ἰφικλῆι,
σῷ υἱῷ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὥς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
μνησαμένῃ τεκέων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
ὡς δ' αὔτως δακρύοισι παρήια λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα
μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα.
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
πευκαλίμαις; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω
κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
ἢ οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη,
ὅςτις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσιν.
θάρσει· οὐ τοιῆςδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν

46. ἦμαθ' ὁπόσσα || 48. οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ || 53. ἄχθεται || 58. τέκνων

ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμί
ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστίν.
καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
δυςμενέων, μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾖσιν
στέργειν ἢ εἴ πέρ μοι ὑπὲκ νηδυιόφιν ἦλθες
καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα.
οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
τῷ μηδ' ἐξείπῃς πότ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,
μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
μητέρι δυςπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον
πρίν καί πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχουσα,
καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδονῆος·
ὧδέ ἑ δυςτοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυςάμμορος εἴτε μιν αὖτις
ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι εἴτε καὶ οὐκί.
πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
ὕπνον· δειμαίνω δὲ παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα
ἐκπάγλως μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδῃ.
εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσίν
παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι, βίη Ἡρακληείη·
τῇ μεγάλην ἐλάχαινε δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ
τάφρον τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
γυμνὸς ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου
καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.

81. τόγ' || 83. οὐθὲν || 85. ἔχοισα || 88. υἱὸς

ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,
ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν βέλος Ἡφαίστοιο·
αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς ἠΰτε γέρρον
νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήιον πῦρ.
τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος, ὥς μοι ἔϊκτο,
Ἰφικλέης μεγάθυμος ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν
πρίν γ' ἐλθεῖν, οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡςεί τ' ἀμενηνός,
ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπές
καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
εἰςόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσσῃ παριόντων
αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέςπαλος Ἰφικλείης·
αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
παῖδας ἐμούς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίνετο δῖα.
τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο, γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
θυμὸς ἐμός, μηδ' ἄλλο παρὲκ τελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε'.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
ἐντὶ φίλα, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα * μεγάλαν ἅλα.
ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθός, ἁ δὲ θάλασσα
κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα τὰν δ' ἅλα φεύγω,
γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ χὡ δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος ἁ πίτυς ᾄδει.

106. μένος || 116. ἀνειρύσῃ || 121. φαίδιμος ἦλθε
3. ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γελάνα

ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ'.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ.
ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἃ ποίει.
ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν' ἢν φιλέητε φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

Ἀλφειός, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα καὶ κόνιν ἱράν·
καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ θάλασσαν
νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ,
ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
κῶρος δεινοθέτας κακομάχανος αἰνὰ διδάσκων
καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
  οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαχίην,
καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
  ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ· πλῆσον ἀρούρας,
  μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

2. ἐπιμαίνετο || 6. ἄποινα

ADNOTATIONES.

AD THEOCRITUM.

Idyll. I. v. 1. *ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα.* Respexit haec Theophylactus Epist. 18. p. 27. *μηδὲ τὴν βουκολικὴν ἀπανήνῃ σύριγγα πηγάς τινας καὶ πίτυος ψιθυρίσματα — ποιουμένην ἐμμελῆ.* Falluntur autem qui versu secundo ἁ mutato in ἅ, id cum *μελίσδεται* coniungunt et versu primo ad nescio quam hendiadyn confugiunt. Recte locum intellexit Scholiastes: *καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖάν τινα μελίζει τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν, ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις.* Nec minus recte Terent. Maurus p. 2430. *dulce tibi pinus submurmurat, en tibi pastor, proxima fonticulis, et tu quoque dulcia pangis.* —

Vs. 3. *συρίσδες.* Quod quidam Brunckium sequuti neque e plurimis neque ex optimis libris dederunt *τυρίσδες,* non videtur esse Theocriteum. Vulgatum servat etiam Choeroboscus Bekkeri Anecd. p. 1282.

Vs. 5. *ἐς τὲ καταρρεῖ.* Apollonius de pronom. p. 366. c. *οἱ Δωριεῖς (τὸ σέ) διὰ τοῦ τ. εἰς τὲ καταρρεῖ, Θεόκριτος· πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων, Ἀλκμάν.* Unicum praeterea eius formae exemplum extat apud Callim. fragm. 114. *ἁ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζόας ἅρπαξας, ποτὶ τὲ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.*

Vs. 12. τᾷδε καθίξας. Veteres editiones τῇδε. Codex *K* τῷδε, alius τεῖδε. τᾷδε qui primus invexerit non notatum reperio. Videtur aut τεῖδε scribendum aut τυίδε, quod fortasse etiam VIII. 40. aliisque locis restituendum est. Cfr. XXVIII. 5. Etiam apud Aristoph. Acharn. 884. legendum videtur τυίδε pro τῷδε.

Vs. 13. dedi ᾇ pro αἴ praeeunte Reiskio, idemque Idyll. V. 101, ubi repetitur hic versus, restitui.

Vs. 19. εἶδες Lobeckio ad Sophoclis Aiac. 1027. pro οἶσθα positum videtur, cuius significationis an nullum reperiri possit exemplum vehementur dubito. Et quid impedit quo minus totum carmen in praeteriti temporis memoria versari et Thyrsin malorum Daphnidis testem dici existimemus?

Vs. 24. legebatur ὥς ποκα. paullo elegantius videtur quod ex optimis libris reposui ὥς ὄκα.

Vs. 28. Etym. M. p. 638. τὸ δὲ ἀμφῶες νεοτευχὲς παρὰ Θεοκρίτῳ γίνεται οὕτως. ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται οὖδος καὶ παρὰ γῆρας γῆρος, κῶας κῶος, οὕτω παρὰ ὄας ὄος (fort. ὦας ὦος)· εἶτα πάλιν ὡς παρὰ εἶδος εὐειδής, γένος εὐγενής, οὕτω παρὰ τὸ ὄος (ὦος) γίνεται ἀμφώεις (leg. ἀμφώης). Herodianus περὶ λέξ. μον. p. 14. πεπλάνηται περὶ τὸ γένος τὸ οὖς οὐδέτερον ὑπάρχον. ἄντιφον δ' οἱ παρὰ οὖς ἐφύλαξε ξίφει. οὐκ ἀγνοῶ δὲ τὸ πάθος τῆς λέξεως καθότι ποικίλως λέγεται. οὔας γὰρ καὶ ἡ γενικὴ οὔατος. καὶ ὄας ἔνθεν ὄατος. καὶ ἠώας (leg. ὦας) ἔνθεν ἠώατος (leg. ὤατος). καὶ ὠτὸς (fort. καὶ ὦς ἔνθεν ὠτός). καὶ ὀὸς (fort. ὦς) οὐκ εἰρημένον μέν, συνεσχηματισμένον δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἄμφω. ἔστω μέντοι οὖς ζητητέον τὴν κλίσιν, sive potius ἀμφῶες. τοῦ μέντοι οὖς ζητητέον τὴν κλίσιν. In his corruptissima verba ἄντιφον δ' οἱ παρὰ οὖς ἐφύλαξε ξίφει ex Iliad. λ. 109. emendanda sunt: Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει.

Vs. 29. τῶ non τῷ scribendum esse docere poterat etiam Nonni imitatio Dionys. XIX. 128. τοῦ περὶ χείλεος ἄκρου

ἐπ' ἀμπελόεντι κορύμβῳ κισσὸς ἑλιχρύσοιο πέριξ δαιδάλλετο κόσμῳ.

Vs. 48. suspecta est forma μιν, qua vix usus est Theocritus in bucolicis et mimicis carminibus. Eandem optimorum librorum ductu expuli infra 143. III. 48. IV. 17. Aliis tamen locis II. 150. III. 16. VIII. 13. intactam reliqui.

Vs. 51. πρὶν ἢ ἀκράτιστον. Verum videtur quod coniecit Bergkius πρὶν ἀκράστιστον.

Vs. 52. ἀκριδοθήκαν. Ita scripsi ex aliquot bonae notae codicibus. Quod vulgo legitur ἀκριδοθήραν non video quid aliud significare possit nisi locustarum venationem. Plane sic ὀρνιθοθήραν dicunt: neque alia ratio est verborum λογοθηρᾶν ὀνοματοθηρᾶν aliorumque de quibus Lobeckius ad Phryn. p. 627.

Vs. 58. Porsono τυρῶντα, mihi olim τυροῦντα scribendum videbatur. Hegemo Thasius apud Athen. p. 698. f. μέγαν τυροῦντ' ἐσιδοῦσα. Nunc acquiesco in iudicio Lobeckii, quem vide ad Soph. Aiac. p. 184. 13.

Vs. 62. κοὔ τοι κερτομέω. Hoc adscivi e Vatic. Eodem ducunt optimi libri in quibus est κοὔ τι κερτομέω. Vulgo κοὔτοι τι φθονέω.

Vs. 65. ἁδέα φωνά. Legebatur ἅδ' ἁ φωνά, numeris Theocrito inusitatis, quorum similes itidem certa emendatione ex Moscho II. 97. removimus. Nostrum dedere codices: neque aliter legisse videtur Scholiastes cuius haec est adnotatio: ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν.

Vs. 66. πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; Porsonus πᾷ τόκ', ut legisse videri potest Scholiasta: ποῦ τότε ἄρα ἦτε. Pro ἦθ' Calliergus ἦσθ', quam formam ex optimis libris restituimus Id. VIII. 3.

Vs. 78. ἔρασσαι primus edidit Stephanus: libri ἔρασαι.

Vs. 83. κρᾶνας hic aliisque locis scripsi, quoniam Theocritus hos accusativos nusquam produxit: neque obstat Idyll. V. 121, ubi γραίας genitivus est.

Vs. 85. scribendum videtur ζαλοῖς;

Vs. 95. Bergkius *λαθραῖα* pro *ἅδεῖα*, et sequente versu cum Hermanno *ἁδέα μὲν γελάοισα*. At *ἡδὺ γελᾶν* graece dicitur, non *ἡδέα*. V. Lobeckius ad Sophoclis Aiac. p. 246.

Vs. 97. pro *λυγιξεῖν* non male cod. *K* *λυγίζειν*. Ita II. 153. *καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν*.

Vs. 107. uncis inclusi utpote ex Idyll. V. 46. illatum et ab huius loci sententia alienum; neque legitur in bonae notae codicibus.

Vs. 125. ferri non potest quod libri habent *Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον*. itaque recepi correctionem L. Bosii.

Vs. 148. respicit Choeroboscus apud Bekkerum Anecd. p. 1423.

Vs. 150. scripsi *πεπλύνθαι* ex uno sed bono codice, pro *πεπλύσθαι*, cuius formae nullum novi exemplum: quamquam comparari possunt *μεμόλυσμαι πέφασμαι μεμάρασμαι* et similia.

Idyllium II. *Φαρμακεύτριαι*. Ita pro *Φαρμακεύτρια* scripsi, praeter cod. Elbingensem sequutus Athenaeum XI. p. 475. e. et Eustathium ad Odyss. p. 1757, 19. Primum carminis versum suo more expressit Nonnus Dionys. XXXVII. 415. *πῆ θρόνα; πῆ βοτάναι; πῆ φάρμακα ποικίλα Κίρκης;*

Vs. 3. *βαρυνεῦντα*. Quod inde ab H. Stephano in omnes ni fallor editiones propagatum est *βαρὺν εὖντα*, vel propter barbarum illud *εὖντα*, quod pro *ἐόντα* dictum volunt, reiiciendum erat. Revocavi igitur *βαρυνεῦντα*, quod damnatum nuper etiam a Bernhardio ad Dionys. Perieg. p. 820, etsi hoc uno loco legitur, non repugnat tamen analogiae. Ut enim *ἐνδύνω* dicitur et *ἐνδυνέω* Herod. III. 98, *πορφύρω* et *πορφυρέω* Dionys. Perieg. 1192. Arat. 157, *μελαίνω* et *μελανέω* Lobeck. ad Aiac. p. 383. 7, ad eandem legem a *βαρύνω* formatum est *βαρυνέω*. Neque offensioni esse posse, quod in *βαρυνέω* littera *υ* corripitur, quae in *βαρύνω* producitur, ipsa illa quae attuli exempla verborum *πορφυ-*

ῥέω et μελδνέω abunde docent. Eadem ratio est verborum ὑδέω κυρέω aliorumque, de quibus egimus ad Euphor. p. 137. Cfr. Lobeck. ad Aiac. p. 184. 13. Similis Hesiodi licentia in voce ἐρινεός apud Strabonem XIV. p. 642. θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν ὅσους ἐρινειὸς ὀλύνθους οὗτος ἔχει, Arati in ὀρνίθειος Phaen. 273. ἡ δὲ μεσηγὺ ὀρνιθέης κεφαλῆς καὶ γούνατος ἐστήρικται, denique Nonni in nomine Συρακοσὶς IX. 22. νῦσος ὅτι γλώσσῃ Συρακοσσίδι χωλὲς ἀκούει, quem versum eodem modo scriptum affert Etymol. M. p. 280, 16.

Vs. 4. τάλας ultima correpta vix tueri licet Palladae exemplo apud Brunckium Anal. II. p. 436. μὴ κοιμῶ μεταβὰς ὦ τάλας ἀλλαχόθι, ubi τάλαν scribendum; nec plus tribuerim codicibus Theocriti Idyll. IV. 26. Certius similis licentiae exemplum praebet Alcman apud Choeroboscum Bekkeri Anecd. Gr. p. 1182.

δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν
Αἴας αἱματᾶ τε Μέμνων.

Cfr. Etymol. M. p. 721. f. Quae sequuntur verba οὐδέποχ' ἵκει, in iis ἵκει pro ἥκει adscivi ex optimo libro K: οὐδέποχ' pro οὐδέποθ' scribendum esse vidit Graefius.

Vs. 12. pro χαὶ σκύλακες legebatur καὶ σκύλακες: correxit Blomfieldius Diar. Class. V. p. 388.

Vs. 20. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. Vulgo per interrogationem haec efferunt, cui obstat, ni fallor, particula τοι. Legitur quidem apud Meleagrum Antholog. Palat. II. p. 10. ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατείρυσεν ὡς ἄρα μέλλων οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ (fort. ἐνί) κραδίας; sed hic etiam tollenda est interrogatio. Recte nostrum locum intellexit Scholiastes: ὄντως, βδελυρά, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι.

Vs. 33. νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. Ad haec verba, non ad versum decimum spectant haec Eustathii Odyss. ξ. p. 1767, 19. ὅτι δὲ θύειν καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιᾶν κεῖται, Θεόκριτος δηλοῖ σαφέστατα.

Vs. 34. *κινήσαις ἀδάμαντα.* Hoc praebuit optimus cod. K. Vulgo interponitur *ῥα.* Optativo sine *ἄν* usus est Theocritus III. 54. VIII. 20. 89. XI. 74. XXIX. 38. fortasse etiam IV. 11. nisi ibi pro *τοι* scribendum *κεν,* ut habet cod. K.

Vs. 45. *τόσσον ἔχοι λάθας ὅσσον ποκά.* Tres codices bonae notae *λᾶθος,* quod ferri potest si scribas *τόσσον* pro *ὅσσον.* Ita Pindarus Nem. IV. 4. *οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τέγγει γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος,* et Callimachus H. Apoll. 93. *οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ.*

Vs. 67. libri *ποκα*: correxit Casaubonus.

Vs. 77. *εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον.* Non puto haec graece dicta esse. Ferrem si inverso ordine scriptum esset *ὁμοῦ τε Δέλφιν καὶ Εὐδάμιππον.* nunc scribendum videtur *εἶδον ὁμοῦ Δέλφιν τε καὶ Εὐδάμιππον.*

Vs. 88. *ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.* Qui *θάψω* scripserunt pro *θάψῳ,* non cogitarunt *ὁμοῖος* apud Theocritum constanti usu dativo iungi. Vide V. 48. VII. 117. VIII. 37. XVIII. 21. XXIV. 130.

Vs. 105. Quamvis loco minus opportuno positus videri possit hic versus, non omitti tamen potuit a poeta, nisi aequabilitatis legem in hoc carmine constanter observatam eum violasse statuas.

Vs. 142. *θρυλέωμι* Hermannus: libri *θυλλέοιμι.*

Vs. 149. *Δέλφις ἐρᾶται.* Ita ausus sum scribere cum cod. Lips. pro *ἔραται,* quod ferri non posse apertum est. Apollonius Synt. p. 291. 25. *τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τῷ προςδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου. διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο· ἐγὼ δὲ καὶ ἡ νοττῶτις ἐρᾶται.* quae utcunque corrupta satis tamen docent etiam Sapphonem *ἐρᾶσθαι* dixisse pro *ἐρᾶν.* Ac fortasse etiam Theognis 256. scripsit *οὗ τις ἐρῷτο τυχεῖν.* Sed quod Bionis Idyll. VII. 8. legebatur *ἐρασσαμένῳ συνεραῖσθαι,* recte mutatum a Schaefero in *συνέρασθαι.*

Idyll. III. vs. 10. τηνῶϑε καϑεῖλον. Libri quidam, quos Brunckius et Kiesslingius sequuti sunt, τηνῶ δέ. Retinui τηνῶϑε, quod τήνωϑε scriptum ex hoc ipso loco affert Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 1423. τὸ τῆλωϑεν διὰ τοῦ ω γραφὲν ποιητικῶς ἐκτέταται. τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ τήνωϑε παρὰ Θεοκρίτῳ.

Vs. 24. τί πάϑω; τί ὁ δύσσοος. Cod. K pro altero τί habet τύ, unde scribendum videtur τί πάϑω τοι ὁ δύσσοος; τοὶ sic positum habes apud Mnasalcam Anthol. Palat. II. p. 112. ἁ σῦριγξ τί τοι ὧδε παρ' Ἀφρογένειαν ὄρουσας;

Vs. 27. δὴ 'ποϑάνω. Ita correxit Graefius quod libri habent μὴ 'ποϑάνω. Ibidem recepi emendationem Bergkii τεῷ pro τεόν.

Vs. 35. ἁ Μέρμνωνος ἐριϑακίς. Verissime Eustathius ad Iliad. σ'. p. 1162, 23. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται ἡ μισϑώτρια ἐριϑακὶς λεγομένη, quod qui Ἐριϑακίς scribunt propter adiuncta ἁ Μέρμνωνος, ut sit *Erithacis Memnonis filia*, vehementer meo iudicio falluntur; immo vilis condicionis puellae, Mermnonis mercenariae, se obsequuturum dicit, quum ab Amaryllide se spretum videat. Ceterum duo codices Μέρμωνος habent pro Μέρμνωνος, quod tuetur Grammaticus Oxon. apud Cramerum Anecd. Gr. I. p. 64. Μέρμνων ὄνομα παρὰ Θεοκρίτῳ παρὰ τὸ μέρμμης, quod in μερμνός mutandum.

Vs. 42. ὡς ἐς βαϑὺν ἅλλετ' ἔρωτα. Hemsterhusius ἅλατο. sufficit opinor ἅλετο, ut legisse videtur Scholiastes: ἅλλετο ἀντὶ τοῦ ἥλατο. etsi aliud eius formae exemplum apud Theocritum frustra quaeras.

Vs. 48. ἄτερ μασδοῖο (Schol. μαστοῖο) τίϑητι. Loquitur de Venere tamquam de matre puerum lactante, quod ineptum est. Scripsit ni fallor ἄτερ παστοῖο τίϑητι, *non removet a lecto geniali.*

Idyll. IV. vs. 10. τουτόϑε hoc uno loco Theocriti lectum praeter Apollonium de coniunct. p. 574, 3. comme-

morasse videtur Hesychius: τοῦιο: ἐντεῦθεν. Λάκωνες. ubi scribendum τουτόθε.

Vs. 18. affert Grammaticus Bekkeri p. 1208, 7. ubi μαλακοῦ et καλόν legitur.

Vs. 22. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος. In his κακοχράσμων quid significet difficile dictu est: paupertatem Lampriadarum si ridere voluit, κακοχράμων scripserit necesse est; eoque ducit sane cod. Par., in quo est κακοσχράμων. Sed χρῦμα χράσιμος χραστὸς χρασμὸς et cetera eiusdem generis non sunt Theocritea. Itaque κακοφράσμων, quo Lampriadarum malus animus significatur, scribendum putavi e cod. Harl.

Vs. 54. ἔχω τέ νιν, ἅδε καὶ αὐτά. Duo codd. ἰδὲ pro τέ νιν, unde Hermannus ἔχω νιν ἴδ'. Fort. ἔχω σφ', ἰδοὶ ἅδε καὶ αὐτά.

Vs. 62. τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις — ἐρίσδεις. Orion Theb. p. 147. κατωφερὲς τὸ γένος τῶν σατύρων. Θεόκριτος· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκων. Pro ἐρίσδει ex optimo cod. K scripsi ἐρίσδεις.

Idyllium V. vs. 1. τὸν Συβαρίταν. Haec mihi quidem genuina videntur: neque tentasset opinor Valckenarius Epist. ad Roev. p. XXXI, nisi Laconis nomen a patria hominis repetendum sibi persuasisset, cui rationi vel mensura nominis adversatur.

Vs. 10. οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ. Mirum est Eumarae nominis penultimam producere, qui eandem syllabam in cognato Theumaridae nomine Idyll. II. 70. corripuerit. Etiam apud Asclepiadem Epigr. XXXVIII. 3. Εὐμάρης brachyparalecton est. Fortasse igitur tum hoc loco tum infra vs. 73. Εὐμαρίδᾳ scribendum est, quam nominis formam habes apud Boeckhium Corp. Inscr. n. 1565. 14. et 1730. 3.

Vs. 14. legebatur οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα et vs. 17. οὔτ' αὐτάς. Utrumque correxit Valckenarius.

Vs. 30. libri habent τὺ ἴδ' ὁ τράγος. V. Schaeferum ad Gregor. Cor. p. 897.

Vs. 34. χὰ στιβὰς ἅδε. Legebatur ᾇδε, quod nihil est. idem vitium sustuli IV. 48. neque alia correctio adhibenda est Dioscoridi in Anthol. Palat. I. p. 437.

Vs. 37. ἐς τί ποθέρπει. Non dicitur hoc sensu, si recte memini, προςέρπειν vel προςελθεῖν, sed aut ἐλθεῖν aut προελθεῖν. Itaque malim ἐς τί ποθ' ἕρπει, sive potius ποχ' ἕρπει, quamquam ποτὲ etiam infra vs. 62.

Vs. 61. τὰν σαυτοῦ πατέων. Theodorus in Notit. manuscr. Bibl. Par. Tom. VI. p. 25. κατὰ χώραν μενῶ, τήν τ' ἐμαυτοῦ πατῶν καὶ κοσμῶν Σπάρταν ἣν ἔλαχον.

Vs. 78. inepte vulgo legitur ἐς πόλιν αὖθις, quod πάλιν scribendum esse vidit Bergkius, coll. Callimacho Lav. Pall. 141. καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις.

Vs. 85. αὐτὸς ἄμελγες. Pro αὐτὸς nescio an αὐτὰς scribendum sit.

Vs. 93. παρ' αἱμασίαισι πεφύκῃ. Quod e cod. K enotatum est φυλάσσει pro πεφύκῃ, memoriae errore ex Idyll. I. 47. irrepsit.

Vs. 109. vulgo legitur ἐντὶ γὰρ ἅβαι, quod ab aliis aliter tentatum ego in ἁβαὶ mutandum putavi, h. e. ut Scholiastae verbis utar, ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. Cfr. Homeri Odyss. V. 69. ἡμερὶς ἡβώωσα. Vocem ἁβὸς recte formatam esse docent ὑβός, κυφός, αἰθός, πηγός, ὀλός et alia eiusdem generis adiectiva ab ipsa verborum radice formata.

Vs. 118. legitur vulgo ὅκα μάν ποκα τᾷδέ τυ δάσας. Sed ποκά, quod satis mirum est post ὅκα, quum omittant codd. plurimi et optimi, lacunae indicium posui. τεῖνδε e quinque codd. scripsi pro τᾷδε. Qnod in fine versus legitur δάσας pro δήσας, non videtur esse Theocriteum, quamquam eadem forma usus est Moschus Idyll. I. 24, ubi tamen alii δαμάσας. Ac fortasse etiam nostro loco scribendum ὅκα μάν τύ γα τεῖνδε δαμάσσας.

Vs. 131. *καὶ ὡς ῥοδόκισσος.* Vere videtur Toupius coniecisse *καὶ ὁ ῥοδόκισσος.*

Vs. 148. *φλαξῶ τυ.* Legebatur *φλασῶ* et vs. 150. *φλάσαιμι.* Utrumque correxit Bergkius.

Idyll. VI. vs. 17. *καὶ φεύγεις φιλέοντα καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις.* Totum hunc versum in suos usus convertit Macedonius in Brunckii Anal. III. p. 114.

Vs. 22. *κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν.* Haec vehementer dubito an non graece dicta sint. Ex libris nihil varietatis enotatum est, nisi quod K habet *κοὖτ' ἔλαθ'.* Fortasse scriptum fuit *κοὐκ ἔλαθ' ὀφθαλμὸν τὸν ἕνα γλυκύν*: nisi forte *ὄκκον* scribendum pro *οὐ τόν.* Hesychius: *ὄκκος, ὀφθαλμός.* Quod sequitur *ποθόρημι*, legit in nostro loco etiam Grammaticus apud Bachmannum Anecd. Gr. II. p. 370.

Vs. 28. *οἰστρῇ.* Vide Hermannum ad Euripidis Iphig. Aul. 77.

Vs. 40. Qui post hunc vulgo inseritur versus *ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει*, adscitus ille ex Idyll. X. 16. et spurius visus iam Valckenario, abest a codice uno omnium optimo K. Itaque delere non dubitavi.

Idyll. VII. vs. 1. Choeroboscus Bekkeri An. p. 1198. *παρὰ Θεοκρίτῳ ἧς χρόνος ἀντὶ τοῦ ἦν χρόνος, καὶ [παρὰ Εὐκρίτῳ] ἥρπομες ἐκ πόλιος ἀντὶ τοῦ ἥρπομεν ἐκ πόλεως,* ubi quae uncis inclusi praeter mentem auctoris illata sunt.

Vs 12. *Κυδωνικὸν ἄνδρα.* Duo libri *Κυδώνιον.* Illud tuetur Stephanus Byz. s. v. *Κυδωνία* p. 486. *ὁ πολίτης Κυδωνιάτης — καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ.*

Vs. 28. *συρικτὰν ἔμεναι.* Ita codd. Palatini pro vulgato *ἔμμεν συρικτάν.* praetuli illud cum Hermanno.

Vs. 40. *Σικελίδαν νίκημι.* Recte Scholiastes Asclepiadem *Sicelidam* appellari monet, quod patre usus sit *Sicelida.* Quem patronymicorum usum attigit Scholiastes Pindari Pyth. VI. 4. *εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς*

βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν πατρὸς Ἡρακλείδην καλοίη. Ceterum Sicelidae nomine Asclepiades Samius commemoratur etiam a Meleagro I. 46. et Hedylo Athenaei XI. p. 473. a.

Vs. 54. χὠρίων h. e. καὶ ὁ Ὠρίων dedi e codicibus tantum non omnibus pro κ' Ὠρίων.

Vs. 60. ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα. Frequens est post relativa πέρ τε, rarum quod nostro loco legitur τέ περ. Nihil tamen mutandum cum Valck. et Brunckio: nam praeter Homerum Od. φ'. 142. ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, similiter loquutus est Aratus Phaen. 557. ὅσον τέ περ ἥμισυ κύκλου.

Vs. 73. Ξενέας ἠράσσατο. Nymphae Daphnidi amatae alii aliud, Theocritus fortasse Ξενίας nomen indiderat. Certe Xenii nomen haudquaquam insolens, vid. Schol. Iliad. V. 39. Etymol. M. p. 521, 14 et Euphor. p. 79. Ac confirmare videtur nostram rationem Scholiastes Theocriti qui ad Idyll. VIII. 93. Δάφνις — νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν, haec adscripsit: νύμφην τὴν ξενίαν λέγει. Idem ad I. 65. Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς Ξενίας τοὔνομα νύμφης ἔρωτα ἀπέλιπε τὸ ζῆν, ubi recte codices Ξενίας.

Vs. 74. ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο. Ἀμφιπολεῖσθαι qui dixerit pro ἀμφιπολεῖν scio neminem. Meliores libri habent ἀμφεπονεῖτο, quod vide an in ἀμφεδονεῖτο mutandum sit. Ita Idyll. XIII. 64. Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις παῖδα ποθῶν δεδόνατο.

Vs. 75. αἴτε φύοντι παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο. Fuit qui αἳ πεφύαντι scribi vellet; sed recte φύοντι legitur sensu intransitivo. Ita jam Homerus Iliad. VI. 149. ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει ἠδ' ἀπολήγει. Neque aliter Alcaeus apud Schol. Sophoclis O. T. 153. ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φοβερός, et Moschus III. 108. καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι, atque ipse adeo Theocritus IV. 24. ὅπα καλὰ πάντα φύοντι, ubi male alii φύονται. Cfr. Orph. Argon. 1207.

Vs. 77. *ἰσχατόωντα.* Ita e codd. correxi editum *ἰσχατόεντα,* quod ne graecum quidem.

Vs. 84. *μελισσᾶν κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.* Pro *ἔτος* suspiceris *θέρος* ut Idyll. XXV. 28. *ὅταν θέρος ὥριον ἔλθῃ.* Sed videtur defendi posse brevis syllabae in arsi productio. Idyll. XV. 90. *πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;* quamquam ibi Hermannus *ποτίτασσε* et *ποτιτάσσεις* scribendum censuit. Sed omnem emendandi conatum praecidit X. 30. *ἁ αἴξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει* et XI. 46. *ἔντι μέλας κίσσος, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος.* Minus certum est Idyll. XV. 100. *Ἰδάλιον ἐφίλασας,* ubi *Ἰδαλίαν* scribendum puto cum Bergkio. Sed quod II. 56. legitur *ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκεν* et XXII. 86. *ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον,* satis defenditur iis quae dixi ad Menandrum p. 51. Nec corruptum videtur quod habes XVI. 62. *ἢ ὕδατι νίζειν,* quod excusatur Homerico *ὕδατι λιαρῷ.* Denique idoneam excusationem habent I. 115. et XV. 123. de quibus monuit Hermannus Opusc. V. p. 105. Quae praeterea legebantur in iis Theocriti carminibus, quae hic in censum veniunt, brevium syllabarum productiones, nunc sublatae sunt omnes.

Vs. 95. quod legebatur *ὑπάκοισον* nec Theocriteum videtur nec doricum; itaque *ὑπάκουσον* scripsi, idemque vitium sustuli Idyll. XI. 78.

Vs. 100. *ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος.* Calliergus *Ἄριστις,* quo adscito Briggsius *ἐσθλὸς ἀνὴρ μὲν Ἄριστις.* Ceterum fuerunt qui suspectum haberent nomen *Ἄριστις,* immemores illi Aristin quendam commemorari inter Aristarchi discipulos a Suida s. v. *Ἀρίσταρχος,* quamquam huius etiam nominis scripturae controversiam, sed frustra, movit Bernhardy de Eratosth. p. XIII.

Vs. 116. *κατοικεῦντες.* Libri *καὶ οἰκεῦντες,* quod correxit Hermannus.

Vs. 155. *ἇς ἐπὶ σωρῷ.* Hinc Ceres *πολύσωρος* dicta apud Addaeum Anal. Br. II. p. 241. *πολύσωρε, σὺ δὲ*

Κρήθωνος ἄρουραν (lege *ἀρούρᾳ*) *πᾶν ἔτος εὔκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.*

Idyllium VIII. vs. 13. Vulgo *ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη.* Revocavi librorum scripturam. Eandem commendavit Hermannus, disserens ille etiam de *ἄεθλος* pro *ἄεθλον* dicto.

Vs. 18. recepi Brunckii coniecturam *ἔχω* pro *ἐγώ*. Qui inde a 33. sequuntur versus elegiaci, attigit Isacius apud Bachmannum Anecd. II. p. 187. *ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Θεόκριτος ἐν εἰδυλλίῳ τινὶ τοιαύτην ᾠδὴν οὕτως* (sc. *ἡρωελεγεῖον*) *ἐπονομαζομένην.*

Vs. 34. vulgo scribebatur *πῇ ποχ'*, quod in *πᾷ ποχ'* mutavit Wartonus. Rectius fuerit *πάποχ'*, quod etiam XI. 66. reposui. Mirum tamen idem illud *πῇ ποκα* legi etiam in epigrammate dorico apud Pollucem IV. 102. ita fortasse scribendo *χίλια βίβατι πλεῖστα δὴ τῶν πάποκα.*

Vs. 43. *ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται.* Menalcas quum puerum, Daphnis autem puellam depereat, apertum est neque haec Menalcae, nec illa quae Daphnis dicit. vs. 47. *ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν*, Daphnidi convenire. Itaque verba *ἔνθ' ἁ — ἐπινίσσεται* in Daphnidis, illa autem *ἔνθ' ὁ — ποσίν* in Menalcae carmen transferenda existimo.

Vs. 45. *ἔνθ' οἶς.* Vulgatum *ὄϊς*, mutavi in *οἶς* qua forma Theocritus utitur etiam Idyll. V. 99. Certe *ὄϊς* ultima brevi vix tuearis exemplo Parmenionis Anthol. Palat. II. p. 89, qui bis in plurali *κόρις* ultimam corripuit, metri ille quidem necessitate coactus, id quod fecit fortasse etiam Nicander apud Aelian. H. A. IX. 49. *οὐκ ἔχις οὐδὲ φάλαγγες*, nisi forte *ἔχις* hoc loco et *ὄϊς* apud Theocritum singularis est numerus, quem eodem fere iure plurali praeposuerit, quo Callimachus Calath. Cer. 28. *ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν.*

Vs. 46. pro *καὶ* scripsi *χαὶ* propter oppositum versum *καὶ τὰ νέα τρέφεται.*

Vs. 51. *Μίλων* pro *Μίλων'* habent codices. Scribendum videtur *ἴθ' ὦ κόλε καὶ λέγε· Μίλων, ὁ Πρωτεὺς φώκας καὶ θεὸς ὢν ἔνεμεν*, ubi nihil mutatum vides nisi *ὡς* in *ὁ*, quae confusa habes etiam V. 131. ubi recte Toupius *ὁ ῥοδόκισσος*. Hermannus locum ita constituit *ἴθ' ὦ κόλε καὶ λέγε, φώκας, Μίλωνι, Πρωτεὺς κτλ.* verborum collocatione paullo insolentiore.

Vs. 59. *ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος κτλ.* Ineptissime haec tribuuntur Menalcae, ut apparet ex iis quae ad vs. 43. monui. Accedit quod totum hoc tetrastichon (vs. 57 — 60.) amoebaei carminis concinnitatem turbat, quod intelligens J. H. Vossius quattuor illos versus ab aliena manu illatos esse statuit: idem sequutus est nuper Hermannus. At quum iidem hi versus egregie conveniant ingenio Daphnidis, quae autem vs. 55 et 56. leguntur minus apte Menalcae tribui videantur, mihi quidem post vs. 52. Daphnidis tetrastichon excidisse videtur, ex quo consequens est, vs. 53 — 56. Menalcae, reliquos autem Daphnidi assignandos esse.

Vs. 60. *γυναικοφίλας*. Quod Pollux scribit VI. 168. *ὁ δὲ γυναικοφιλὴς ἐν ταῖς Πολυζήλου Μουσῶν γοναῖς οὐ πάνυ ἀνεκτόν*, nequaquam cadit in Theocritum, qui *γυναικοφίλας* non sane dixit pro *γυναικοφιλής* sed pro *γυναικόφιλος*. Compares ut alia mittam *ξανθοκόμας* Idyllio XVII. 103. pro *ξανθοκόμος* e codicibus restitutum.

Vs. 68. *ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται*. *Ὅκκα* macroparalectum qui ab *ὅκκα* ultima correpta veteres grammaticos ita distinxisse scribit Hartungus Doctr. partic. II. p. 315, ut illud pro *ὅταν*, *ὅκκα* ultima brevi autem pro *ὅτε* dictum sit, multum fallitur. Est ea Bastii ad Gregorium Cor. I. p. 86. doctrina, hoc uno Theocriti loco nixa, in quo quum duo codices habeant *ὅκκ' ἄν*, erunt fortasse qui hoc ipsum reponendum putent: cfr. Hermannus Opusc. IV. p. 46. Tutius tamen fuerit scribere *ὅκκ' αὖ*.

Vs. 72. *κῆμὲ γὰρ ἐκ τὤντρω*. Vulgo *κἀμ' ἐκ τῶ ἄν-*

τρω. Libri κἄμ' ἐκ τὤντρων et τὤντρω. Correxit Hermannus.

Vs. 73. καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν. De repetito καλὸς dixit Hermannus dissert. de officio interpretis p. 21. Similiter incertus poeta apud Plutarch. Moral. p. 682. B.

καλαὶ μέν ποτ' ἔσαν καὶ αἱ κόμαι Εὐτελίδαο,
ἀλλ' αὐτὸν βάσκαινεν ἰδὼν ὀλοφώιος ἀνήρ.

ubi pro καὶ αἱ scribendum videtur καλαί.

Vs. 77. ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ καὶ τύ. Hic versus ex Idyll. IX. 7. illatus tollit responsionis aequalitatem; itaque uncis inclusi.

Vs. 82. τὸ στόμα τευ. Vulgo στόμα τοι. Unus liber apud Wartonum στόματου, unde correxit Hermannus.

Idyllium IX. vs. 2. ἐφαψάσθω. Haec constans fere librorum est lectio, quam revocandam putavi. Plerique Callierguin sequuti ediderunt ἐφειψάσθω, quod legit etiam Maximus Planudes Synt. p. 106 et Scholiastes, cuius haec est interpretatio: ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω. Sed ea admodum insolens est forma nec nisi recentioribus cognita. V. Lobeck ad Phrynichum p. 719. Quod Suidas II. p. 38. servavit εἶψα pro ἠκολούθησα, non in εἰψάμην mutandum, sed cum ὦψα ab eodem Suida servato comparandum.

Vs. 6. valde suspecta mihi est forma ἔμπροθεν. Libri propemodum omnes ἔμπροσθεν. Fort. ἔμπροσθ', ἄλλοκα δ'.

Vs. 26. libri Ἰκαρίαισιν. Verissime Bergkius Ὑκκαρικαῖσιν.

Vs. 29. τάν ποκ' ἐγώ. Malim τὰν τόκ' ἐγώ.

Idyllium X. vs. 2. οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ. Ita codices plerique omnes, nisi quod K habet οὐ τεόν, quod fortasse praeferendum est.

Vs. 5. Vulgo δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ. Vatic. δείλαν τυ καὶ ἐκ μέσω. Med. δειλαῖε, unde veram lectionem restituit Hermannus.

Vs. 11. *χορίω κύνα γεῦσαι.* Malim *γεῦσθαι*, pro *γεγεῦσθαι* ut Id. XIV. 51.

Vs. 32. *αἴθε μοι.* Scripsi *αἰ δέ μοι*, praeeunte Hermanno qui voluit *εἰ δέ μοι.* Tum *ἧς ὅσσα* e cod. Par. dedi pro *ἦσαν ὅσα*, et *ἔχειν*, quod post *Κροῖσον* legebatur, cum tribus codicibus delevi.

Vs. 34. In fine versus meliores libri habent aut *ἢ μᾶλον τύ* aut *ἢ μᾶλον* sine *τύ*, quae an non recte emendata sint dubitare licet. Fortasse haec olim ita scripta fuerunt *αὔλῶς μὲν τύγ' ἔχοισα καὶ ἢ ῥόδον ἢ γλυκύμαλον.* Alia proposuit Hermannus.

Vs. 41. *θᾶσαι δή.* Nescio an *θᾶσαι μὰν* scribendum sit.

Vs. 48. *φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.* Hermannus *φεύγοι* et *ὕπνος.* Eidem sequentis versus debetur emendatio, qui vulgo ita scriptus legitur *ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ*, libris *δ'* fere omittentibus.

Idyllium XI. vs. 2. *οὔτ' ἔγχριστον ἐμὶν δοκεῖ οὔτ' ἐπίπαστον.* Pro *ἐπίπαστον* unus codex sed notae deterioris *ἐπίπλαστον.* Theophylactus Epist. IV. p. 74. *ἢ ἐγκεράσας ἢ ἐπιχρίσας ἢ ἐπιπλάσας τῷ νοσήματι ἀντιπαλαμήσομαι.*

Vs. 4. *ἁδὺ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις.* Codices fere *ἀνθρώπους*: illud tuetur Homer. Od. XIII. 60. *τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.* Simonides Stobaei Flor. 98. p. 401. Grot. *νοῦς οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν.*

Vs. 11. *ὀρθαῖς* pro *ὀλοαῖς* scripsi e Iuntina et optimo libro K. *Ὀρθὰς μανίας* dicit amoris furorem nullis ambagibus utentem.

Vs. 16. *τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.* Non dubitari potest, ut equidem opinor, quin vera huius versus scriptura sit ea quam exhibui. Articulum *τὸ* refero ad *ἕλκος*, *infestum sub pectore vulnus ferens, quod Veneris telum ei inflixit.* Insolens quidem dicendi genus *ἕλκος πῆξαι*, nec tamen exemplo destitutum. Syringis auctor vs. 7. *ὅς Μοίσᾳ λιγὺ*

πῦξεν ἰοστεφάνῳ ἕλκος. Similiter Sophocles Antig. 961. *ἕλκος τυφλοῖν* dixit *caecando vulnus infligere.*

Vs. 22. Scribendum videtur praeeunte Wassenbergio *φοιτῇς εὐθὺς ἰοῖσ' ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,* et versu sequente *οἴχῃ δ' αὖθ' οὕτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με,* in quibus *οὕτως* est *re infecta.*

Vs. 49. *τίς κεν τῶνδε θάλασσαν.* Ita vulgo: libri *κἂν* non *κεν,* quod primus invexit Stephanus. Si corruptum est *κἂν,* certe non in *κα* mutandum cum Brunckio, quod hoc quidem loco non Theocriteum est, qui non usus est hac particula nisi post *αἰ, ἐπεί* et *ὡς* finale.

Vs. 69. *ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.* Vix aptum videtur illud *λεπτὸν ἐόντα,* pro quo, si sensum spectas, potius *λεπτὸν γιγνόμενον macrescentem* requiras. Sensit hoc Reiskius, qui *λεπτυνέοντα* scribendum suspicatus est, quae si vera est coniectura, commode comparari possunt quae scripsimus ad Idyll. II. 2. Dubitari tamen licet an non potius *λεπτύνοντα* scribendum sit.

Vs. 80. Ad *ἐποίμαινεν τὸν Ἔρωτα* compares Orphicum illud p. 507. Herm. *ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον ὠκὺν Ἔρωτα.* Versu sequente assentior iis, qui *ἢ εἰ χρυσὸν* scribi volunt. Neque enim recte Seidlerum ad Eurip. Electr. p. 125. negare *ἢ εἰ* in unam syllabam coalescere, docet Alexidis locus apud Athen. p. 244. E. *ἢ τοῖς Βορεάδαις ἢ εἴ τι θᾶττον ἔτι τρέχει.*

Idyllium XII. vs. 2. *οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.* Hinc Ausonius Epist. XII. 3. *τί κεναῖσιν ἐπ' ἐλπίσιν αὔτως παίζομεν ἀφραδίῃσιν ἐπ' ἤματι γηράσκοντες;* Ad eundem locum respiciunt Simplicius ad Aristot. Phys. p. 167. Ald. et Eustath. ad Odyss. p. 1867, 61.

Vs. 9. vulgo *φρύττοντος,* qua forma quum non usus esse videatur Theocritus, restitui quod libri optimi et plurimi tum hoc loco tum VI. 16. dederunt, *φρύγοντος.*

Vs. 11. *ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.* Plane sic Homerus Od. VIII. 580. *ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.*

Quae proxime sequuntur, ipsam esse, quam optat sibi amator, posterorum cantilenam, tum orationis series et progressus docet, tum vero intelligitur ex adnotatione Scholiastae: *ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι* etc.

Vs. 12. *οἵω δή τινε τώδε.* Scripsi *οἵω quale illud fuit amicorum par!* pro vulgato *δοιώ*, quod non videtur ferri posse. Tum mirum est neminem haesisse in verbis *μετ᾽ ἀμφοτέροισι*, quae sic intelligi video quasi scriptum esset *μετ᾽ ἀλλήλοισι*, quod recte fieri docere neglexerunt: neque huc pertinet Sophoclis Oed. Col. 1427. Itaque non dubitavi recipere quod iam olim proposui *μετὰ προτέροισι*, quemadmodum Scholiasten legisse haec eius verba docent: *δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο.*

Vs. 14. *τὸν δ᾽ ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν.* Frustra haec variis tentarunt coniecturis. Commixtae sunt duae constructiones: *τὸν δ᾽ ἕτερον ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἂν ἀΐταν*, et *ὁ δ᾽ ἕτερος, ὡς ἂν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐτας.* Plane sic Aeschylus Pers. 187. *τούτω στάσιν τιν᾽, ὡς ἐγὼ δόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι.* Quo loco cum aliis usus est Erfurdtius ad Sophoclis Antig. 736. Immemores fuerunt eius rei interpretes Ciceronis de re publ. I, 37. *si, ut Graeci dicunt, omnes aut Graios esse aut barbaros, vereor ne barbarorum rex fuerit.* Cfr. de Offic. I, 6, 22.

Vs. 16. *ἦ ῥα τότ᾽ ἔσσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες.* Inexplicabile est et variis coniecturis tentatum *πάλαι*, elegans contra et sensui aptissimum quod ex optimis libris dedi *πάλιν.* Rediisse illo tempore dicit aetatem auream. Similiter Acusilaus de Cratete et Polemone amicis coniunctissimis dicebat *ὡς εἶεν θεοί τινες ἢ λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους*, apud Diogenem Laert. IV. 21. Pro *ὅκ᾽* scribe *ὅτ᾽*.

Vs. 32. Respicit Iulianus Misop. p. 338. d. *ὁ πώγων οὐκ ἐπιτρέπων καθαρὰ λείοις καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, γλυκερωτέροις* (fort. *γλυκερώτερα*) *χείλεσι χείλη προςμάττειν,*

ὅπερ ἤδη τις ἔφη τῶν ἐργασαμένων σὺν τῷ Πανὶ καὶ τῇ Καλλιόπῃ εἰς τὸν Δάφνιν ποιήματα.'

Vs. 37. φαῦλος. Libri φαῦλον, quod correxit Schaeferus.

Idyllium XIII. vs. 4. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός. Scripsi ex optimo cod. K repetito articulo ὡμφιτρύωνος, quae ratio nequaquam inusitata est Theocrito. V. Idyll. IV. 21. τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, et 33. καὶ τὸ ποταμὸν τὸ Λακίνιον. Sic etiam inscriptio dorica apud Mazochium Tab. Heracl. lin. 44. ἐν τᾷ τετάρτᾳ τᾷ μερείᾳ, et Strabo VI. 4. 2. πρὸς τὴν σύμπασαν τὴν ἡγεμονίαν, quamquam haec quidem facili opera ad communem normam reformari possint.

Vs. 10. οὔθ' ὄκα ἁ λεύκιππος. Malim ὁπόχ' ἁ.

Vs. 19. ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκόν. Scripsi Ἰαωλκόν. Cod. Palat. ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀφνειὸν Ἰωλκόν. Atque ἀνὴρ etiam reliqui codices fere omnes habent. Hinc coniicias ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἀνὴρ ἀφνειὸν Ἰωλκόν. Hermannus ταλαεργὸς ἀνὴρ ἀφνειὰν ἐς Ἰωλκόν.

Vs. 24. ἀφ' ὦ τότε χοιράδες ἔσταν. In his, quum ἀφ' ὦ vix aliud quid significare possit quam *ab eo inde tempore*, inest aliquid inepti, quod facile tolli potest si scribas ἄφνω δέ τε χοιράδες ἔσταν. Sed offendit etiam μέγα λαῖτμα, quod de angusto inter Symplegadas mari dici vix potest. Multo minus illud de Phaside intelligi licet, quod verissime negavit Lobeckius ad Aiac. p. 269. Itaque in eam opinionem inclinat animus, ut hunc versum ad sententiam prorsus superfluum ab aliena manu accessisse existimem.

Vs. 46. ἐπεῖχε ποτῷ frustra suspectum visum est etiam Valckenario. Alii praetulerunt ποτῶ, quod cum κρωσσὸν coniungi volunt: at ποτὸν de *fonte* dixit etiam Sophocles Philoct. 1447. et Aratus Phaen. 221.

Vs. 68. ναῦς γέμεν. Libri fere μέν, quod alii in μέ-

νεν, Hermannus in γέμεν mutavit. Eundem vide de sequentibus.

Idyllium XIV. vs. 4. οὗτος ἀϋστἀλέαι. Libri οὗτος ἂν αὐαλέοι. Correxit Wartonus.

Vs. 11. non ferri potest, si quid video, κατὰ καιρόν, sententia postulante ut παρὰ καιρὸν scribatur. Eodem versu scripsi εἶπον pro εἰπόν. V. Buttmannum ad Platonis Men. p. 70.

Vs. 22. λύκον εἶδες ἔπαιξέ τις· ὡς σοφός, εἶπεν κἠφᾶπτ'. Verba varie tentata optime interpretatur Scholiastes: ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου οὕτως ἐφλέγετο κτλ. Ceterum consulto, ni fallor, invertit proverbium, quod spectat etiam Themistius Orat. XXI. p. 253. φασὶ τοὺς ὑπὸ λύκου ὀφθέντας γίνεσθαι ἀναύδους. Theocriteis οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες usus est anonymus apud Suidam II. p. 469.

Vs. 23. κἠφᾶπτ' Hermannus: libri fere κῆφατ' vel κῆφατ' ἔτ'. Inde a Stephano χῆφθα.

Vs. 39. valde placet Lobeckii ad Aiac. p. 241. coniectura ἐπεὶ προφέρῃσι scribentis pro ὑπωροφίοισι, coll. Homeri Iliad. IX. 324.

Vs. 51. νῦν δὲ πόθεν; μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσης. Ita codices: vulgo νῦν δέ ποθ' ὡς μῦς κτλ. Constat ὡς in comparationibus fere omitti. Aristophanes Athenaei III. p. 95. d. ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος κυών. De πόθεν vide Ruhnkenium ad Longinum 22. p. 400. Cfr. Julianus Orat. VI. p. 203. c. ἀλλ' οὐκ ἔστι σοι τούτων οὐδὲν σπουδαῖον, πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Sic enim legendum.

Vs. 54. ἐπανῆλθ'. Duo codices πόλιν ἦλθ' h. e. πάλιν ἦλθ'.

Vs. 60. τὰ δ' ἄλλ' ἀνὴρ ποῖός τις; — ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος. Reliqui hunc versum, ut fere in codicibus et apud

Stobaeum scriptus legitur. In quattuor iisque bonae notae codicibus omissus est; ac vellem eum delevissem.

Idyllium XV. vs. 4. *ἀλεμάτω*. Codices fere *ἀδαμάτω*. Junt. *ἀδεμάτω*, unde *ἀλεμάτω* effinxit Scaliger. V. Hermannum, qui etiam de sequentium versuum inter colloquentes personas distributione admonuit.

Vs. 18. *ταῦτά γ' ἔχει*. Cum libri meliores *ταῦτ' ἔχει* habeant, fortasse *ταῦτ' ἄρ' ἔχει* scribendum.

Vs. 29. vulgo *ἄδ' ὡς νᾶμα*. Libri meliores *ἄδ' ἐς νᾶμα*. Recepi egregiam emendationem Hermanni. Post *ἄπληστε* distinguendum putavi, ut *πουλὺ* referatur ad *σμᾶμα*, non vero ad *ὕδωρ*. Cum enim largius praeberet ancilla saponem, ob hoc ipsum increpans eam Praxinoe, *μὴ πουλὺ ἄπληστε* inquit, aquam sequenti demum versu sibi affundi rursum postulans.

Vs. 32. *τοιαῦτα νένιμμαι*. Libri fere *ταῦτα* vel *ταύτῃ γε*. Fort. *ταύτᾳ γε νένιμμαι*.

Vs. 38. *καὶ καλὸν εἶπες*. Retinui quidem vulgatum; sed librorum lectiones contemplantibus fortasse scribendum videbitur: *ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι τοῦτο*, quibus respondet Praxinoe *κάλ' εἶπας*, quod ipsum habet Vat. 4. Hesychius: *καλὰ — καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος τοῦ καλῶς*. Homerus Odyss. ρ' 483. *οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες*.

Vs. 51. *γενώμεθα* Schaeferus: libri *γενοίμεθα*.

Vs. 59. *ὅσος δ'* Hermannus: libri *ὅσος ὄχλος*.

Vs. 75. *χὠκτίρμονος* dedi pro *κοἰκτίρμονος*.

Vs. 101. *χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα*. Ingeniosissime Bergkius *χρυσῶπις δῖ' Ἀφροδίτα*.

Vs. 105. *φορεῦσαι* Hermannus: libri *φοροῖσαι*.

Vs. 124. *αἰετῶ — φέροντος*. Ita vulgatum *αἰετῷ — φέροντες* correxit Eldickius.

Vs. 129. *ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός*. Nil novandum esse Valckenarium vel Homericum illud docere poterat, *οὐδ' εἴ κεν δεκάκις σε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα*

Iliad. XXII. 349. Similiter Idyll. XXVI. 29. εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι.

Vs. 142. Πελοπηϊαδᾶν pro Πελοπηϊάδαι Hermanni est correctio.

Vs. 145. τὸ χρῆμα σοφώτερον. Scribendum videtur Πραξινόα, τί τὸ χρῆμα; σοφώτατον ἁ θῆλεια. cfr. Idyll. XXII. 25. μὴ λάθε μ'; ἢ τί τὸ χρῆμα;

Vs. 149. χαῖρε Ἄδων' ἀγαπατέ. Fortasse Ἄδων ἀγαπατέ. Ea forma usus est Mnasalcas apud Brunckium Anal. I. p. 195. Hesychius: Ἄδωνα τὸν Ἄδωνιν. cfr. Athen. XIV. p. 624. b.

Idyllium XVI. vs. 12. ἔνθ' αἰεί σφισιν ἕδρα. Ita scripsi pro αὔη ex optimis et plurimis codicibus; neque aliter legit Scholiastes: ὅπου αὐτῶν ἐστιν ἡ συνήθης καθέδρα.

Vs. 21. ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. Eleganter Bergkius ᾄσεται.

Vs. 24. τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν. Incertus apud Eustath. ad Odyss. p. 310, 15. χρὴ καί τι δῶρον λαμβάνειν τοὺς μουσικούς, quem olim Mariani versum esse putabam, quem constat Theocriti carmina paraphrasi iambica donasse. V. Suidas s. v. Μαριανός. Sed ipsum illud ἀοιδῶν in Theocriti versu vix immune labis est, ac valde placet quod Bergkius coniecit δοῦν αἰδοίων. Ita Homerus Odyss. ό 373. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.

Vs. 28. scripsi ἐθέλῃσι pro ἐθέλῃτι, quae forma vereor ut sit vel Theocritea vel omnino dorica. Pro ἐπάν, qua forma non usus esse videtur Theocritus, hic et vs. 12. malim ἐπήν.

Vs. 33. ἀχὴν ἐκ πατέρων. Ἀχὴν recte primam producere docet Hesychius: Ἠχῆνες — πένητες. Idem κτεανήχης interpretatur πένης. Verbum ἠχάνω sive potius ἠχαίνω servavit Suidas. Qui eandem syllabam corripuit Aeschylus Agam. 408. aliam fortasse sequutus est etymologiam. Obiter

corrige Proculi verba apud Bekkerum Anecd. p. 1163. λέγει γάρ τις αὐτῶν ἀχύνας (ἀχῆνας) τοὺς πένητας.

Vs. 34. πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις. In Antiochi nomine nihil mutandum. Antiochus Thessalus commemoratur ab Aeschine Socratico apud Philostratum Epist. XIII. p. 920. Θαργηλία ἐλθοῦσα εἰς Θεσσαλίαν ξυνῆν Ἀντιόχῳ Θετταλῷ βασιλεύοντι πάντων Θετταλῶν. Aequalis fuit Simonidis Cei, a quo illum carmine celebratum fuisse constat testimonio Scholiastae ad h. l. Eundem commemorat Aristides Orat. XI. p. 127. Dind. Cfr. quae attuli Miscell. crit. p. 55.

Vs. 60. κύματα μετρεῖν. Μετρεῖν passim legi ubi expectes ἀριθμεῖν nemo nescit. V. Sophoclis Oed. Tyr. 561. et Jacobsius ad Anthol. Palat. III. p. 47. Hinc ipse Theocritus XV. 45. ἀνάριθμος καὶ ἄμετρος tanquam synonyma coniunxit. Sed κύματα μετρεῖν non puto alio sensu dici potuisse quam quo legitur ἅλα μετρήσασθαι et ipsum illud κύματα μετρεῖν apud poetam incertum in Brunckii Anal. III. p. 157. Itaque assentior Wartono κύματ' ἀριθμεῖν corrigenti, nisi quod potuisset lenius ἀμιθρεῖν, quod frequens huius aetatis poetis illustravit Ruhnkenius Epist. crit. p. 172.

Vs. 62. ὕδατι νίζειν διαειδέϊ. Ita ex optimis libris scribendum putavi pro ἰοειδέϊ, quod hoc quidem loco minime aptum est.

Vs. 63. ἄνδρα παρελθέϊν. Codices quidam deteriores παρειπεῖν. Verum videtur quod Bergkius coniecit παραινεῖν.

Vs. 68. vulgo legitur δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω. Recte scriptum hunc versum exhibent Aldus et Calliergus. Eodem ducunt codices ᾧ τινι praebenter pro ᾧ κεν.

Vs. 69. σὺν Μοίσαις. Hermannus σὺν Χάρισιν.

Vs. 73. κεχαρήσεται. Ita Bergkius correxit: libri κεχρήσεται.

Vs. 99. *πόντου Σκυθικοῖο πέραν.* Bergkius *Λιβυκοῖο.*

Idyllium XVII. vs. 14. *Λαγιάδης.* Ita correxi vulgatum *ὁ Λαγίδης.* Articulum plerique codices omittunt. Possis etiam *Λααγίδης* (a *λᾶς* et *ἀγὸς*), quamquam hoc nomen penultima longa dixit poeta incertus apud Cramerum Anecd. I. p. 264. *Λαάγου φίλος υἱὸς ἀρίζηλος Πτολεμαῖος.*

Vs. 25. *ἑοὶ* pro *θεοὶ* D. Heinsii emendatio est.

Vs. 26. *ἄμφω* ex codicibus restitui pro vulgato *ἀμφοῖν.* Apollon. Rh. I. 165. *τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος,* ibid. 1169. *ἄμφω χερσὶν ἔχων.* Quintus Smyrn. XIV. 170. *καί σφιν ἅμ' ἄμφω δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο* (leg. *βλεφάροιιν ἐλείβετο*) *ἡδὺ γοώντων*, ubi nunc *ἀμφοῖν* editum est. Atque hunc usum Alexandrinis antiquiorem esse docet Homer. h. in Cerer. 15.

Vs. 44. *οὔ ποτεοικότα.* Ita Lachmannus pro *οὔποτ' ἐοικότα.*

Vs. 48. *νῆα κατενθεῖν κυανέαν.* Ita optimi codices pro *νᾶμα — κυάνεον.* Ac fortasse etiam Hermesianax Eleg. 8. scripsit *ἔνθα Χάρων κυανῆν ἕλκεται εἰς ἄκατον ψυχὰς οἰχομένων.*

Vs. 84. *ἐννεάδες.* Ita optimi codices pro *ἑνδεκάδες.* Cfr. Niebuhrii Opusc. I. p. 289.

Vs. 88. *Παμφύλοισι* est Schraderi emendatio pro *Παμφυλίοισι.*

Vs. 93. *μιν.* Ita optimi et plurimi codices pro *οἱ,* ex quo sequitur sequenti versu pro *ἀσφαραγεῦντι* scribendum esse *ἀμφαγέρονται,* quod ipsum habent libri meliores.

Vs. 104. ante Stephanum *ἔπι πάγχυ.* Adverbio *ἐπίπαγχυ* usus esse videtur etiam Callimachus H. Dian. 215. ubi nunc legitur *ἤνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην.*

Vs. 121 — 123. Haec ita vulgo leguntur: *μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ, στειβόμενος καθύπερθε,*

ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θνάδεας εἵσατο ναώς. Quae quomodo emendanda essent docere poterat Scholiastae adnotatio: οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν, ex quibus apertum est verbum εἵσατο suspensum esse a μοῦνος et pro τοκέων scribendum esse τε καὶ ὧν, in quod incidisse video etiam Briggsium. Illa autem ὧν ἔτι θερμὰ κονία στειβομένα (ita enim codices pro κονίῃ στειβόμενος) καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη non de nuper mortuis, sed de viventibus explicanda videntur: *quorum adhuc calida vestigia iniectus desuper pulvis exprimit.* Pro στειβομένα cum tres codices habeant σειβόμενος, fortasse σειομένα scribendum.

Idyllium XVIII. vs. 3. πρόσθε νεογράπτω θαλάμω. Neglexerunt haec ii qui nuper de pictura parietum apud Graecos commentati sunt.

Vs. 5. Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατάν. Mirum est codices tantum non omnes conspirare in Τυνδαρίδα, quod si verum est, patronymico usus est pro primitivo, de quo usu cfr. Lobeckius ad Aiac. p. 150. et Aglaoph. p. 982.

Vs. 7. εἰς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι. Bergkius ἀγκροτέοισαι.

Vs. 16. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι. Scribendum videtur ἀγαθόν.

Vs. 21. ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ' εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον. Non omitti potuit τι. itaque e codicibus scripsi ἦ μέγα κέν τι τέκοιτ'.

Vs. 22. ἄμμες γάρ. Duo codices ἄμμες δ' αἱ, idque recipiendum erat.

Vs. 25. τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος. Omissi optativi exempla attulit Reisigius de partic. ἄν p. 108. Sed in iis quod omissum est verbum facile suppleri potest ex praecedentibus: alia nostri loci ratio, qui sic scribendus videtur τάων οὔτις ὄμωμος.

Vs. 26. *Ἀὼς ἀντέλλοισα κτλ.* Assentior Lachmanno haec ita constituenti:

ἐπεί χ' Ἑλένα παρισωθῇ,
ἁ ὡς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
*ἀὼς * * **
πότνια νύξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.

Ita triplicem habemus comparationem Helenae cum aurora, cum nocte, denique cum vere. In iis quae exciderunt, de siderum splendore nocturno tempore micantium actum fuit.

Vs. 29. *πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ.* Pro *μεγάλα* fortasse *μελία* cum Briggsio scribendum.

Idyllium XX. vs. 5: *κύσσῃς.* Ita Toupius: libri *κύσῃς.*

Vs. 7. *ὡς τρυφερὸν λαλέεις.* Duo codices *καλέεις* in quo aliud quid latere apertum est.

Vs. 13. *μυχθίζοισα.* Hemsterhusii emendatio est: libri *μυθίζοισα.*

Vs. 26. *δ' αὖ.* Ita duo codices pro *καί.* Iidem ceterique libri *καὶ στόμα,* non *τὸ στόμα.* Fortasse *καὶ στόμα μευ* scribendum. Pro *στομάτων* hic quidem malim *στόματος.*

Vs. 26. *μέλι κηρῶ.* Ita cum Reiskio scripsi pro *μελικήρω.*

Vs. 31. *καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ', ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν.* Ita Wintertonus: libri *φιλεῦντι, τὰ δ' ἀστυκά.*

Vs. 32. *παρέδραμε· κοὔπότ' ἀκούει ὡς καλὸς Διόνυσος κτλ.* Ita vulgo, me quidem, quid *οὔποτε* hic significet, non perspiciente. Adde quod codd. *χὠ* habent pro *ὡς.* Itaque coniunxi *παρέδραμε κοὔποτ' ἀκούει* sive potius *κοὐ ποτακούει,* ut iam Reiskius voluit. Alterum autem versum *χὠ καλὸς Διόνυσος ἐν ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει* valde vereor ne aliena manus intulerit; ut enim mittam hunc versum nullo iam vinculo cum praecedentibus coniunctum esse, de Dionyso pastoris munere fungente ego certe nihil me legere memini.

Vs. 35. vulgo legitur *ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν* etc. in quibus quae vis sit pronominis *αὐτὸν* nescio. Itaque recepi elegantem Wassenbergii coniecturam.

Vs. 44. *μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδέα μήτε κατ᾽ ἄστυ μήτ᾽ ἐν ὄρει φιλέοις.* Non puto haec esse incorrupta: scribendum videtur *τὸν ἀνέρα.* Bion Id. I. 64. *μηκέτ᾽ ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.*

Idyllium XXI. vs. 4. *ἐπιψαύσησι.* Codices fere *ἐπιβησέησι*, in quo latere suspicabar *ἐπιβρίξησι* sive potius *ἀποβρίξησι.* Ibidem *κῆν* scripsi pro *κἄν.*

Vs. 6. *ἰχθύος ἀγρευτῆρες.* Briggsius *ἰχθυοθηρητῆρες*: poterat facilius *ἰχθυοαγρευτῆρες*; sed ne hoc quidem opus videtur.

Vs. 8. Hermannus *τοίχῳ πρὸς φυλλίνῳ* et versu sequente *τά τ᾽ ἐν χειροῖν.*

Vs. 10. probo cum Kiesslingio Briggsii coniecturam *τὰ φυκιόεντα δελῆτα*, coll. Hesychio *δελῆτι, δελέατι.* Eadem contractio in forma *βλῆρ* (*δέλεαρ, βέλεαρ, βλῆρ*), de qua cf. Etym. M. p. 200. Suidas: *βληρόν* (*βλῆρ*) *τὸ δέλεαρ.* Hesych. *βλήρ* (*βλῆρ*), *δέλεάρ — παρὰ Ἀλκμαίωνι ἡ λέξις.* Ubi, ut hoc in transcursu moneam, falluntur interpretes de Alcmaeone tragico (cf. Valcken. Diatr. p. 151. A.) vel de Euripidis Sophoclisve Alcmaeone fabula cogitantes. Intellige potius Alcmana lyricum, quem passim Alcmaeonem appellari docuere Salmasius Exerc. Plin. p. 580. Menagius ad Diogen. Laert. VIII. 83. alii.

Vs. 11 scripsi *ὁρμιαὶ* pro *ὁρμειαί.*

Vs. 15. *οὐδὸς δ᾽ οὐχὶ θύραν.* Briggsii coniectura est: libri *οὐδεὶς οὐ χύτραν.*

Vs. 16. *πενία σφιν ἑταίρα.* Codices fere *σφᾶς*, unde Hermannus *σφά.*

Vs. 21. *ἤρεθον ᾠδάν.* J. H. Vossius *αὐδάν*, Bergkius *ὥραν.*

Vs. 25. *μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα;* Vera videtur Hermanni coniectura *μὴ λάθε μ᾽; ἢ τί τὸ χρῆμα;*

Vs. 28. libri *ποιεῦντι*, quod in *ποιεῖ τιν* mutatum est a Stephano; sed recte Hermannus *ποιεῖ τοι.*

Vs. 36. restitui codicum lectionem quantumvis corruptam; idem in sequentibus versibus feci.

Vs. 42. *βεβαῶτα* Stephani est correctio: libri *μεμαῶτα*.

Vs. 43. *καλάμων*. Valckenarius *καλάμω*.

Vs. 48. Hic etiam servavi codicum scripturam *περικλύμενον*, quod ab Hermanno in *περικλώμενος* mutatum est.

Vs. 49. *πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθύν*. Hermannus *νιν* pro *μέν*. Tum *ἰχθύ'* scripsi pro *ἰχθύν*, praeeunte Wernickio ad Thryphiod. p. 290. qui verissime monet oxytona substantiva in *υς* et nominativum et accusativum producere. Apud Apollon. Rh. I. 238. *πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις κίεν*, ubi Wernickius *ἐρχομένων* proposuit, scribendum videtur *σπερχομένων*. Corruptior eiusdem locus I. 515. *τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς*, ubi lectionis varietatem intuenti fortasse *τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλκτρον ἀοιδῆς* scribendum videbitur: *θέλκτρον* dixit pro *θελκτήριον*, ut *θρέπτρον* dicitur pro *θρεπτήριον* et *μείλικτρον*, quo ipse usus est Apollonius IV. 712, pro *μειλικτήριον*.

Vs. 50. libri *ἄρ' ἐμὲ νύξας*. Nostrum dedit Briggsius praeeunte Eldickio qui *ἠρέμα νύξας* coniecerat.

Vs. 51. libri *νύξεαι* vel *νύξαι*, quod in *νύξας* mutandum esse vidit Briggsius. Tum *ἐχάλαξα* debetur Hermanno pro librorum lectione *χαλέξας*.

Vs. 52. *ἤνυσα δ' ὦν* Scaliger: libri *ἤνυσ' ἰδών*.

Vs. 53. *τε* dedi cum Hermanno pro codicum lectione *τοι* vel *τε τῷ*.

Vs. 58. emendavit Hermannus: libri fere *πιστεύσασα καλάγε τὸν ἠπήρατον*.

Vs. 66. *ζάτει* pro *ζατεῖ* scripsi cum J. H. Vossio.

Vs. 67. Hermannus *καὶ σοῖς χρυσέοισιν ὀνείροις*.

Idyllium XXII. vs. 1. *ὑμνέομες*. Alieni mihi ab huius carminis dialecto videntur dorismi, quales sunt *ὑμνέομες*,

αἰγιόχω, ἀμφοτέρως, πλατανίστως, κόχλω. Eos igitur etiam ubi codices consentirent, in vulgares formas mutavi.

Vs. 3. 'μέσας Reiskius: libri μέσοις.

Vs. 5. scribendum videtur ἀδελφεούς.

Vs. 8. δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα. Fortasse scribendum καὶ οὐρανὸν εἰσανιόντα.

Vs. 15. νυκτὸς ἐφερπούσας. Vulgo ἐφερπύσας, quod emendavit Kiesslingius.

Vs. 17. ὑμεῖς γε Reiskio debetur pro ὑμεῖς τε.

Vs. 19. legebatur ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, quae forma non modo quod aliud eius exemplum in hoc carmine non reperitur, sed eam quoque ob caussam suspecta est, quoniam illud οντι pro ουσι nunquam eliditur a Theocrito nisi Idyll. XX. 31. Sed hoc carmen non est Theocriti.

Vs. 36. vulgo παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην, εὗρον ἀέναον κράναν, quod correctum ex codd. et Eustathio ad Dionys. 1055. V. Hermannus ad Euripidis Ion. 117.

Vs. 39. λάλλαι Ruhnkenii emendatio est pro ἄλλαι.

Vs. 49. ἠΰτε πέτροι ὀλοοίτροχοι. Ita libri: recepi emendationem Valckenarii. Cfr. Buttmanni Lex. II. p. 236.

Vs. 54. vulgo ὅστ' ἐσσί. Vat. ὅστις ἐσσι. Correxit Is. Vossius.

Vs. 58. codices ἢ ὑπερόπτης. Recte Hemsterhusius ἠδ' ὑπερόπτης, qua particula hic uti potuit Theocritus; sed idem in bucolicis et mimicis h. e. in doricis carminibus, si Idyll. XXIII. 52. excipias, constanter ea abstinuit, quod fugit Brunckium ad Idyll. XX. 43.

Vs. 74. οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ. Hoc quidem loco commode scribi poterit οὐ κ' ἄλλῳ γε. Cfr. Odyss. XXIII. 168.

Vs. 80. Vatic. βοείης. Scribendum videtur ἐκάρτυναν βοέῃσιν. neque enim ipsi caestus manibus suis induebant, sed sociorum ope in ea re utebantur, ut constat ex Apollonio Rhodio II. 62. Id qui intellexisse videtur Wakefieldius

Silv. crit. II. p. 130. versu 82 recte scripsit *πνέοντας*, commendatum illud nuper etiam a Doederlinio, cui plane assentior *συνάγειν* pro *συνιέναι* dici posse neganti.

Vs. 102. *ἰτώσια χερσὶ προδεικνύς*. Affert haec Scholiasta Homeri Iliad. XXIII. 690

Vs. 112. *σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι*. Revocavi librorum lectionem quamvis corruptam. Fortasse *σάρκες τῷ μὲν ἱδρῶτι*, vel *σάρκες οἷ μὲν ἱδρῶτι*.

Vs. 116. *σὺ γὰρ οἶσθα*. Malim *οἶσθας* de quo vide ad Menandr. p. 122. Tum pro *ἑτέρων* Lachmannus ad Propert. II. 1. p. 91. proposuit *ἐπέων*.

Vs. 150. *βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν*. Vereor ne haec frustra coniecturis tententur; totum enim versum eliminandum censeo utpote e sequentibus verbis *γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις* confictum.

Vs. 172. revocavi quod codd. habent omnes *ἔγχεα λοῖσαι*, quamquam quod vulgo legitur *ἔχθεα λῦσαι* egregie placet propter simplicitatem. Versu sequente cum Is. Vossio dedi *ἑὸς* pro *ἐμός*.

Vs. 190. *ἐν λτείνοισιν* Reiskii est emendatio pro *ἐνὶ δεινοῖσιν*.

Idyllium XXIII. vs. 6. *κὰν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν*. Brunckius *κὴν*, fortasse recte: sed non minus recte corrigas *καί*.

Vs. 7. *οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον*. Libri *τι* omittunt; itaque dubium est an non potius *οὐδὲν* scribendum sit.

Vs. 9. *τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα*. Codices *κουφίζειν* et *κουφίζοι*. Scripsi igitur *κουφίζει*, idque ipsum, ut nunc video, habet codex Parisiensis.

Vs. 10. fortasse praestat *ὑποπτεύῃσι*.

Vs. 12. non male opinor legeretur *χαὶ κῶραι δεινὸν βλέπος εἶχον ἀνάγκας*.

Vs. 15. *ἦν καλὸς ἐξ ὀργᾶς*. Vatic. *ἦ καλὸς δ' ἐξόρ-*

πας: nec multum discedunt reliqui libri. Emendavit Stephanus.

Vs. 16. *οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας.* Ita probabiliter Eldickius correxit librorum lectionem *οὐκ ἔνι καὶ τοσαμφαότατος Κυθερείας.*

Vs. 23. *ἔνθα τύ μεν κατέκρινας.* Fortasse recte Briggsius *μ' εὖ κατέκρινας.* Tum corruptum haud dubie *ἀταρπόν*, pro quo codices *ἀταρπῶν*. Corrigendum videtur *ὅπῃ* vel *ὅπᾳ λόγος ἦμεν ἀτερπέων ξυνὸν τοῖσιν ἔρωσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος*, ubi commune amantibus paratum esse dicunt malorum remedium.

Vs. 30. *λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει.* Ad sententiam necessarium, sed versui perniciosum est quod Vatic. habet *μαραίνεται δ' ἁνίκα πίπτει.* Scribendum videtur *μαραίνει δ'*. Verbum *μαραίνω*, ut pleraque in *αινω* desinentia, et activam et intransitivam potestatem habuisse videtur. V. Lobeck. ad Aiac. p. 383. et Ellendt Lex. Soph. II. p. 344. In fine versus *πίπτει* an *πίπτῃ* scribendum sit, non constat mihi. Credo tamen *παχθῇ* potius, quod sequenti versu legitur, quam *πίπτει* corruptum esse. Ceterum nescio an *ἅ τε χιὼν* praestet.

Vs. 34. *κλαύσεις.* Fortasse *κλαύσῃ.*

Vs. 35. *κἂν τοῦτο* unice verum iudico: *hoc extremum certe*, ut 41. *κἂν νεκρῷ χάρισαι*, quod male tentarunt Is. Vossius et Valckenarius. Vide quae ad Menandri Fragm. p. 121. diximus.

Vs. 42. *διαλλάξας με φιλάσεις.* Restitue codicum lectionem *διαλλάξεις με φιλάσας.* Quamquam hoc versu etiam alia corrupta sunt. Pro *ζῆν εἴγε*, quod manifesto correctori debetur, codd. fere *εἴν σε.* Suspicabar *οὐ δύναμαι κιχέειν σε.* cfr. Bion. I. 43.

Vs. 44. *ἐπάπυσον* Briggsius: libri *ἐπάϋσον.*

Vs. 46. Schaeferum sequutus edidi *σοῖς τοίχοισι* pro *σοι ατίχοισι.*

Vs. 49. fortasse ἐπὶ τοίχως legendum pro ἐπὶ τοίχῳ. Pro λίθον λίνον scribendum esse putabam.

Vs. 56. ἄθλως pro ἆθλον vel ἄθλω Reiskii est emendatio.

Vs. 61. νᾶμα Sanctamandus: libri ἅμα, quod in αἷμα mutatum est.

Vs. 63. ἄϊται Casaubonus: libri εὔητες, Calliergus ἄϊτας.

Idyllium XXIV. vs. 36. μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. Ita Schaeferus pro θείης. Ceterum malim e cod. Vatic. πόδεσσιν ἑοῖς, usu pronominis Alexandrinis poetis familiari. V. Gerhard Lectt. Apollon. p. 93. et Jacobs ad Anthol. Palat. p. 190.

Vs. 42. ὅ οἱ ὕπερθεν. Ita scripsi e Vat. pro vitioso ὅ ῥ' οἱ ὕπερθεν. Productionem brevis syllabae satis tuentur Homerica τό οἱ, ἀπὸ ἕθεν, ἀπὸ ἕο et similia.

Vs. 50. Inter hunc et sequentem versum in duobus codd. haec inserta leguntur ἦ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἔπι κοῖτον ἔχουσα. Qui si genuinus versus est, de quo vix dubitari posse videtur, inter vs. 49 et 50 aliquot versus intercidisse necesse est.

Vs. 68. αἰδόμενός με κρύπτε. Ita scripsi pro αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε.

Vs 72. θάρσει. μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσὶ θέσθαι. Hunc versum ex tribus codicibus adieci.

Vs. 94. ὑπερούριον. Reiskii correctio est pro ὑπὲρ οὔριον. Ibidem legendum videtur νεέσθω.

Vs. 127. Κάστωρ Ἱππαλίδας. Ita scribendnm erat cum Clavierio ad Apollodor. p. 251. pro edito ἱππαλίδας.

Vs. 128. ὁππόκα. Ante Stephanum legebatur ᾧ ποκα.

Idyllium XXV. vs. 9. ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἑλισοῦντος. Illud ἀμφὶ hoc quidem loco post ἐπ' ὄχθαις perineptum est; mira item forma Ἐλισοῦς, cuius nec rationem nec usum perspicio. Non magis probari potest quod quibusdam placuit Ἑλίσοντα. Legendum videtur ἐπ' ὄχθαις Εἰλισσόντος.

Hoc enim accentu scribitur hoc nomen apud Pausaniam II. 12, 2. V. 7, 1. VIII. 3, 3. 29, 5. Minus recte apud Strabonem VIII. 3, 4. Ἑλίσσων.

Vs. 19. αὖλις δέ σφισιν ἧδε — φαίνεται εὖ μάλα πᾶσαι. Scribendum videtur εὖ μάλα πᾶσι.

Vs. 22. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἀγόν. Egregie placet quod H. Stephanus a nonnullis hic legi dicit ἱερὸν ἄλσος.

Vs. 23. εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες. Scripsisse videtur ἐγγύς.

Vs. 27. οὔρους μὴν ἴσασι. Ita Schaeferus pro οὐροῖς. At sententiam non perspicio. Codices μήννισασι, μιμνίσσουσι et μὴν νίσσουσι. Sententia hoc fere requirere videtur οὔρους μὴν ναίουσι. In finibus agri plantarum fossores habitare dicit. Versu sequente codices ἐς ληνοὺς δ' ἱκνεῦνται, unde haec ita scribenda suspicor: οὔρους μὴν ναίουσι φυτοσκάφοι οἱ πολυεργοί, ἐς ληνοὺς δ' ἱκνεῦνται etc.

Vs. 47. vulgo ἡγεμονεῦσαι. Scripsi quod a codicibus oblatum sententia postulat ἡγεμονεύσας. Ad villicum enim se deduci iubet Hercules.

Vs. 48. legitur vulgo ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερὸς αἰσυμνήτης. Sed codices fere omnes ἀγρῶν τῶν γεραρώτατος, unde scripsi ἀγρωστῶν γεραρώτατος. Similiter Brunckius ἀγρωτῶν γεραρώτερος. Ita enim pro γεραρώτατος habet cod. Flor.

Vs. 49. vulgo legitur ᾧ κε τὸ μέν κ' εἴποιμι. Duplex κε ut Maximo condonetur, v. Hermannum ad Orph. Lith. 247., a Theocriti elegantia alienum est. Codices aut μὲν aut μέν γ' εἴποιμι, unde μέν τ' εἴποιμι Lobeckius ad Phryn. p. 570. Ita Idyll. XXVI, 15. μαίνετο μέν τ' αὐτά et passim.

Vs. 62. legebatur δ' ὅγε. Codices δέ τις, δέ τοι, δέ τι et δέ γε, quod in δέ τε mutatum adscivi. Versu sequente pro θηρὸς ἰδὼν libri habent χειρὸς ἑλών. Versu sequente αἰὲν pro αἰεὶ dedi cum Brunckio.

Vs. 71. *τὸν δὲ γέροντα ἀχρεῖον κλάζον τε περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν.* Vulgo *κλάζοντε περίσσαινόν γ'*. Correxit Reiskius; confirmant codices, in quibus est *θ'* pro *γ'*. Paullo insolentius quidem dictum est *κλάζειν τινά*; videtur tamen non minus bene dici posse quam *ὑλᾶν τινα*. Cfr. Homeri Odyss. XV. 7. quem Theocritus expressit. Licet locum etiam sic interpretari ut accusativus a *περίσσαινον* pendeat, cetera autem *διὰ μέσου* sint posita. V. Lobeck ad Aiac. p. 268.

Vs. 103. *ἀμέλγειν.* Ita pro *ἀμέλγων* scribendum esse res ipsa docet: neque enim dum mulgebant, sed ut mulgerent, pedicas pedibus aptabant. Ac praebent ipsum illud *ἀμέλγειν* duo codices.

Vs. 122. Revocavi vulgatam lectionem *καταφθείρουσι*, quod qui in *καταφθίνουσι* mutarunt, non dubitasse videntur de activa huius verbi in praesenti tempore potestate, quae valde suspecta est. V. Valcken. Diatr. p. 6 et Hermannum ad Sophoclis Electr. 1406. Codices tamen in *καταφθίνουσι* consentiunt, ex quo *καταφθινύθουσι* scribendum esse coniicias.

Vs. 136. pro *ἤεσαν*, quae forma in epico carmine suspecta est, malim *ἤισαν*.

Vs. 137. *φόνον λείσσοντε προσώπῳ.* Fuit qui *λεῦσσόν τε* scribi vellet; at neque *τε* neque alias eiusdem generis particulas Theocritus secundae voci postposuit.

Vs. 142. *σκύλος.* Ita Toupius: libri *σκύτος*.

Vs. 148. *ὁ δέ οἱ περὶ νεῦρα ταννσθεὶς μυὼν — ἀνέστη.* In his *περὶ* pro *ἐπὶ* dedere codices; *μυὼν* pro *μυῶν* scribendum esse vidit Is. Vossius. Ceterum haec male intelligi a quibusdam video: neque enim tauri, sed Herculis in superiore brachii parte *μυῶνα* dicit. Quintus Smyrn. VI. 238. de eodem Hercule tauri victore: *οἱ δέ οἱ ἄμφω ἀκάματοι μυῶνες ἐρειδομένοιο τέταντο.* Cfr. Idyll. XXII. 48. et Quint. Smyrn. XI. 189. 191.

Vs. 158. ἐν ὕλῃ χλωρὰ θεούσῃ. Ita correxi editum ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἰοῦσα. ac confirmat illud codex Vatic. qui habet χλωρὰ ἰούσῃ. Cfr. Hesiodus Scut. 146. στόμα πλῆτο ὀδόντων λευκὰ θεόντων, et qui nostro simillimus est locus Herodis Attici in Brunckii Anal. II. p. 300. ποιὴν χιλῷ εὐαλδέϊ χλωρὰ θέουσαν, ad quem plura attulit Salmasius.

Vs. 164. ὥς μέσος ἀκμῆς. Ita codices pro ὥς νέος ἀκμήν. Illud ipsum aetatis florem indicare videtur. Oppianus Hal. III. 645. οἱ δ' ἐνὶ μέσσῃ ὥρῃ.

Vs. 183. κατ' Ἀπίδα h. e. Πελοπόννησον. Rariorem formam Ἀπὶς pro Ἀπία ex Eratosthene servavit Stephanus Byz. s. v. Ἀπία p. 146. Ἄπὶς (Ἀπὶς) θηλυκόν, οὗ ἡ γενικὴ Ἄπιδος (Ἀπίδος). οὕτω τὴν χώραν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ προςαγορεύει. Cfr. Apollon. Rh. IV. 1564. et Gerhard Lectt. Apoll. p. 19.

Vs. 192. προςελέξατο. Unus codex προςαλύξατο, unde προςπτύξατο scribendum coniicias.

Vs. 200. Φορωνήεσσιν. Phoronei posteros recte Φορωνεῖς dici posse nemo docuit: alia ratio nominis Αἰγιαλεῖς, qui non ab Aegaleo sed ab Aegialea dicti videntur. Accedit quod optimus cod. Vat. habet Φόρων οἴναισιν, unde legendum videtur Φορωνείδαισιν. Stephanus Byz. p. 159. λέγονται δὲ (Argivi) πατρωνυμικῶς — Ἡρακλεῖδαι, πρὸ δ' Ἡρακλέους Περσεῖδαι, πρὸ Περσέως δὲ Λυγκεῖδαι καὶ Δαναΐδαι, πρὸ δὲ Δαναοῦ Ἀργειάδαι καὶ Φορωνεῖδαι, ἃς (sc. προσωνυμίας) Ἄβρων τοῖς ποιηταῖς ἀνατίθησιν.

Vs. 201. πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων — λῖς ἄμοτον κεράϊζε. Ita vulgo legitur, me quidem qui sint illi Πισῆες nesciente: non sane Pisatae, quod nec nominis nec locorum ratio permittit. Codices πεισῆας habent, unde πεδιῆας correxi, quo nomine planitiei montibus Nemeaeis subiectae incolas significat. Hos ille tanquam torrens de montibus effusus inundabat. Stephanus Byz. p. 633. πεδίον, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός. τὸ τοπικὸν πεδιεύς.

Vs. 202. λῖς ἄμοτον κεραΐζε. Duo codices ἄμοτος, quod vide ne praeferendum sit: certe de usu adiectivi ἄμοτος non dubitandum videtur. Vid. infra vs. 242. et Moschus IV. 104.

Vs. 203. οἵ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον ἄτλητα παθόντες. Brunckius ἀγχίμολον, quod illo usitatius. Codd. aut ἄγχιστα aut ἀγχίμοροι, quod fortasse defendi potest. Pro ναῖον quod in duobus codd. legitur πρόςναιον, correctori deberi videtur. Nisi ferri potest brevis syllabae productio, in sequente potius verbo vitium esse crediderim. Fortasse δύςτλητα scribendum est.

Vs. 206. φαρέτρην. Legebatur φαρέτραν.

Vs. 209. ἔμμητρον. Vulgo εὔμετρον. Unice verum est quod ex codicibus reposui ἔμμητρον. Ita Antiphanes apud Athen. III. p. 100. d. ἔμμητρον ἦν ἢ τὸ ξύλον βλάστην ἔχει. Lexicon rhetoricum apud Eustathium ad Odyss. ξ'. 11. μήτρα τὸ μέσον τοῦ ξύλου ὅ τινες ἐντεριώνην λέγουσιν. Cfr. interpretes Hesychii s. v. μήτρα. Quod in codice W adscriptum legitur γρ. σύριζον, ex εὔριζον corruptum videtur.

Vs. 212. τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρειήν. Scribendum suspicor στρεπτήν, quod optime convenit νευρειῇ. Homerus Iliad. ί. 463. ἐΰστρεφέα νευρήν.

Vs. 216. οὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖό φρασθῆναι δυνάμην, *neque ubi leonis vestigia essent videre poteram.* Quae cur aliis displiceant non perspicio. Aliud tamen hic olim lectum fuisse codices docent, in quibus est οὐδενὸς ἴχνια τοῖα. Versu sequente e codicibus scripsi ὠρυγμοῖο pro ὠρυθμοῖο.

Vs. 228. ἐν ῥίῳ ὑλήεντι. Probabiliter Valckenarius δρίῳ coniecit.

Vs. 236. ὅτι μοι πρίν. Recte videtur Briggsius coniecisse ὅτι μ' ὁ πρίν.

Vs. 242. μακρὴν δὲ περ' ἰγνύησιν ἕλιξεν κέρκον. Ita scribendum videtur ex bonis codicibus pro παρ' ἰγνύησιν, quod ferri non potest. Elisae ι in περὶ exempla praebent

Hesiodea illa περίαχεν et περοίχεται, de quibus cfr. Muetzell Théog. Hes. p. 169. Fortasse tamen περὶ γνύῃσιν scripsit Theocritus, cui formae non nihil praesidii in adverbio γνὺξ paratum est.

Vs. 254. legebatur προεσχεθόμην. codices προσιχεθόμην, unde dedi προσχεθόμην.

Vs. 264. vulgo ἤλασα. libri ἔφθασα vel ἔφασα, quod ἔφλασα scribendum esse vidit Bergkius.

Vs. 269. πλευροῖσι δὲ μῆρ' ἐφύλασσον. Haec intelligerem si sic scripta essent μηροῖσι δὲ πλεύρ' ἐφύλασσον. A tergo enim adortus leonem Hercules hunc ita arrectum tenet ut femoribus suis latera leonis constringat. In edita lectione displicet etiam μῆρα sive potius μηρά, qua forma vix uti licet nisi sensu ab hoc loco alieno.

Idyllium XXVI. vs. 1. μαλοπάρηος. Rectius μαλοπάραος, quo ducit veterum editt. et cod. scriptura μαλοπάρανος. Compares Pindaricum χαλκοπάραος Nem. VII. 71. Pro Ἀγαύα veteres editiones Ἀγαυά, quod fortasse rectius. Cfr. Hermannus ad Euripidis Bacch. 1141. et Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 809.

Vs. 8. νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν. Vix hoc ferri potest de aris e recenti fronde structis. Quintum versum comparanti fortasse νεοκμήτων scribendum videbitur. Paullo lenius tamen corrigas νεοπλέκτων. Ita Callimachus H. Apoll. 60. ἔπλεκε βωμόν dixit, et Pausanias X. 5. 10. ἐκ τῆς πόας ταύτης χλωρᾶς ἔτι διεπλέξατο ναόν. Sed praestare videtur νεοπρέπτων ἐπὶ βωμῶν.

Vs. 17. ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσσασαι. Ita dedi pro ἀνειρύσασαι. At cod. C. habet ἐπ' ἰγνυῖαν ἐρύσασαι. Fortasse igitur ἐπ' ἰγνύαν ἐρύσασαι scribendum, ut voluit etiam Briggsius.

Vs. 19. δὲ τόδ' εἶπε. Ita Brunckius: libri τόδ' ἔειπε.

Vs. 24. κρεανομέοντο. Ita scribendum erat quod vulgo disiunctum legitur κρέα νομέοντο. V. Lobeck ad Phrynich. p. 694.

Vs. 28. ἀπεχθέμεναι. Hoc quid sit non expedio. Codd. ἀπεχθόμεναι, quod vide an ἀπεχθόμενος scribendum sit. sed praestat abstinere manum a loco insanabiliter corrupto: nam vs. 29. quis sensus sit nondum vidi qui docuerit.

Idyllium XXVII. Turbatum in prima huius carminis parte sententiarum versuumque ordinem restituere conatus est nuper Hermannus; ego satis habui στιχομυθίαν restituisse.

Vs. 2. servare debebam vulgatum ἔμ᾽ ἤδ᾽: longe enim aliud hic olim scriptum fuisse docet codicis lectio ἐδοῖς.

Vs. 18. Qui huic vulgo praemittitur versus βαλλέτω ὡς ἐθέλει. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι sive potius ἀρήγει, aequabilem dialogi cursum mirifice turbat. Itaque delere eum ausus sum; quamquam nunc in eam partem inclino, ut sequentem potius versum μὴ πιβάλῃς τὰν χεῖρα κτλ. sublatum malim. In cod. C hi versus mutato ordine leguntur.

Vs. 20. δώσει scripsi cum Schaefero pro δώσῃ.

Vs. 21. νόον δ᾽ ἐμὸν οὔτις ἔαδεν. In his non dubito quin ἔαδεν imperito correctori debeatur. Cod. ἀείδει, unde ἰαίνει scribendum coniicias.

Vs. 33. ἀπενθῆν. Ita Schaeferus: vulgo ἀπέλθῃς. Cod. ἀπένθῃς. Sequente versu ante Schaeferum legebatur οὔ μ᾽ αὐτὸν τὸν Πᾶνα.

Vs. 42. οὐδ᾽ ἄκρα τιμήεσσα. Probabiliter Gerhardius corrigit οἶδ᾽. ἄκρα τιμήεσσα.

Vs. 45. recipiendum erat quod coniecit Hemsterhusius βόσκεσθ᾽ ἵνα βωκόλῳ ἔργα νοήσω.

Vs. 53. ἀπέσχισας. Vulgo ἀπέστιχες: correxit Scaliger.

Vs. 57. ἐμὸν ῥάκος. Recte, ut videtur, Schaeferus ἐμοὶ ῥάκος.

Idyllium XXVIII. vs. 2. οἰκωφελίας αἶσιν. Ita librorum scripturam οἰκωφελία σαῖσιν emendavit Briggsius.

Vs. 3. πόλιν Νείλεω. Fuerunt qui Νήλεω mallent: sed Νείλεως pro Νηλεὺς diserte commemorat Boeotorumque

dialecto tribuit Etymol. M. p. 602, 23. Cfr. Plutarchus Virt. mul. p. 253. F. ubi habes *παῖδας Νείλεω*.

Vs. 4. *ὄπα* pro *ὄππα*, et vs. 16. *ὀπάσαι* pro *ὀππάσαι* dedit Hermannus.

Vs. 5. vulgo *τῆδε*. codices *τὺ δέ*, quod correxit Hermannus.

Vs. 12. *μαλακοὶς πόκοις*, ut 10. *ἀνδρείοις πέπλοις*, 15. *ἀέργοις*, 16. *δόμοις* et 20. *νόσοις λυγραὶς* aeolicas esse formas et e codicibus Theocrito reddendas, primus vidit Seidlerus. Ad eandem normam XXIX. 29. *ἐπωμαδίαις* restitui ex codice pro *ἐπωμαδίας*.

Vs. 13. vulgo *αὐτοετεί*. Vatic. *αὐτοεντεί*, quod in *αὐτοενεὶ* mutandum esse vidit Bergkius.

Vs. 15. *ἀκίρας*. Operarum errore impressum est *ἀκίραις*. Corruptum vocabulum in antiquis editionibus *ἀκιράς*, in codicibus autem *ἀκίρας*, *ἀκίρρας* et *ἀχίρας* scribitur. Postremum ex uno nec malo codice commemoravit Wartonus. Prorsus absonum est, quod plerique probaverunt, Wartoni *ἀκιρώς*. Fortasse *ἀχαρεῖς* scribendum. Hesychius *Ἀχαρές*: *λυπηρόν*.

Vs. 21. *Μίλλατον* pro *Μίλατον* dedere codices et quem Hermannus attulit Choeroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1398.

Idyllium XXIX. vs. 6. *ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν*. Vulgo *ζῆ*. Vat. *ζά*, quod esse aeolicum *διά* vidit Bergkius.

Vs. 15. *ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης*. Vulgo *ματῆς*. Cod. C *μάθης*. Nostrum etiam Hermannus.

Vs. 20. *ἄς κε ζόῃς*. Unus codex *τρόῃς*. Fort. *ἄς κεν ὁρῇς*. Ita Sophocles *δεδορκὼς* de vivente dixit Elect. 66. *ἐπαύχῶ τῆςδε τῆς φήμης ἄπο δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν*.

Vs. 25. *ἀλλ' ἀπρίξ*. Ita Casaubonus pro *ἀλλὰ πέριξ*. Codd. fere *ἀλλὰ περί*. Non puto verum vidisse Casaubonum: minus etiam probo quod coniecit Huschkius ad Tibullum T. I. p. 141. in eo tamen laudandus, quod lacunae

signa vulgo inter versum 25 et 26 posita delenda esse primus monuit.

Vs. 26. ὀμνάσθην ὅτι πέρυσιν. Scribendum videtur εὖ μνάσθην ὅτι πέρρυσιν, quamquam de πέρρυσιν dubitat Hermannus.

Vs. 34. Ἀχιλλέιοι Schaeferus pro Ἀχιλλήϊοι. vs. 36. ante Hermannum ἐνοχλεῖς.

Quod his subiectum legitur fragmentum Berenices servavit Athenaeus VII. p. 284. A. Alia Théocriteorum carminum fragmenta reperiuntur nulla. V. Valcken. Epist. ad Roeverum p. XXIII. Digna tamen sunt quae adscribantur haec Eustathii ad Iliad. ά 470. περιέργως τινὲς Θεοκρίτου στήτην τὴν γυναῖκα εἰπόντος γράφουσιν ἐνταῦθα διὰ στήτην ἐρίσαντε, et ad Iliad. έ 906. ἀδελφὴ δέ ἐστιν Ἄρεως ἡ Ἥβη, ὡς καὶ Θεόκριτος μυθολογεῖ. Sed in his quae de vocabulo στήτη dicuntur spectant ad Aram Dosiadae. V. Anthol. Palat. II. p. 607. et Schol. Dionysii Thrac. p. 735. Altero autem loco non dubito quin alius nomen occupaverit nomen Theocriti.

Epigr. IV. 1. τόθι ταὶ δρύες. Hoc adscivi ex cod. Palat. Anthol. pro vulgato τῶς vel τὼς αἱ δρύες. Sed quum plurimi codices atque in his etiam K habeant τάς, non male opinor coniicias τάς τε δρύας.

Vs. 5. dedi ἕρκος δ' ἔνθ' ἱερόν. Cod. Palat. Anthol. ἕρκος δ' ἐνθ' ἱερόν. Jacobsius ἕρκος δὲ σκιερόν. Theocriti codd. σακὸς δ' εὖ ἱερός.

Vs. 11. edebatur ξουθαὶ ἀηδονίδες. Qua aegre careas particula δέ, dederunt codices; ea adiecta ἀηδονίδες mutavi in ἀδονίδες, qua forma usus est Moschus Idyll. III. 47.

Epigr. XVII. 5. Vulgo πελωρισταί, quod in πεδωριστᾷ mutandum vidit Tyrwhittus. Metrica carminis ratio a quibusdam non perspecta haec est, ut primo disticho quintum, secundo quartum respondeat, tertio disticho μεσῳδοῦ instar ceteris interposito.

Epigr. XXI. in Hipponactem servavit etiam Tricha de metris p. 9.

AD BIONEM.

I. 26. *οἱ δ' ὑπομαζοί.* Scribendum videtur *οἱ δέ τε μαζοί.*

Vs. 36. *κναμὼς ἀνὰ πᾶν νάπος.* Wakefieldii emendatio est, eruta illa e vestigiis lectionis Aldinae *κναμῶς' ἀνάπαλιν ἀπό.* Vulgo *κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν.*

Vs. 61. *ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν.* Recepi Brunckii coniecturam *ἐμήναο* pro *ἔμηνας.* Sed cum Calliergus *ἔμεινας* habeat et cod. C *θῆρα* pro *θηρσί*, fortasse scribendum est *ἔμεινας θῆρα παλαίειν,* ut *τοσσοῦτον* ad *θῆρα* pertineat.

Vs. 77. *καλοῖσιν.* Ita codices: sed Aldus et Call. *μύροισιν,* quod in *Συρίοισιν* mutavit Ruhnkenius. Vulgo *μύρτοισιν.*

Vs. 82. *ὃς δ' εὔπτερον ἄγε φαρέτραν.* Sensus postulare videtur *ἆξε.*

Vs. 90. *ἤ* pro *αἴ* Higtio debetur.

Vs. 94. malim *χαὶ Μοῖσαι* et versu sequente cum Valckenario *οὐχ ὑπακούει.* Pro *ἐπαείδοντι* fortasse *ἐπικλείουσιν, vocant Adonin Musae.*

Vs. 95. *οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει.* Sensus est, velle quidem Adonidem redire ad superos, sed prohiberi a Proserpina. Mireris haec non intellexisse Valckenarium.

Vs. 97. *κομμῶν* pro *κώμων* Barthii est emendatio.

II. 3. vulgo *ἐπ' ᾐόνι Γαλατείᾳ* et versu 4. *χῆν μοι.* Utrumque emendavit Brunckius, nisi quod etiam *ᾀόνι* scripsit. In iis quae sequuntur codicum lectiones quantumvis corruptas quam criticorum commenta exhibere malui.

Vs. 17. *καὶ χερὶ λευκᾷ παρθενικὸν κύρον εἶχε.* Non

probari debebat Scaligeri commentum *κόπον*. Fortasse scribendum *καὶ χερὶ λευκὸν παρθενικᾷ πύκον εἷλκεν*.

Vs. 19. legebatur *παρειῆς*. codex C *παρειῇσιν* h. e. *παρηίσιν*, ut voluit iam Salmasius.

Vs. 20. malim *καλύπτρῃ*, quamquam cum codices pro *ἐπύκαζε* habeant *ἐπυκάζετο*, videndum est ne *καλύπτρῃ* ex interpretatione irrepserit, Bio autem *ἐπυκάζετο μίτρῃ* scripserit.

Vs. 21. *θυμὸν δ' ἀνέρος*. Ita correxit Lennepius pro *Ἄρεος*.

Vs. 25. ineptum est mea sententia illud *ἤσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι*, pro quo *ἥσθη δ' οὐκ ἄλλᾳ συνομάλικι* scribendum videtur. Inde a versu 28. omnia turbata sunt. Versu 29. ante Salmasium *αἱ δ' ὑποπαρθενικαὶ* et 30. ante Scaligerum *καὶ λέκτρα*.

IV. 7. *ἀσχαλόων ὄκα οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντῃ*. Ita haec emendavit Porsonus. Cod. *ὕονεχα* (superscr. *σν κ*). Vulgo *ἕνεχ' οἱ τέλος*. Pro *ἀπάντῃ* fort. *ἀπήντα*.

V. 1. *ἐθ' ὑπνώοντι* corruptum esse sensit Herelius, *ἐθ' ἡβώοντι* scribendum coniiciens.

VII. 3. *Μοῖσα* Piersoni est emendatio pro *Μοῖρα*.

Vs. 8. *ἣν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι*. Scribendum videtur *μεθύστερον*, quod in eadem versus parte positum habes in Hymno Homer. in Cerer. 205.

VIII. 4. *ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας*. Nisi ipse incognitum aliis populum *Ἀξείνους* finxit, fortasse scribendum est *Χαλύβοισιν*, quae si vera est coniectura, Chalybes Aeschyli exemplo Prom. 717. in septemtrionali littore Ponti Euxini posuisse censendus est. Forma *Χάλυβος* pro vulgari *Χάλυψ* usus est etiam Hecataeus apud Stephan. Byz. p. 753. Aliorum exempla collegit Elmsleius ad Euripidis Heracl. 162. Cfr. Etymol. M. p. 805, 54. *Χάλυψος* (leg. *Χάλυβος*) ὄνομα ἐθνικόν.

Vs. 5. *Πυλάδας ἄροιτο*. Ita Gaisfordius, codicem secutus, in quo scriptum est *ἄροι* (superscr. *το*). Gesnerus *Πυλάδας φίλος*

ἄρκτο, quod si ex libris manu scriptis edidit, vide ne *Πυλάδας φίλος ἄρτο* h. e. *ἦρτο* scribendum sit. *ξυναίρεσθαί τινι κέλευθον* certe graecum est.

IX. 7. libri *ὁδοιπορέοντα,* quod correxit Gaisford.

Vs. 8. *συνέρασθαι* pro *συνερᾶσθαι* dedit Schaeferus.

XI. 2. *σοφὰν δ' ἐπεμώετο τέχναν.* Ita Salmasius correxit codicis lectionem *ἐπεβώετο* a Cantero in *ἐπεμαίετο* mutatam. Cfr. ad Euphor. p. 162. Ceterum fragmentum hoc e carmine Bionis *εἰς Ὑάκινθον* ductum esse, in margine Stobaei notatum est.

XIII. 2. *μηδ' ἐπί.* Ita pro *μηδέ τι* correxit Valckenarius.

XV. 1. *ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος.* V. Naekii Choer. p. 170. et qui imitatus est Choerilum Aristaenet. Epist. I. 17.

XVI. 1. *ἐπεὶ* scripsi pro *ἐπήν* cum Schaefero.

AD MOSCHUM.

I. 10. *ἐν δὲ χολᾷ νόος ἐστὶν ἀνάμερος.* Legebatur *ἦν δὲ χολᾷ quando irascitur,* quod ne graecum quidem. Quod ipse dedi habent codices, et sensum praebet satis perspicuum: *ἔνεστι δὲ αὐτῷ νόος χολᾷ ἀνάμερος.*

Vs. 19. *τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον.* Codices *ἐεῖ* et *ἀεί.* Scribendum videtur *ἰεῖ.*

Vs. 24. *δάσας ἄγε.* Retinui hoc utpote usui accommodatum — vid. Jacobsius ad Anthol. Palat. p. 756. — quamquam propter formam suspectum. V. ad Theocr. V. 118. Malim igitur aut *δαμάσας,* ut habet Stobaeus, aut *δήσας.*

II. 13. *κρατερῇσι βιωομένη παλάμῃσιν.* Ita scripsi codices sequutus pro *βιαζομένη.*

Vs. 27. *μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.* Fortasse *κρήνειαν*: illud enim vatum est, non deorum somnia in bonum convertentium.

Vs. 31. *ἀναύρων.* Ita correxi ex codd. vulgatum *Ἀναύρω,* quod et re et forma vitiosum est.

Vs. 32. λείρια κέρσοι. Codices μέρσοι et ἀμέρσοι. Fort. igitur λείρι' ἀμέργοι scribendum. cfr. Naekii Choer. p. 154.

Vs. 40. Τηλεφαάσσῃ e codicibus scripsi pro Τηλεφαέσσῃ. Eandem formam versu 42. restitui. Apollodoro III. 1. dicitur Τηλέφασσα, Mnaseae apud Steph. Byz. s. Δάρδ. p. 287. Τηλεφάη, Marsyae apud Harpocrat. s. v. Γαληψὸς p. 47. Steph. Byz. s. Θάσσος p. 388. et Schol. Euripidis Phoen. 5. Τηλέφη, denique Hegesippo apud Schol. Rhesi 28. Τηλεφάνη.

Vs. 47. κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα. Neque κυανῇ, nec quod illi substitui voluit Schaeferus κυανὴ epicorum usui convenit. Scribendum videtur κυάνου: ita Homerus Iliad. XI. 24. οἶμοι μέλανος κυάνοιο. Odyss. VIII. 87. θριγκὸς κυάνοιο. Hesiod. Scut. 143. κυάνου πτύχες.

Vs. 51. Ἰναχίης τὴν Piersonus. Vulgo εἰναλίης τὴν. codices εἶναι ληιστὴν δι'.

Vs. 60. possis quidem ταρσὸν ἀναπλώσασ' ὡςείτε τις ὠκύαλος νηῦς, sed ne sic quidem sententia valde placet. Totus versus, si quis alius, ad sententiam superfluus mirifice turbat imaginis venustatem; itaque abesse malim, ἐξανέτελλεν vs. 58. mutato in ἐξανατέλλων.

Vs. 63. λειμῶνας ἐςήλυθον ἀνθεμόεντας. Codd. ἐς ἵκανον et ἐπ' ἵκανον. Fortasse igitur scribendum λειμῶνας ἐπ' ἀνθεμόεντας ἵκανον.

Vs. 67. legebatur πίπτεσκε. Codices ad unum omnes θαλέθεσκε, nisi quod F habet θαλέεσκε, idque restitui. Ea forma usus est Quintus Smyrn. XI. 96. φοίνικες θαλέουσιν et Nonnus XV. 78. ἀλλὰ τεὸν θαλέει ῥόδον ἔμπεδον. Eadem restituenda est ex cod. Guelf. Apollonio Rh. II. 843. θαλέει δέ τε φύλλοις.

Vs. 69. expuli inficetam lectionem μέση ἔστη ἄνασσα, pro quo optimi codices N F dederunt μέσσῃσιν; dativus pendet a διέπρεπεν.

Vs. 74. ὡς ἐόλητο θυμὸν ἀνωίστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν. Hoc ex iisdem illis codicibus reposui pro vitioso

ἐβέβλητο. Apollon. Rh. III. 471. *ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη*, de quo dixit Buttmannus Lexil. II. p. 78.

Vs. 81. vel sine codicibus pro *διατμήσσει* reponendum erat *διατμήγει*, quod ipsum exhibebent N F. Qui sequuntur versus, ii prioribus subiecti non satis digni mihi videntur huius carminis elegantia; itaque uncinis includere ausus sum.

Vs. 86. *ὑπογλαύσσεσκε* Valckenarius. Vulgo *ὑπογλαύκεσκε*. N *ὑπογλαύσεσκε*. Tum scripsi *καὶ ἵμερον ἀστράπτεσκε* ex F, ubi tamen *ἀστραπέεσκε* legitur. Vulgo *δι' ἵμερον ἀστράπτοντε*.

Vs. 97. *μυκήσατο* pro *μυκάσατο*, quae forma ab huius carminis dialecto aliena est, dederunt codices. Tum legebatur vitiosissime *φαίης κ' αὐλοῖ*. F *φαῖε κεν*, unde correxi *φαῖό κεν αὐλοῦ*.

Vs. 104. *οἷά τε νηῦς*. Bisyllabam formam agnoscit Etymol. M. p. 440. 17. Contra Eustathius ad Odyss. XXIII. 1. *ἡ δὲ νηῦς οὐ διαλύεται*. Quod si verum est, facile evitare potuisset Moschus insolentiae crimen scribendo *οἷά τέ τις νηῦς*. Sed aliud quid latere, docet codd. lectio *νῆας* et *νῆα*: nec tamen probem Valckenarii *οἷά τ' ἀπήνα*.

Vs. 114—117. Hos versus ad narrationis progressum necessarios adieci ex F N. Expressit poeta Homeri locum notissimum Iliad. XIII. 27. sqq.

Vs. 115. malim *ἡ δὲ τοῦ ἐρχομένοιο*. Quod vs. 117. legitur *κυβίστεε*, rarior est forma sed Oppiani auctoritate munita.

Vs. 119. *ἀντοχέοντο*. Ita emendavi ab Aldo vulgatum *ἀντεχόωντο*, quod Scaliger, quem ceteri sequuti sunt omnes, in *ἑστιχόωντο* mutaverat. Nostrum confirmat Call. qui habet *ἀντοχέωντο*.

Vs. 127. *πορφυρέην κόλπον πτύχα* dedi ex F N, pro *πορφυρέας κόλπου πτύχας*. Versu sequente ex iisdem recepi *ἐφελκόμενον* sc. *κόλπον*.

Vs. 129. *ἀνέμοισι* Lennepius: libri *ὤμοισι*. Ita in ea-

dem re Ovidius Metam. II. 875. *sinuantur flamine vestes*, et Nonnus Dion. I. 70. *καὶ Βορέης φᾶρος ὅλον κόλπωσε.*

Vs. 130. *τόσσην ἀνενείκατο φωνήν.* Hoc dedi ex codicibus pro *τοίην*, utpote horum poetarum usui accommodatius. V. Bion. V. 3. Musaeus 121. Nonnus VI. 345. Coluthus 305.

Vs. 136. *πῶς δὲ κέλευθον ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι.* Ita vulgo legitur, sensu aut nullo aut inepto. Scripsi igitur quod cod. N praebuit *ἀργαλέην γε πόδεσσι.*

Vs. 142. *στιχόωσι*, quod ex optimis libris dedi pro *στείχουσι*, *incedendi* sensu posuit etiam Apollonius Rhod. I. 30. *ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι.*

Vs. 150. legebatur *ἵλαος ἀντιάσειας. ἐέλπομαι εἰσοράασθαι.* Hiatum orationis sustuli inserto, quod cod. F praebuit, *ὃν* et *ἐέλπομαι* mutato in *ἔλπομαι*, quod et ipsum legitur in cod. N.

Vs. 153. *ἠΰκερως*, quod ex optimis libris revocavi, hoc quidem loco, ubi pulcritudo Jovis commemoranda erat, vulgato *εὐρύκερως* praestabilius est. Ovidius Metam. II. 855. *Cornua parva quidem, sed quae contendere possis Facta manu puraque magis perlucida gemma.*

Vs. 156. legitur vulgo *ὅττ' ἐθέλοιμι.* Ultimae in particula *ὅτι* elisae exempla habet Theocritus XI. 54. 79. Simonides Athenaei I. p. 32. c. Nonnus XXVI. 23. *) Alia pronominis ratio; quamquam Odyss. XV. 316. recte Aristarchus scripsisse videtur *ὅττ' ἐθέλοιεν*, cui nihil simile reperias apud poetas Alexandrinos. Itaque e cod. N scripsi *ὅττι θέλοιμι.* F habet *ὅττι κε θέλοιμι.* Forma *θέλω* usus est Moschus supra 110. et Theocritus XXV. 53. Recte Aelius Dionysius trisyllaba forma Homerum semper, ceteros epicos plerumque usos esse tradit apud Eustath. p. 800. 28. Cfr. Gerhardi Lectt. Apoll. p. 91. Et habet hoc carmen etiam alia quaedam a severa lege dictionis epicae remota.

*) Consulto omisi Empedoclem 333. *ὦ φίλοι οἶδα μὲν οὖν ὅτ' ἀληθείη πάρα μύθοις*, ubi legendum *οὕνεκ'*.

Idyll. III. 16. Quem hic versum excidisse suspicatur Valckenarius, in eo non Orpheum sed eorum poetarum aliquem commemoratum fuisse puto, quorum mentionem facit Hieronymus Epist. XXXIV. *ad poetas venio, Homerum, Hesiodum, Simonidem, Stesichorum, qui grandes natu cycneum nescio quid et solito dulcius vicina morte cecinerunt.*

Vs. 37. *οὐ τόσον — μύρατο δελφίν.* Haec quo spectent docebit Oppianus Halieut. V. 505 — 512.

Vs. 38. *ἄεισεν.* Fortasse praestat *ἄϋσεν*, quod est in cod. Med.

Vs. 40. *Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ.* Ita haec vulgo leguntur. Codices *κείρυξ, κῆρυξ, κήρυξ.* Itaque *κεῖρις* legendum videtur. Hesychius *Κεῖρις: ὄρνεον. ἱέραξ. οἱ δὲ ἀλκυόνα.* Nisi forte *κεῖριξ* praestat. Pro *ἀλκυόνος* unus codex *ἀλκύονες*, quod fort. *Ἀλκυόνης* scribendum. Sequentem versum *οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν*, quem codices tantum non omnes post vs. 42. ponunt, delendum esse suspicor: *κεῖρις* et *κηρύλος* diversa sunt eiusdem avis nomina. Qui post 40. legebatur versus intercalaris a pluribus codicibus abest: itaque eum delevi, quod iam Brunckium fecisse video.

Vs. 51. *τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίξεται.* Ita dedi cum Wintertono pro *τίς ποτί.*

Vs. 52. *θησεῖ.* Ante Brunckium *θασεῖ.*

Vs. 63. *βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.* Inepta haec esse vidit A. G. Lange Opusc. p. 115. probabiliter corrigens *βοὰν δ' ἔτι σεῖο δοκεύει.*

Vs. 70. addidi e cod. Par.

Vs. 74. *μύρεσθαι.* Malim *μύρασθαι* et sequente versu cum Schaefero *δὲ πλῆσαι.* Codd. *δ' ἔπλησε.*

Vs. 78. *ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.* Gaisfordius *ὁ δὲ πῶμ' ἔχε.* Fort. *ὁ δ' ἔχε στόμα.* Forma *πόμα* inter Alexandrinos poetas unus, si recte memini, usus est Nicander Alex. 105. 299. quo tamen non utar ad tuendam eam in carmine Moschi.

Vs. 83. *καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγεν.* Ita haec vulgo leguntur: et *ἀδέα* quidem pro *ἀδεῖαν* dixit etiam auctor carminis inter Theocr. XX. 8. Simile est quod Asii apud Athen. XII. p. 525. f. exemplo Oppianus dixit Cyneg. III. 323. *χθονὸς εὐρέος*. Cfr. dissert. de Rhiano p. 127. Sed ineptum est quod *πόρτιν* Bion *ἀμέλξαι* dicitur, siquidem *πόρτιες* sunt *αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι μηδὲ ὀχευθεῖσαι* — *καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων* Schol. Theocr. I. 75. cf. Eustath. ad Od. *κ'*. 410. Eam igitur ab causam *ἔθελγεν* coniiciebam. Interim dedi *ἔμελπεν* e cod. Mediol.

Vs. 89. *Βοιωτίδες ὗλαι.* Palmerius *Ὕλαι*, ubi natum esse Pindarum nemo memoriae prodidit. Unus cod. *ἄκραι*, quod fortasse verum est, quamquam nec *ὗλαι* male legitur.

Vs. 90. *ἐραννά.* Vulgo *ἐρυμνά.* Codd. fere *ἐρεννά.* correxit Heringa. Ibidem *Ἀλκαίῳ περιμύρατο* scripsi pro *Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο.*

Vs. 93. Qui his vulgo additi leguntur sex versus sane elegantissimi, sed in nullo reperti codice, Musuri esse diserte testatur, qui primus eos Theocriteis immiscuit, Calliergus, de qua re vide quae accurate disseruit Naekius Progr. academ. Bonnae 1827.

Vs. 106 — 108. Valckenario adulterini visi mihi quidem huius carminis auctore satis digni videntur. Vs. 108. pro *τᾷ* codices *τοῖς*. Fort. *ταῖς.*

Vs. 122. *κἠκεῖνα Σικελὶς καὶ ἐν.* Vulgo *κἀκείνη Σικελαῖς καί.* Call. *κἀκείνῃ Σικελαῖσιν ἐν.* Duo codd. *καὶ κεῖνος Σικελικὰ ἐν.* Hinc scripsi *κἀκεῖνα Σικελὶς καὶ ἐν.* Tum *ἔπαιζεν* pro *ἔπαιξεν* dedi e codicibus. Quod sequente versu legitur *Αἰτναίοισιν ἄγκεσι*, debetur Ruhnkenio, qui id latere vidit in lectione cod. Vindob. *ἄγγεσι.* Vulgo *αἰόσι.* Ceterum Ruhnkenio et Valckenario *Ἐνναίοισιν ἄγκεσι* scribentibus adversatur Oppianus Hal. III. 489. *Περσεφόνην ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο*, sive ille cum Moscho aliam fabulam sequutus est, sive *Αἰτναῖος* pro *Σικελὸς* dixit, quod

fecit etiam Martialis VII. 68. *Sicanias urbes Aetnaeaque regna petisti.*

Idyll. IV. 21. *ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς.* Malim *ὡς δ' ὅτ' ὀδύρεται.* quamquam quum codices habeant *ὡς δ' ὄρνις ὀδύρεται* vel *ὀδύρηται*, videndum est ne potius ita scriptum sit a poeta *ὡς δ' ὄρνις μύρηται.* nam *δύρηται*, quod quis coniiciat, vix ferendum in carmine epico.

Vs. 25. *ἦ γάρ οἱ αὐτῇ.* Fortasse scripsit *ἦ τέ οἱ αὐτῇ* vel *ἦ ῥά οἱ αὐτῇ.* Idem vitium versu 42. tollendum, ubi pro *γὰρ* scribendum videtur *δέ.*

Vs. 40. vulgo *αἰεί* ut 65. correxit Brunckius.

Vs. 47. *δὴ γάρ σφε δόμον κάτα τοῖχος ἐέργει.* Legebatur *οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.* Hermannus Opusc. V. p. 45. *τοίγαρ σφε δόμον κάτα*, quod ita sequutus sum ut *οὐ γὰρ* non in *τοίγαρ*, sed in *δὴ γὰρ* mutaverim. Sic enim Moschus II. 77. *δὴ γὰρ ἀλευόμενοί τε χόλον — κρύψε δέμας*, et ibid. 103. *δὴ γὰρ ἁπάσας νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται.*

Vs. 68. *θάρσει· οὐ τοιῆςδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.* Et sententiam et versum restitues scribendo *θάρσει δή. τοιῆςδ'* etc. *οὐ* ex *δὴ* corruptum vidimus etiam supra 48.

Vs. 78. *νηδυιόφιν.* Ita Valckenarius pro *νηδυόφιν.*

Vs. 83. *οὐδὲν γὰρ νεμεσητόν.* Revocavi *οὐδέν*, cui substituerunt debili auctoritate stabilitum *οὐθέν*, qua forma nullus unquam usus est epicus. Unus codex *οὐθήν*, quod ferrem si scriptum esset *οὐ γάρ θην.*

Vs. 85. pro *ἔχοισα* dedi cum Brunckio *ἔχουσα.*

Vs. 87. *δυστοκέουσα.* Cod. S *δυστοκέσουσα*, in quo latere videtur *δυστοκέουσα*, quod unice huic loco accommodatum est.

Vs. 93. *ἔρδῃ* cum Schaefero dedi pro *ἔρδοι.*

Vs. 116. *ἀνειρύσσῃ* dedi pro *ἀνειρύσῃ*, quod etiam in Theocriti Idyll. XIV. 135. faciendum erat.

Idyll. V. 3. *ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα.* Fortasse *ποθέω δὲ πολὺ πλεῖον μέγα λαῖτμα.* Verba *πολὺ πλεῖον* in eadem versus sede habemus apud Moschum Idyll. I. 22. Quod versu 7. legitur *χὠ δάσκιος*, id pro *τάχα δάσκιος* scribendum esse primus vidit H. Stephanus.

Idyll. VI. 1. *ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Αχὼ σκιρτητᾶ Σατύρω.* Similiter utramque verbi formam coniunxit Theocritus XVIII. 21. *ἦ μέγα κέν τι τέκοιτ' εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον*, cuius generis aliquot exempla attulit Lobeckius ad Sophoclis Aiac. p. 327. Sed eorum tamen paullo alia ac nostri loci ratio est, in quo *ἤρατο Πὰν* scribendum videtur.

AUG 29 18
APR. 23 1894
JAN 31 1903
MAY 4 1931
DEC -8 '41
DEC -8 41